

Hof Van Beroep van Gent
2 december 2021

Derde Kamer – Correctionele zaken
Arrest

Arrestnummer:

C/1586/2021

Repertoriumnummer:

2021/3922

Notitienummer griffie:

2019/SZ/50

Notitienummer parket-generaal:

2016/AGG/126

2019/VJ12/50

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van de burgerlijke partijen:

1. **O.E.;** RRN (...) woonstkeuze doende te (...),
2. **Z.Y.H.,** RRN (...) woonstkeuze doende te (...),
3. **A.H.H.,** RRN (...) woonstkeuze doende te (...),
4. **C.G.B.,** RRN (...) woonstkeuze doende te (...),
5. **Y.B.P.,** (...) woonstkeuze doende te (...),
6. **V.R.B.R.,** RRN (...) woonstkeuze doende te (...),
7. **L.D.M.J.,** RRN (...) woonstkeuze doende te (...),
8. **A.K.,** RRN (...) woonstkeuze doende te (...),
9. **D.D.,** RRN (...) woonstkeuze doende te (...),
10. **H.S.G.,** RRN (...) woonstkeuze doende te (...),
11. **A.S.,** RRN (...) woonstkeuze doende te (...),
12. **V.G.A.B.,** RRN (...) woonstkeuze doende te (...),
13. **A.M.,** RRN (...) woonstkeuze bij raadsman M.H., met kantoor te (...), (...),
14. **VZW P.,** ON (...) met zetel te (...), (...),

tegen

1. **D.W.P.**, RRN (...),
geboren te (...) op (...), wonende te (...),
- oorspronkelijk **eerste beklagde** -
2. **P.A. VZW**, ON (...),
met maatschappelijke zetel te (...), (...),
met als lasthebber ad hoc mr. V.C.J.. advocaat te (...), (...)
- oorspronkelijk **tweede beklagde** -
3. **VZWT.A.**, ON (...),
met maatschappelijke zetel te (...),
met als lasthebber ad hoc mr. **P.H.** advocaat te (...)
- oorspronkelijk **derde beklagde** -
4. **B.B.**, RRN (...),
geboren te (...) op (...),
wonende te (...),
- oorspronkelijk **vierde beklagde** -
5. **J.W.**, RRN (...),
geboren te (...) op (...),
wonende te (...)
- oorspronkelijk **vijfde beklagde** -

De eerste, als lasthebber of aangestelde van de **tweede**. met name als voorzitter en bestuurder van de **tweede**, alsook als lasthebber of aangestelde van de **derde**, met name als bestuurder van de **derde** vanaf 4 mei 2011 en als voorzitter van de **derde** vanaf 11 juni 2013

De tweede, als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5 en 41bis van het Strafwetboek

De derde, als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5 en 41bis van het Strafwetboek

Verdacht van **te 9000 GENT**

A.I. Met inbreuk op artikel 175, §1 Sociaal Strafwetboek in strijd met de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en zijn uitvoeringsbesluiten, als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber in strijd met deze wet en zijn uitvoeringsbesluiten **arbeid te hebben doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België**, met betrekking tot de volgende werknemers:

1. P.F. van Filipijnse nationaliteit, **op 7 december 2014**;
2. M.K.P.J, van Burkinese nationaliteit, **op 7 december 2014**.

3. J.P., van Eritrese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 15 augustus 2014 tot 14 oktober 2014.**
4. D.S.A., alias "B.", van Angolese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 30 juni 2011 tot 7 december 2014;**

strafbaar met een sanctie van niveau 4, zijnde een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een geldboete van € 600 tot € 6.000 (art. 101 Sociaal Strafwetboek).

A.II. Met inbreuk op artikel 175, §2, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, in strijd met de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber **een buitenlandse onderdaan arbeid te hebben doen of laten verrichten zonder een arbeidsvergunning te hebben verkregen van de bevoegde overheid en/of die niet over een arbeidskaart beschikt**, met betrekking tot de volgende werknemers:

1. H.S.G., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 3 juli 2012;**
2. V.G.A.B., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 3 juli 2012;**
3. Z.Y.H., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 4 oktober 2013;**
4. A.H.H., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 28 juni 2012;**
5. V.R.B.R., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 3 juli 2012;**
6. A.S., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 2 juli 2012;**
7. L.D.M.J., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 30 juni 2012;**
8. D.D., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 23 februari 2012 tot 5 september 2012;**
9. Y.B.P., van Ivoriaanse nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 2 juli 2012 tot 16 juni 2013;**
10. M.J.M., van Nigeriaanse nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 30 september 2011;**
11. C.G.B., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 24 juni 2012 tot 31 december 2013;**
12. O.E., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 24 juni 2012 tot 27 april 2013;**
13. A.K., van Togolese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 24 mei 2012 tot 25 april 2013.**
14. A.M., van Ivoriaanse nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 26 november 2012.**

*strafbaar met een sanctie van **niveau 3**, zijnde een geldboete van 100 tot 1.000 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek). De geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers (artikelen 175, §2, tweede lid en 103 Sociaal Strafwetboek).*

De eerste. als lasthebber of aangestelde van de **tweede**, met name als voorzitter en bestuurder van de **tweede**. alsook als lasthebber of aangestelde van de **derde**, met name als bestuurder van de **derde**

vanaf 4 mei 2011 en als voorzitter van de **derde** vanaf 11 juni 2013

De tweede, als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5 en 41bis van het Strafwetboek

Verdacht van **te 9000 GENT**

A.III. Met inbreuk op artikel 12, eerste lid, a van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers in strijd met deze wet en zijn uitvoeringsbesluiten, als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber in strijd met deze wet en zijn uitvoeringsbesluiten **arbeid te hebben doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België**, met betrekking tot de volgende werknemer:

"B."(D.S.A.), illegaal in het land, doch niet nader geïdentificeerd, herhaaldelijk in de periode van 1 januari 2010 tot 30 juni 2011;

misdrijf vóór 1 juli 2011 door die wet strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en/of met een geldboete van € 6.000 tot 30.000, in de periode van 1 juli 2011 tot 31 december 2016 door artikel 175, §1 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4, zijnde een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een geldboete van € 600 tot € 6.000 (art. 101 Sociaal Strafwetboek), en sinds 1 januari 2017 opnieuw door artikel 12/1 van die wet met een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een geldboete van € 600 tot € 6.000.

A.IV. Met inbreuk op artikel 12, eerste lid, 2°, a) van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers in strijd met deze wet en zijn uitvoeringsbesluiten, als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber **een buitenlandse onderdaan arbeid te hebben doen of laten verrichten zonder een arbeidsvergunning te hebben verkregen van de bevoegde overheid en/of die niet over een arbeidskaart beschikt**, met betrekking tot de volgende werknemers :

1. H.S.G., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk In de periode van 10 januari 2010 tot 30 juni 2011:**
2. V.G.A.B., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 11 juli 2010 tot 30 juni 2011:**
3. A.H.H., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 21 april 2009 tot 30 juni 2011:**
4. V.R.B.R., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 23 augustus 2010 tot 30 juni 2011;**
5. A.G. van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 21 april 2009 tot 30 juli 2010;**
6. A.S., van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 28 juni 2010 tot 30 juni 2011.**
7. **A.M.**, van Ivoriaanse nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 18 januari 2010 tot 30 juni 2011.**

*misdrijf vóór 1 juli 2011 strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en/of een geldboete van 1.700 tot 6.000 EUR en sedertdien door artikel 175, §2, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van **niveau 3**, zijnde een geldboete van 100 tot 1.000 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek), en sinds 1 januari 2017 opnieuw door artikel 12, §1, 1° van die wet met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een strafrechtelijke geldboete van 250 tot 2.500 euro.*

De derde als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5 en 41bis van het Strafwetboek

Verdacht van **te 9000 GENT**

A.V. Met inbreuk op artikel 12, eerste lid, a van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers in strijd met deze wet en zijn uitvoeringsbesluiten, als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber in strijd met deze wet en zijn uitvoeringsbesluiten **arbeid te hebben doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België**, met betrekking tot de volgende werknemers:

"B."(D.S.A.), illegaal in het land, doch niet nader geïdentificeerd, **herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011:**

misdrijf vóór 1 juli 2011 door die wet strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en/of met een geldboete van € 6.000 tot 30.000, in de periode van 1 juli 2011 tot 31 december 2016 door artikel 175, §1 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4, zijnde een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een geldboete van € 600 tot € 6.000 (art. 101 Sociaal Strafwetboek), en sinds 1 januari 2017 opnieuw door artikel 12/1 van die wet met een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een gevangenisstraf van € 600 tot € 6.000.

A.VI. Met inbreuk op artikel 12, eerste lid, 2°, a) van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers in strijd met deze wet en zijn uitvoeringsbesluiten, als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber **een buitenlandse onderdaan arbeid te hebben doen of laten verrichten zonder een arbeidsvergunning te hebben verkregen van de bevoegde overheid en/of die niet over een arbeidskaart beschikt**, met betrekking tot de volgende werknemers:

1. **H.S.G.**, van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011;**
2. **V.G.A.B.**, van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011;**
3. **A.H.H.**, van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011;**
4. **V.R.B.R.**, van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011;**
5. **A.S.**, van Beninese nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011.**
6. **A.M.**, van Ivoriaanse nationaliteit, **herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011.**

*misdrijf vóór 1 juli 2011 strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en/of een geldboete van 1.700 tot 6.000 EUR en sedertdien door artikel 175, §2, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van **niveau 3**, zijnde een geldboete van 100 tot 1.000 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek), en sinds 1 januari 2017 opnieuw door artikel 12, §1, 1° van die wet met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een strafrechtelijke geldboete van 250 tot 2.500euro.*

De eerste, als lasthebber of aangestelde van de **tweede**, met name als voorzitter en bestuurder van de **tweede**, alsook als lasthebber of aangestelde van de **derde**, met name als bestuurder van de **derde** vanaf 4 mei 2011 en als voorzitter van de **derde** vanaf 11 juni 2013,

De tweede als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5 en 41bis van het Strafwetboek

De derde als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5 en 41bis van het Strafwetboek

Verdacht van **te 9000 GENT**

B.I. Met inbreuk op artikel 181 van het sociaal strafwetboek, in strijd met de artikelen 4 tot 8 en 9bis van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber **niet aan de instelling die belast was met de inning van de socialezekerheidsbijdragen langs elektronische weg**, in de vorm en volgens de nadere regelen bepaald door de instelling. **de gegevens** opgesomd in Afdeling I van Hoofdstuk II van dit koninklijk besluit **te hebben medegedeeld uiterlijk op het tijdstip waarop de volgende werknemers zijn prestaties aanvatten**, met betrekking tot de volgende werknemers:

1. P.F., **op 7 december 2014;**
2. M.K.P.J., **op 7 december 2014;**
3. J.P., **herhaaldelijk in de periode van 15 augustus 2014 tot 14 oktober 2014;**
4. S.N., **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 7 december 2014;**
5. D.K.M., **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2013 tot 7 december 2014;**
6. N.G.A.E., **op 7 december 2014;**
7. D.S.A. alias "B.", **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 7 december 2014;**
8. H.S.G., **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 3 juli 2012;**
9. V.G.A.B., **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 3 juli 2012;**
10. Z.Y.H., **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 4 oktober 2013;**
11. A.H.H., **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 28 juni 2012;**
12. V.R.B.R., **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 3 juli 2012;**
13. A.S., **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 2 juli 2012;**
14. L.D.M.J., **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 30 juni 2012;**

15. D.D., herhaaldelijk in de periode van 23 februari 2012 tot 5 september 2012;
16. Y.B.P., herhaaldelijk in de periode van 2 juli 2012 tot 16 juni 2013;
17. M.J.M., herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 30 september 2011;
18. C.G.B., herhaaldelijk in de periode van 24 juni 2012 tot 31 december 2013;
19. O.E., herhaaldelijk in de periode van 24 juni 2012 tot 27 april 2013;
20. A.K., herhaaldelijk in de periode van 24 mei 2012 tot 25 april 2013;
21. A.M., herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 26 november 2012.
22. De genaamde "F.", niet nader geïdentificeerd, herhaaldelijk in de periode van 1 mei 2013 tot 31 juli 2014;
23. De genaamde "Fe.", niet nader geïdentificeerd, herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2014 tot 31 juli 2014;
24. De genaamde "K.", niet nader geïdentificeerd, herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2012 tot 31 november 2012;
25. De genaamde "M.", niet nader geïdentificeerd, herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 31 juli 2012;
26. De genaamde "R.", niet nader geïdentificeerd, herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2013 tot 31 juli 2013.

strafbaar met een sanctie van niveau 4, zijnde een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een geldboete van € 600 tot € 6.000 (art. 101 Sociaal Strafwetboek).

De eerste, als lasthebber of aangestelde van de **tweede**, met name als voorzitter en bestuurder van de **tweede** alsook als lasthebber of aangestelde van de **derde**, met name als bestuurder van de **derde** vanaf 4 mei 2011,

De tweede, als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5 en 4lbis van het Strafwetboek

Verdacht van **te 9000 GENT**

B.II. Met inbreuk op artikel 12bis, §1,1° van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber in strijd met de artikelen 4 tot 8 en 9bis van dit koninklijk besluit **niet aan de instelling die belast was met de inning van de socialezekerheidsbijdragen langs elektronische weg**, in de vorm en volgens de nadere regelen bepaald door de instelling, **de gegevens** opgesomd in Afdeling I van Hoofdstuk II van dit koninklijk besluit **te hebben medegedeeld uiterlijk op het tijdstip waarop de volgende werknemers hun prestaties aanvatten**, met betrekking tot de volgende werknemers:

1. S.N., herhaaldelijk in de periode van 17 juni 2008 tot 30 juni 2011;
2. D.S.A., alias "B.", herhaaldelijk in de periode van 1 januari 2010 tot 30 juni 2011;
3. H.S.G., herhaaldelijk in de periode van 10 januari 2010 tot 30 juni 2011;
4. V.G.A.B., herhaaldelijk in de periode van 11 juli 2010 tot 30 juni 2011;

5. A.H.H., herhaaldelijk in de periode van 21 april 2009 tot 30 juni 2011;
6. V.R.B.R., herhaaldelijk in de periode van 23 augustus 2010 tot 30 juni 2011;
7. A.G., herhaaldelijk in de periode van 21 april 2009 tot 30 juli 2010;
8. A.S., herhaaldelijk in de periode van 28 juni 2010 tot 30 juni 2011;
9. A.M., van Ivoriaanse nationaliteit, herhaaldelijk in de periode van 18 januari 2010 tot 30 juni 2011.
10. De genaamde "P.", niet nader geïdentificeerd, herhaaldelijk in de periode van 1 mei 2011 tot 30 juni 2011.

misdrif vóór 1 juli 2011 strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en/of een geldboete van 500 tot 2.500 € met, en sedertdien door artikel 175, §1 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4, zijnde een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een geldboete van € 600 tot € 6.000 (art. 101 Sociaal Strafwetboek).

De derde. als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5 en 41bis van het Strafwetboek

Verdacht van te **9000 GENT**

B.III. Met inbreuk op artikel 12bis, §1, 1° van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber in strijd met de artikelen 4 tot 8 en 9bis van dit koninklijk besluit **niet aan de instelling die belast was met de inning van de socialezekerheidsbijdragen langs elektronische weg**, in de vorm en volgens de nadere regelen bepaald door de instelling, **de gegevens** opgesomd in Afdeling I van Hoofdstuk II van dit koninklijk besluit **te hebben medegedeeld uiterlijk op het tijdstip waarop de volgende werknemers hun prestaties aanvaatten**, met betrekking tot de volgende werknemers:

1. S.N., herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011;
2. D.S.A., alias "B.", herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011;
3. H.S.G., herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011;
4. V.G.A.B., herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011;
5. A.H.H., herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011
6. V.R.B.R., herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011;
7. A.S., herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011;
8. A.M., van Ivoriaanse nationaliteit, herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 2630 juni 2011.

misdrif vóór 1 juli 2011 strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en/of een geldboete van 500 tot 2.500 € met, en sedertdien door artikel 175, §1 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4, zijnde een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een geldboete van € 600 tot € 6.000 (art. 101 Sociaal Strafwetboek).

De eerste en de tweede

als dader of mededader, zoals voorzien door artikel 66 Sw., hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd

bij samenhang

Verdacht van te **9000 GENT**

C.I. Met inbreuk op artikel 433quinquies, §§1, 3°, 2 en 4 Sw. het misdrijf **mensenhandel** te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het aan het werk zetten of het laten aan het werk zetten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was, met betrekking tot de volgende personen:

1. H.S.G., **herhaaldelijk in de periode van 10 januari 2010 tot 3 juli 2012;**
2. V.G.A.B., **herhaaldelijk in de periode van 11 juli 2010 tot tot 3 juli 2012;**
3. A.H.H., **herhaaldelijk in de periode van 21 april 2009 tot 28 juni 2012;**
4. V.R.B.R., **herhaaldelijk in de periode van 23 augustus 2010 tot 3 juli 2012;**
5. A.S., **herhaaldelijk in de periode van 28 juni 2010 tot 2 juli 2012;**
6. Z.Y.H., **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 1 augustus 2013.**
7. L.D.M.J., **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 30 juni 2012;**
8. D.D., **herhaaldelijk in de periode van 23 februari 2012 tot 5 september 2012;**
9. Y.B.P., **herhaaldelijk in de periode van 2 juli 2012 tot 16 juni 2013;**
10. C.G.B., **herhaaldelijk in de periode van 24 juni 2012 tot 1 augustus 2013:**
11. O.E., **herhaaldelijk in de periode van 24 juni 2012 tot 27 april 2013:**
12. A.K., **herhaaldelijk in de periode van 24 mei 2012 tot 25 april 2013.**
13. A.M., **herhaaldelijk in de periode van 18 januari 2010 tot 26 november 2012.**

Met de omstandigheid dat dit misdrijf werd gepleegd door een persoon die gezag had over het slachtoffer, met name als zijn werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber, alsook in de hoedanigheid van religieuze overste (art. 433 sexes 1°, en 433 novies lid 1 Sw);

misdrijf met een verzwarende omstandigheid strafbaar gesteld met een opsluiting van 5 jaar tot 10 jaar en een geldboete van € 750 tot 75.000.

met de omstandigheid dat dit misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken (art. 433 septies lid 1. 2° en 2, en 433 novies lid 1 Sw);

misdrijf met een verzwarende omstandigheid strafbaar gesteld met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van € 1.000 tot 100.000.

met de omstandigheid dat dit misdrijf is gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang (art. 433 septies 3°, 433 novies lid 1, en 483 Sw);

misdrijf met een verzwarende omstandigheid strafbaar gesteld met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van € 1.000 tot 100.000.

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt (art. 433 septies 6°, en 433 novies lid 1 Sw);

misdrijf met een verzwarende omstandigheid strafbaar gesteld met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van € 1.000 tot 100.000.

De derde

als dader of mededader, zoals voorzien door artikel 66 Sw., hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd

bij samenhang

Verdacht van **te 9000 GENT**

C.II. Met inbreuk op artikel 433quinquies, §§1, 3°, 2 en 4 Sw. het misdrijf **mensenhandel** te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het aan het werk zetten of het laten aan het werk zetten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was, met betrekking tot de volgende personen:

1. H.S.G., **herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 3 juli 2012:**
2. V.G.A.B., **herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 3 juli 2012:**
3. A.H.H., **herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 28 juni 2012:**
4. V.R.B.R., **herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 3 juli 2012:**
5. A.S., **herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 2 juli 2012:**
6. Z.Y.H., **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 1 augustus 2013.**
7. L.D.M.J., **herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 30 juni 2012;**
8. D.D., **herhaaldelijk in de periode van 23 februari 2012 tot 5 september 2012:**
9. Y.B.P., **herhaaldelijk in de periode van 2 juli 2012 tot 16 juni 2013;**
10. C.G.B., **herhaaldelijk in de periode van 24 juni 2012 tot 1 augustus 2013;**
11. O.E., **herhaaldelijk in de periode van 24 juni 2012 tot 27 april 2013;**
12. A.K., **herhaaldelijk in de periode van 24 mei 2012 tot 25 april 2013.**

13. A.M., herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 26 november 2012.

Met de omstandigheid dat dit misdrijf werd gepleegd door een persoon die gezag had over het slachtoffer, met name als zijn werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber (art. 433 sexies 1°, en 433 novies lid 1 Sw);

misdrijf met een verzwarende omstandigheid strafbaar gesteld met een opsluiting van 5 jaar tot 10 jaar en een geldboete van € 750 tot 75.000.

met de omstandigheid dat dit misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken (art. 433 septies lid 1. 2° en 2, en 433 novies lid 1 Sw);

misdrijf met een verzwarende omstandigheid strafbaar gesteld met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van € 1.000 tot 100.000.

met de omstandigheid dat dit misdrijf is gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang (art. 433 septies 3°, 433 novies lid 1, en 483 Sw);

misdrijf met een verzwarende omstandigheid strafbaar gesteld met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van € 1.000 tot 100.000.

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt (art. 433 septies 6°, en 433 novies lid 1 Sw);

misdrijf met een verzwarende omstandigheid strafbaar gesteld met een opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en een geldboete van € 1.000 tot 100.000.

De eerste, de tweede, de vierde en de vijfde

als dader of mededader, zoals voorzien door artikel 66 Sw., hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd

bij samenhang

Verdacht van **te 9000 GENT. te 1000 BRUSSEL en te 3001 LEUVEN (Heverlee)**

D. Met inbreuk op artikel 77 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen **wetens en willens een**

persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie te hebben geholpen of gepoogd hebben te helpen om het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, binnen te komen of aldaar te verblijven, dan wel erdoor te reizen, zulks in strijd met de wetgeving van deze Staat, hetzij in de handelingen die de binnenkomst, de doorreis of het verblijf voorbereid hebben of ze vergemakkelijkt hebben, hetzij in de feiten die ze voltooid hebben,

herhaaldelijk in de periode van 20 december 2008 tot 7 december 2014.

strafbaar met een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en/of met geldboete van 1.700 euro tot 6.000 euro

E. (...)

De eerste, de tweede en de vierde

als dader of mededader, zoals voorzien door artikel 66 Sw., hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd

bij samenhang

Verdacht van te 9000 GENT. te 1000 BRUSSEL en te 3001 LEUVEN (Heverlee)

F.I. Met inbreuk op de artikelen 193, 196 lid 1 en 5, 197, 213 en 214 Strafwetboek, met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, in handels- of bankgeschriften of in private geschriften valsheid te hebben gepleegd door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen, en met hetzelfde bedrieglijk opzet of met hetzelfde oogmerk om te schaden, van de hiervoren vermelde valse akte of van het hiervoren vermelde valse stuk gebruik te hebben gemaakt, namelijk door

met het bedrieglijk opzet voor onderdanen van Beninese en Ivoriaanse, nationaliteit een verblijfsvisum voor het koninkrijk België te bekomen de volgende valse aktes te hebben opgemaakt en te hebben gebruikt, waarin de valse hoedanigheid van broeder (kloosterling) en het vals feit van een reeds vervulde opleiding als kloosterling in eigen land, dan wel het lidmaatschap van een kloosterorde wordt vermeld, meer bepaald door de volgende aktes op te stellen en te gebruiken:

1. Een verklaring van tenlasteneming door P.A. VZW van "broeder" Z.Y.H. d.d. 2 april 2011 (map 2, p. 12 strafdossier)
2. Een verklaring van tenlasteneming door P.A. VZW van "broeder" C.G.B. d.d. 30 maart 2012 (map 2, p. 55 strafdossier)
3. Een verklaring van tenlasteneming door P.A. VZW van "broeder" H.J.C. d.d. 21 maart 2011 (map 2, p. 70 strafdossier)

4. Een verklaring van tenlasteneming door P.A. VZW van "broeder" O.E. d.d. 30 maart 2012 (map 2, p. 249 strafdossier)
5. Een verklaring van tenlasteneming door P.A. VZW van "broeder" L.D.M.J. d.d. 21 maart 2011 (map 2, p. 297 strafdossier)
6. Een verklaring van tenlasteneming door P.A. VZW van "broeder" A.K. d.d. 21 februari 2012 (map 2, p. 399 strafdossier)
7. Een verklaring van tenlasteneming door P.A. VZW van "broeder" D.D.J. d.d. 6 november 2011 (map 2, p. 473 strafdossier)

herhaaldelijk in de periode van 21 maart 2011 tot 7 december 2014.

strafbaar met een opsluiting van 5 jaar tot 10 jaar en een geldboete van 26 tot 2.000 €

de eerste, de tweede en de vijfde

als dader of mededader, zoals voorzien door artikel 66 Sw., hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd

bij samenhang

verdacht van te **9000 GENT. te 1000 BRUSSEL en te 3001 LEUVEN (Heverlee)**

F.II. Met inbreuk op de artikelen 193, 196 lid 1 en 5, 197, 213 en 214 Strafwetboek, met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, in handels- of bankgeschriften of in private geschriften valsheid te hebben gepleegd door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen, en met hetzelfde bedrieglijk opzet of met hetzelfde oogmerk om te schaden, van de hiervoren vermelde valse akte of van het hiervoren vermelde valse stuk gebruik te hebben gemaakt, namelijk door

met het bedrieglijk opzet voor een onderdaan van Vietnamese nationaliteit een verblijfsvisum voor het koninkrijk België te bekomen de volgende valse aktes te hebben opgemaakt en te hebben gebruikt, waarin de valse hoedanigheid van broeder (kloosterling) en het vals feit van lidmaatschap van de kloosterorde wordt vermeld, meer bepaald door de volgende aktes op te stellen en te gebruiken:

1. Een verklaring van tenlasteneming door P.A. VZW van "broeder" P.C.D. d.d. 8 maart 2010 (map 2, p. 363 strafdossier)
2. Een uitnodigingsbrief van de Orde der P.A. VZW - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" P.C.D. d.d. 8 maart 2010 (map 2, p. 364)
3. Een getuigschrift vanwege broeder L. ten bewijze P.C.D. lid is van de O.V.S.A. in Vietnam d.d. 8 april 2010 (map 2, p. 366 strafdossier)

herhaaldelijk in de periode van 8 maart 2010 tot 7 december 2014.

misdrijf strafbaar met een opsluiting van 5 jaar tot 10 jaar en een geldboete van 26 tot 2.000 €

De eerste en de tweede

als dader of mededader, zoals voorzien door artikel 66 Sw., hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd

bij samenhang

verdacht van **te 9000 GENT, te 1000 BRUSSEL en te 3001 LEUVEN (Heverlee)**

F.III. Met inbreuk op de artikelen 193, 196 lid 1 en 5, 197, 213 en 214 Strafwetboek, met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, in handels- of bankgeschriften of in private geschriften valsheid te hebben gepleegd door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen, en met hetzelfde bedrieglijk opzet of met hetzelfde oogmerk om te schaden, van de hiervoren vermelde valse akte of van het hiervoren vermelde valse stuk gebruik te hebben gemaakt, namelijk door

met het bedrieglijk opzet voor onderdanen van Beninese, Ivoriaanse, Nigeriaanse en Togolese nationaliteit een verblijfsvisum voor het koninkrijk België te bekomen de volgende valse aktes te hebben opgemaakt en te hebben gebruikt, waarin de valse hoedanigheid van broeder (kloosterling) en het vals feit van een reeds vervulde opleiding als kloosterling in eigen land, dan wel het lidmaatschap van een kloosterorde wordt vermeld, meer bepaald door de volgende aktes op te stellen en te gebruiken:

1. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" Z.Y.H. d.d. 3 april 2011 (map 2, p. 14)
2. Een getuigschrift vanwege zuster A.R.C. ten bewijze van tweejarige opleiding van Z.Y.H. als aspirant bij de O.V.S.A. in Benin, d.d. 29 april 2011 (map 2, p. 16 straf dossier)
3. Een verklaring van tenlasteneming door P.A. VZW van "broeder" A.M. d.d. 3 september 2009 (map 2, p. 26 straf dossier)
4. Een getuigschrift vanwege broeder D.B. ten bewijze van tweejarige opleiding van A.M. als aspirant bij de O.V.S.A. in Ivoorkust, d.d. 13 oktober 2009 (map 2, p. 27 straf dossier)
5. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" A.H.H. d.d. 20 december 2008 (map 2, p. 40)
6. Een getuigschrift vanwege broeder K.H. ten bewijze dat A.H.H. lid is van de O.V.S.A. in Nigeria, d.d. 3 januari 2009 (map 2, p. 39 straf dossier)
7. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" C.G.B. d.d. 30 maart 2012 (map 2, p. 57)
8. Een getuigschrift vanwege zuster A.R.C. ten bewijze van tweejarige opleiding van C.G.B. als aspirant bij de O.V.S.A. in Benin, d.d. 20 april 2012 (map 2, p. 16 straf dossier)
9. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder"

- H.J.C. d.d. 21 maart 2011 (map 2, p. 71)
10. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" Y.B.P. d.d. 21 februari 2012 (map 2, p. 146)
 11. Een verklaring van tenlasteneming door P.A. VZW van "broeder" V.G.A.B. d.d. 10 april 2010 (map 2, p. 167 straf dossier)
 12. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" V.G.A.B. d.d. 10 april 2010 (map 2, p. 169)
 13. Een getuigschrift vanwege zuster O.O.M. ten bewijze van tweejarige opleiding van V.G.A.B. als aspirant bij de O.V.S.A. in Benin, d.d. 7 april 2010 (map 2, p. 16 straf dossier)
 14. Een verklaring van tenlasteneming door P.A. VZW van "broeder" V.R.B.R. d.d. 6 april 2009 (map 2, p. 235 straf dossier)
 15. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" V.R.B.R. d.d. 6 april 2009 (map 2, p. 237)
 16. Een getuigschrift vanwege zuster O.O.M. ten bewijze van tweejarige opleiding van V.R.B.R. als aspirant bij de O.V.S.A. in Benin, d.d. 5 juni 2010 (map 2, p. 16 straf dossier)
 17. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" O.E. d.d. 30 maart 2012 (map 2, p. 250)
 18. Een getuigschrift vanwege zuster A.R.C. ten bewijze van tweejarige opleiding van O.E. als aspirant bij de O.V.S.A. in Benin, d.d. 20 april 2012 (map 2, p. 253 straf dossier)
 19. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" L.D.M.J. d.d. 21 maart 2011 (map 2, p. 299)
 20. Een getuigschrift vanwege zuster A.R.C. ten bewijze van tweejarige opleiding van L.D.M.J. als aspirant bij de O.V.S.A. in Benin, d.d. 6 april 2011 (map 2, p. 301 straf dossier)
 21. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" A.K. d.d. 21 februari 2012 (map 2, p. 396)
 22. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" D.D. d.d. 6 november 2011 (map 2, p. 457)
 23. Een getuigschrift vanwege zuster A.R.C. ten bewijze van tweejarige opleiding van D.D. als aspirant bij de O.V.S.A. in Benin, d.d. 18 december 2011 (map 2, p. 301 straf dossier)
 24. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" D.M. d.d. 20 december 2008 (map 2, p. 444)
 25. Een getuigschrift vanwege broeder K.H. ten bewijze dat D.M. lid is van de O.V.S.A. in Nigeria, d.d. 3 januari 2009 (map 2, p. 446 straf dossier)
 26. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" D.D.J. d.d. 6 november 2011 (map 2, p. 474)
 27. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" A.G. d.d. 20 december 2008 (map 2, p. 501)
 28. Een getuigschrift vanwege broeder K.H. ten bewijze dat A.G. lid is van de O.V.S.A. in Nigeria, d.d. 3 januari 2009 (map 2, p. 502 straf dossier)
 29. Een verklaring van tenlasteneming door P.A. VZW van "broeder" D.T. d.d. 1 september 2014 (map 3, p. 75 straf dossier)
 30. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie, met betrekking tot "broeder" D.T. d.d. 1 september 2014 (map 3, p. 82)
 31. Een getuigschrift vanwege zuster A.M.P.S. ten bewijze van tweejarige opleiding van D.T. als aspirant bij de O.V.S.A. in Togo, d.d. 21 augustus 2014 (map 3, p. 84 straf dossier)

32. Een verklaring van tenlasteneming door P.A. VZW van "broeder" H.S.G. d.d. 12 oktober 2009 (map 6, p. 98 strafdossier)
33. Een uitnodigingsbrief van de O.D.A. - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" H.S.G. d.d. 12 oktober 2009 (map 6, p. 98 strafdossier)

herhaaldelijk in de periode van 8 maart 2010 tot 7 december 2014.

strafbaar met een opsluiting van 5 jaar tot 10 jaar en een geldboete van 26 tot 2.000 €

De eerste, als lasthebber of aangestelde van de tweede, met name als voorzitter en bestuurder van de **tweede**

De tweede, als werkgever en rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk krachtens de artikelen 5 en 41bis van het Strafwetboek

Verdacht van te 9000 GENT

G.I. Met inbreuk op de artikelen 21 en 22 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en artikel 33 §2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van voormelde wet, als verzekeringsplichtige werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, **een aangifte te hebben overgemaakt aan de Rijksdienst met een onjuiste of onvolledige verantwoording** van het bedrag van de verschuldigde bijdragen ten aanzien van de volgende werknemers:

1. V.F.;
2. D.C.;

voor het **2de kwartaal van 2011** (periode van 1 mei 2011 tot 30 juni 2011):

misdrijf vóór 1 juli 2011 strafbaar overeenkomstig artikel 35 §1, eerste lid, 1°, van voormelde wet met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en/of een geldboete van 130 tot 2.500 EUR en sedertdien met een sanctie van niveau 4, zijnde een gevangenisstraf van zes maanden tot drie Jaar en/of een geldboete van 600 tot 6.000 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek).

G.II. Met inbreuk op artikel 234, §1, eerste lid, 1^e van het Sociaal Strafwetboek, als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, wetens en willens **een onjuiste of onvolledige verklaring te hebben afgelegd om geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welke hij of een ander verschuldigd is**, met betrekking tot de volgende werknemers:

1. V.F.;
2. D.C.;

voor het **3de kwartaal 2011 tot het 4de kwartaal 2014** (periode van 1 juli 2011 tot 30 november 2014)

strafbaar met een sanctie van niveau 4, zijnde een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en/of een geldboete van 600 tot 6.000 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek). De geldboete wordt

vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers (artikelen 234, §1, tweede lid en 103 Sociaal Strafwetboek).

De tweede

Tevens gedagvaard om overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43 bis van het Strafwetboek te worden veroordeeld tot de **bijzondere verbeurdverklaring** van de som van **€ 41.285,00** (berekening toegelicht in kanton IV, kaft 11A, p.1-17 van het strafdossier) als vermogens- voordeel dat rechtsreeks is verkregen uit de hem ten laste gelegde misdrijven A.I., A.III., B.I.1. t.e.m. B.I.7 en B.I.22 t.e.m. B.I.26, B.II.1, B.II.2 en B.II.10, G.I. en G.II., zijnde het bedrag aan - sociale bijdragen die verschuldigd zijn ingevolge de niet-aangegeven tewerkstelling van de werknemers vermeld in deze tenlasteleggingen.

Tevens gedagvaard om overeenkomstig de artikelen 42,3" en 43 bis van het Strafwetboek te worden veroordeeld tot de **bijzondere verbeurdverklaring** van de som van **€ 325.034,02** (berekening toegelicht in kanton IV, kaft IIA, p.1-17 van het strafdossier) als vermogens- voordeel dat rechtsreeks is verkregen uit de hem ten laste gelegde misdrijven A.II., A.IV., B.I.8 t.e.m. B.I.21, B.II.3 t.e.m. B.II.9 en C.I., zijnde het bedrag aan lonen en sociale bijdragen die verschuldigd zijn ingevolge de niet-aangegeven tewerkstelling van de kandidaat- kloosterlingen.

Tevens ondergeschikt gedagvaard teneinde zich **burgerrechtelijk aansprakelijk** te horen verklaren voor de betaling van de geldboeten en de kosten waartoe de **eerste**. zijn aangestelde en lasthebber, veroordeeld wordt voor de feiten A.I., A.II., A.III, A.IV., B.I., B.II., G.I en G.II (art. 104 Sociaal Strafwetboek en art. 15 Wet Buitenlandse Werknemers).

De derde

Tevens gedagvaard om overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43 bis van het Strafwetboek te worden veroordeeld tot de **bijzondere verbeurdverklaring** van de som van **€ 11.938,32** (berekening toegelicht in mijn pro justitia van 31 augustus 2018, op basis van de reeds gedane berekeningen in kanton IV, kaft 11A, p.1-17 van het strafdossier) als vermogensvoordeel dat rechtsreeks is verkregen uit de hem ten laste gelegde misdrijven A.I., A.V., B.I.1. t.e.m. B.I.7 en B.I.22 t.e.m. B.I.26, B.III.1 en B.III.2, zijnde het bedrag aan - sociale bijdragen die verschuldigd zijn ingevolge de niet-aangegeven tewerkstelling van de werknemers vermeld in deze tenlasteleggingen.

Tevens gedagvaard om overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43 bis van het Strafwetboek te worden veroordeeld tot de **bijzondere verbeurdverklaring** van de som van **€ 207.420,10** (berekening toegelicht in mijn pro justitia van 31 augustus 2018, op basis van de reeds gedane berekeningen in kanton IV, kaft 11A, p.1-17 van het strafdossier) als vermogens- voordeel dat rechtsreeks is verkregen uit de hem ten laste gelegde misdrijven A.II., A.VI., B.I.8 t.e.m. B.I.21, B.III.3 t.e.m. B.III.8 en C.II., zijnde het bedrag aan lonen en sociale bijdragen die verschuldigd zijn ingevolge de niet-aangegeven

Ondergeschikt gedagvaard teneinde zich **burgerrechtelijk aansprakelijk** te horen verklaren voor de betaling van de geldboeten en de kosten waartoe de **eerste** zijn aangestelde en lasthebber, veroordeeld wordt voor de feiten A.I., A.II., A.V, A.VI., B.I. en B.III. (art. 104 Sociaal Strafwetboek en art. 15 Wet Buitenlandse Werknemers).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen. afdeling **Gent**, kamer G29w, zetelende in correctionele zaken dd. 26 juni **2019**, **op tegenspraak** geweest, werd als volgt beslist:

VOORAFGAANDELIJK

Verbetert en vult de dagvaarding aan als volgt:
"(...)

A.I.(...)

strafbaar met een sanctie van niveau 4, zijnde een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een geldboete van € 600 tot€ 6000 (art. 101 Sociaal Strafwetboek) **en thans opnieuw strafbaar door artikel 175/1 van het Sociaal Strafwetboek met een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 Jaar en/of een geldboete van € 600 tot€ 6000;**

A.II. (...)

strafbaar met een sanctie van niveau 3, zijnde een geldboete van 100 tot 1 000 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek). De geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers (artikelen 175. §2, tweede lid en 103 Sociaal Strafwetboek) **en sinds 1 januari 2017 opnieuw strafbaar door artikel 12, §1, 1° van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en/of een strafrechtelijke geldboete van 250 tot 2500 euro.**

A.III. Met inbreuk op artikel 12, eerste lid, a van **de wet van** 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers(...)

(...)

en **thans** opnieuw door **artikel 175/1 van het Sociaal Strafwetboek** met een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een geldboete van€ 600 tot€ 6000."

A.IV. (...j

misdrijf vóór 1 juli 2011 strafbaar gesteld met (...), en sinds 1 januari 2017 opnieuw door artikel 12, §1, 1° van die wet met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en/of een strafrechtelijke geldboete van 250 tot 2500 euro.

A.V. Met inbreuk op artikel 12, eerste lid, a van **de wet van** 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (...)

(...)

en **thans** opnieuw door **artikel 175/1 van het Sociaal Strafwetboek** met een gevangenisstraf van 6

maanden tot 3 jaar en/of een geldboete van € 600 tot€ 6000."

A.VI. (...)

(...)

5. **A.S.**, van Beninese nationaliteit, herhaaldelijk in de periode van

(...)

misdrijf v66r 1 juli 2011 strafbaar gesteld met (...), en sinds 1 januari 2017 opnieuw door artikel 12, §1, 1" van die wet met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en/of een strafrechtelijke geldboete van 250 tot 2500 euro.

B.I. (...)

(...)

4. **S.T.N.**, herhaaldelijk in de periode van 1 juli 2011 tot 7 december 2014;

(...)

6. **N.G.E.**, op 7 december 2014;

B.II. (...)

1. **S.T.N.**, herhaaldelijk in de periode van 17 juni 2008 tot 30 juni 2011;

(...)

B.III (...)

1. **S.T.N.**, herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot 30 juni 2011; (...)

8. A.M., van Ivoriaanse nationaliteit, herhaaldelijk in de periode van 4 mei 2011 tot **30** juni 2011.

(...)

(...)

F.III. (...)

8. Een getuigschrift vanwege zuster A.R.C. ten bewijze van tweejarige opleiding van C.G.B. als aspirant bij de O.V.S.A. in Benin, d.d. 20 april 2012 (map 2, p. **61** strafdossier)

(...)

13. Een getuigschrift vanwege zuster O.O.M. ten bewijze van tweejarige opleiding van V.G.A.B. als aspirant bij de O.V.S.A. in Benin, d.d. 7 april 2010 (map 2, p. **171** strafdossier)

(...)

15. Een uitnodigingsbrief van de Orde der P.A. VZW - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" V.R.B.R. **d.d.1 juli 2010** (map 2, p. 237)

(...)

16. Een getuigschrift vanwege zuster O.O.M. ten bewijze van tweejarige opleiding van V.R.B.R. als aspirant bij de O.V.S.A. in Benin, d.d. 5 juni 2010 (map 2, p. 239 strafdossier)

(...)

23. Een getuigschrift vanwege zuster A.R.C. ten bewijze van tweejarige opleiding van D.D. als aspirant bij de O.V.S.A. in Benin, d.d. 18 december 2011 (map 2, p. 459 strafdossier) (...)

(...)

32. Een uitnodigingsbrief van de Orde der P.A. VZW - Belgische provincie met betrekking tot "broeder" H.S.G. d.d. 12 oktober 2009 (map 6, p. 99 strafdossier)

G.I. Met inbreuk op de artikelen 21 en 22 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en artikel 33 §2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van voormelde wet, als verzekeringsplichtige werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, een aangifte te hebben overgemaakt aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid met een onjuiste of onvolledige verantwoording van het bedrag van de verschuldigde bijdragen ten aanzien van de volgende werknemers:

(...)"

Heromschrijft de feiten onder de tenlastelegging C.I als volgt:

*"C.I Met inbreuk op artikel 433quinquies, §§1, 3° en §2 Sw. het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, de wisseling of de overdracht van de controle over hem teneinde deze persoon aan het werk zetten of te laten aan het werk zetten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was, met betrekking tot de volgende personen: (...)" en voor de periode **voorafgaand aan 2 februari 2012** "met de omstandigheid dat dit misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de **bijzonder kwetsbare positie** waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand **of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid (...)"***

Heromschrijft de feiten onder de tenlastelegging C.II als volgt:

*"C.II Met inbreuk op artikel 433quinquies, §§1, 3° en §2 Sw. het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, de wisseling of de overdracht van de controle over hem teneinde deze persoon aan het werk zetten of te laten aan het werk zetten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was, met betrekking tot de volgende personen: (...)" en voor de periode **voorafgaand aan 2 februari 2012** "met de omstandigheid dat dit misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de **bijzonder kwetsbare positie** waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of*

*precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand **of ten gevolge van** zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid(...)"*

Heromschrijft de feiten onder de tenlastelegging D als volgt:

"D. (...) wetens en willens een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie hebben geholpen om het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, binnen te komen of aldaar te verblijven, dan wel erdoor te reizen, zulks in strijd met de wetgeving van deze Staat, hetzij in de handelingen die de binnenkomst, de doorreis of het verblijf voorbereid hebben of ze vergemakkelijkt hebben, hetzij in de feiten die ze voltooid hebben (...)"

STRAFRECHTELIJK

Ten aanzien van D.W.P

Spreekt de beklaagde **vrij** voor de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.1 (zoals aangevuld) doch enkel in zijn hoedanigheid van lasthebber of aangestelde van de P.A. VZW, A.I.2 (zoals aangevuld), A.I.3 (zoals aangevuld) doch enkel in zijn hoedanigheid van lasthebber of aangestelde van de T.VZW, A.I.4 (zoals aangevuld),

A.II.1 tot en met A.II.14 (allen zoals aangevuld), A.III (zoals verbeterd), A.IV.1 tot en met A.IV.7 (allen zoals verbeterd), B.I.1 doch enkel in zijn hoedanigheid van lasthebber of aangestelde van de P.A. VZW, B.I.2, B.I.3 doch enkel in zijn hoedanigheid van lasthebber of aangestelde van de T.VZW, B.I.4 (zoals verbeterd), B.I.5, B.I.6 (zoals verbeterd) doch enkel in zijn hoedanigheid van lasthebber of aangestelde van de P.A. VZW, B.I.7 tot en met B.I.26, B.II.1 (zoals verbeterd) tot en met B.II.10, C.I.1 tot en met C.I.13 (allen zoals heromschreven), D (zoals heromschreven), F.I.1 tot en met F.I.7, F.II.1 tot en met F.II.3, F.III.1 tot en met F.III.33 (waarvan F.III.8, F.III.13, F.III.15, F.III.16, F.III.23 en F.III.32 zoals verbeterd).

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.1 (zoals aangevuld) doch enkel in zijn hoedanigheid van lasthebber of aangestelde van de T.VZW, A.I.3 (zoals aangevuld) doch enkel in zijn hoedanigheid van lasthebber of aangestelde van de P.A. VZW, B.I.1 doch enkel in zijn hoedanigheid van lasthebber of aangestelde van de T.VZW, B.I.3 doch enkel in zijn hoedanigheid van lasthebber of aangestelde van de P.A. VZW, B.I.6 (zoals verbeterd) doch enkel in zijn hoedanigheid van lasthebber of aangestelde van de T.VZW, G.I.1 (zoals verbeterd), G.I.2 (zoals verbeterd), G.II.1 en G.II.2, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een geldboete van **ZESHONDERD EURO x 3 werknemers**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 10.800 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor 200 euro x 3 werknemers,

vermeerderd met 50 opdecimen tot 3.600 euro, van de opgelegde geldboete en voor 1 maand van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van **drie jaar**.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot **200 euro**.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van **20 euro**.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van **51,20 euro**.

Ten aanzien van P.A. VZW

Spreekt de beklaagde **vrij** voor de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.1 (zoals aangevuld), A.I.2 (zoals aangevuld) en A.I.4 (zoals aangevuld), A.II.1 tot en met A.II.14 (allen zoals aangevuld), A.III (zoals verbeterd), A.IV.1 tot en met A.IV.7 (allen zoals verbeterd), B.I.1, B.I.2, B.I.4 (zoals verbeterd) en B.I.5 tot en met B.I.26 (waarvan B.I.6 zoals verbeterd), B.II.1 (zoals verbeterd) tot en met B.II.10, C.I.1 tot en met C.I.13 (allen zoals heromschreven), D (zoals heromschreven), F.I.1 tot en met F.I.7, F.II.1 tot en met F.II.3, F.III.1 tot en met F.III.33 (waarvan F.III.8, F.III.13, F.III.15, F.III.16, F.III.23 en F.III.32 zoals verbeterd).

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.3 (zoals aangevuld), B.I.3, G.I.1 (zoals verbeterd), G.I.2 (zoals verbeterd), G.II.1 en G.II.2, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een geldboete van **DRIEDUIZEND EURO x 2 werknemers**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 36.000 euro.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor 1.000 euro x 2 werknemers, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro, van de opgelegde geldboete voor de duur van **drie jaar**.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot **200 euro**.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van **20 euro**.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken

van **51,20 euro**.

Ten aanzien van T.VZW

Spreekt de beklaagde **vrij** voor de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.2 tot en met A.I.4 (allen zoals aangevuld), A.II.1 tot en met A.II.14 (allen zoals aangevuld), A.V (zoals verbeterd), A.VI.1 tot en met A.VI.6 (allen zoals verbeterd), B.I.2, B.I.3, B.I.4 (zoals verbeterd), B.I.5, B.I.7 tot en met B.I.26, B.III.1 (zoals verbeterd) tot en met B.II.8 (zoals verbeterd), C.II.1 tot en met C.II.13 (allen zoals heromschreven).

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.1 (zoals aangevuld), B.I.1 en B.I.6 (zoals verbeterd), bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een geldboete van **DRIEDUIZEND EURO x 2 werknemers**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 36.000 euro.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor 1.000 euro x 2 werknemers, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro, van de opgelegde geldboete voor de duur van **drie Jaar**.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot **200 euro**.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van **20 euro**.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van **51,20 euro**.

Ten aanzien van B. B.

Spreekt de beklaagde **vrij** voor de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen **D** (zoals heromschreven) en **F.I.1 tot en met F.I.7**.

Ten aanzien van J.W.

Spreekt de beklaagde **vrij** voor de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen **D** (zoals heromschreven) en **F.II.1 tot en met F.II.3**.

Overtuigingsstukken

Beveelt de overmaking aan het openbaar ministerie om te handelen als naar recht, van de overtuigingsstukken neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent onder de nrs. 201501558, 201502431, 201502947 en 201411533.

Beveelt overeenkomstig art. 44 Sw. de teruggave aan de eerste beklaagde, D.W.P, het bedrag van 26.884,96 euro gestort d.d. 7 juli 2014 op rekening van het C.O.1.V., ING Bank rekeningnummer (...), en het bedrag van 2.514,54 euro gestort d.d. 7 december 2014 op rekening van het C.O.1.V., ING Bank rekeningnummer (...).

Gerechtskosten

Veroordeelt de eerste, de tweede en de derde beklaagde hoofdelijk tot de gerechtskosten, voor het openbaar ministerie begroot op **141,48 euro**.

Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans in hun hoofde bewezen verklaarde misdrijven.

Laat de gerechtskosten voor het openbaar ministerie ten laste van de Belgische Staat, begroot op 56,92 euro.

BURGERRECHTELIJK

Ten aanzien van de burgerlijke partijen O.E., Z.Y.H., A.H.H., C.G.B., Y.B.P., V.R.B.R., L.D.M.J., A.K., D.D., H.S.G., A.S., V.G.A.B. en A.M.

Verklaart zich niet bevoegd te statuëren over de vordering van de burgerlijke partijen gelet op de vrijspraak van de beklaagden voor de tenlasteleggingen A.II.1 tot en met A.II.14 (allen zoals aangevuld), A.IV.1 tot en met A.IV.7 (allen zoals verbeterd), A.VI.1 tot en met A.VI.6 (allen zoals verbeterd), B.I.8 tot en met B.I.21, B.II.3 tot en met 8.II.9, 8.II.13 tot en met B.II.8 (zoals verbeterd), C.I.1 tot en met C.I.13 (allen zoals heromschreven), C.II.1 tot en met C.II.13 (allen zoals heromschreven), D (zoals heromschreven), F.I.1 tot en met F.I.7, F.II.1 tot en met F.II.3 en F.III.1 tot en met F.III.33 (waarvan F.III.8, F.III.13, F.III.15, F.III.16, F.III.23 en F.III.32 zoals verbeterd).

Laat de gebeurlijke kosten gevallen aan de zijde van de burgerlijke partijen ten hunnen laste.

Ten aanzien van de burgerlijke partij VZW P.

Verklaart zich niet bevoegd te statuëren over de vordering van de burgerlijke partij gelet op de vrijspraak van de beklaagden voor de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen C.1.1 tot en

met C.I.13 (zoals heromschreven) en C.II.1 tot en met C.II.13 (zoals heromschreven).

Laat de gebeurlijke kosten gevallen aan de zijde van de burgerlijke partij ten haren laste.

Overige burgerlijke belangen

Houdt de overige burgerlijke belangen voor wat betreft de bewezen verklaarde misdrijven ambtshalve aan.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld:

- op 24 juli 2019 door het Openbaar Ministerie tegen D.W.P, P.A. VZW, T.VZW , B.B. en J.W., zoals aangegeven in het grievenformulier;
- op 25 juli door de burgerlijke partijen O.E., Z.Y.H., A.H.H., C.G.B., Y.B.P., V.R.B.R., L.D.M.J., A.K., D.D., H.S.G., A.S., V.G.A.B., A.M. en VZW P. tegen D.W.P, P.A. VZW, T.VZW , B.B. en J.W., zoals aangegeven in het grievenformulier;
- op 26 juli 2019 door P.A. VZW, zoals aangegeven in het grievenformulier en het verzoekschrift hoger beroep;
- op 26 juli 2019 door D.W.P, zoals aangegeven in het grievenformulier en het verzoekschrift hoger beroep ;
- op 26 juli 2019 door T.VZW , zoals aangegeven in het grievenformulier en het verzoekschrift hoger beroep.

Bij **tussenarrest** van het Hof van beroep te Gent, derde kamer, dd. **15 oktober 2020** op **tegenspraak** geweest, werd als volgt beslist:

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend als niet gegrond,

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk maar vooraleer verder te gronde te beslissen, Heropent

ambtshalve de debatten:

I.

Verzoekt het openbaar ministerie het verhoor zoals vermoedelijk op 7 januari 2015 van L.D.M.J. afgenomen (zijnde bijlage 2 aan het navolgend proces-verbaal GE.LA.001519/15, waarnaar verwezen in kaft 4, subfarde 6, stuk 6) aan het strafdossier te voegen.

II.

Verzoekt het openbaar ministerie de hiernavolgende personen als getuige te dagvaarden voor de hiernavolgende terechtzitting:

1. **D.M.M.**, gewezen priester van de S.A. te Gent;
2. **D.J.P.** ((...)), voormalig postulant in het A.klooster en op heden mogelijk verblijvende in een klooster te Heverlee;
3. **W.C.**, minstens destijds in het A.klooster inwonende verpleegster.

Stelt de zaak voor verdere behandeling op de openbare terechtzitting van dit hof en deze kamer d.d. **7 januari 2021 om 14.00 uur.**

Houdt de beslissing omtrent de kosten aan.

Verklaart huidig arrest uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal.

* * * * *

Gehoord in openbare terechtzitting van 7 oktober 2021 in het Nederlands:

- de beklaagde D.W.P, B.B. en J.W. in hun middelen van verdediging, bijgestaan door mr. F.K. en mr. H.L., beiden advocaat te Brussel, mr. D.L.V., advocaat te Gent, en mr. T.J., advocaat te Koksijde;
- de beklaagde P.A. VZW in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door haar lasthebber ad hoc, mr. V.C.J. en diens raadsman, mr. D.M.K., beiden advocaat te Gent;
- de beklaagde T.VZW in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door mr. B.R., advocaat te Lochristi, raadsman van de lasthebber ad hoc, mr. H.P., advocaat te Lochristi;
- mr. M.H., advocaat te Gent, die de burgerlijke partijen O.E., Z.Y.H., A.H.H. (in persoon aanwezig), C.G.B., Y.B.P., V.R.B.R., L.D.M.J. (in persoon aanwezig), A.K., D.D., H.S.G., A.S., V.G.A.B. (in persoon aanwezig), A.M. en VZW P. vertegenwoordigt in hun eis - de burgerlijke partijen A.H.H., L.D.M.J. en V.G.A.B. zijn in persoon aanwezig;
- mevrouw D.I., Advocaat-generaal bij het Arbeidshof, in haar vordering.

* * * * *

Gehoord in openbare terechtzitting van 4 november 2021 in het Nederlands:

de beklaagde D.W.P, B.B. en J.W. in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door mr. F.K. in eigen naam en in de plaats van mr. T.J., advocaat te Koksijde;

de beklaagde P.A. VZW in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door haar lasthebber ad hoc, mr. V.C.J., advocaat te Gent;

de beklaagde T.VZW in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door mr. R.B., advocaat te Lochristi, raadsman van de lasthebber ad hoc, mr. H.P., advocaat te Lochristi;

mr. M.H., advocaat te Gent, die de burgerlijke partijen O.E., Z.Y.H., A.H.H. (in persoon aanwezig), C.G.B., Y.B.P., V.R.B.R., L.D.M.J. (in persoon aanwezig), A.K., D.D., H.S.G., A.S., V.G.A.B. (in persoon aanwezig), A.M. en VZW P. vertegenwoordigt in hun eis - de burgerlijke partijen A.H.H., L.D.M.J. en V.G.A.B. zijn in persoon aanwezig;

mevrouw D.I., Advocaat-generaal bij het Arbeidshof, in haar vordering.

I. PROCESVERLOOP VOOR HET HOF

(...)

II. BEOORDELING STRAFVORDERING

II. A. Voorafgaandelijk

0.8. Terminologie:

(i) Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, zetelend in correctionele zaken d.d. 26 juni 2019 wordt hierna aangeduid als 'beroepen vonnis'.

(ii) Het arrest van de KI bij het hof van beroep te Gent van 28 juni 2018 (kaft 23, stuk 37) waarbij de eerdere beschikking tot verwijzing van de raadkamer van 21 februari 2018 waarbij de zaak aanhangig werd gemaakt bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, werd bevestigd wat de verwijzing van de beklaagden betreft, wordt aangeduid als 'inleidende akte'.

0.9 Misdrijfomschrijvingen:

(i) In het beroepen vonnis (p.175 t.e.m. p.178) werden een resem verbeteringen en/of aanpassingen aangebracht aan de misdrijfomschrijvingen zoals in de inleidende akte vermeld onder de tenlasteleggingen **A.I.**, A.II., A.II1., A.IV., **A.V.**, **A.VI.**, B.I., B.II., B.II1., F.II1. en G.I. Het hof bevestigt al deze pertinente verbeteringen en/of aanpassingen.

(ii) In het beroepen vonnis (p.178 en p.179) werden daarnaast de misdrijf- omschrijvingen zoals in de inleidende akte vermeld onder de tenlasteleggingen C.I., C.II. en D. punctueel heromschreven. Het hof bevestigt tevens het oordeelkundig karakter daarvan.

(iii) Voorts dient opgemerkt dat de eerste beklaagde blijkens de inleidende akte ten overstaan van een aantal tenlasteleggingen wordt vervolgd: "*als lasthebber of aangestelde van de tweede, met name als voorzitter en bestuurder van de tweede **alsook** als lasthebber of aangestelde van de derde, met name als bestuurder van de derde vanaf 4 mei 2011 en als voorzitter van de derde vanaf 11 juni 2013*". Zoals hierna bij de beoordeling ten gronde zal blijken is de eerste beklaagde evenwel niet steeds schuldig in beide hoedanigheden zodat de inleidende akte in dusverre dient aangepast als volgt: "*als lasthebber of aangestelde van de tweede, met name als voorzitter en bestuurder van de tweede **en/of** als lasthebber of aangestelde van de derde, met name als bestuurder van de derde vanaf 4 mei 2011 en als voorzitter van de derde vanaf 11 juni 2013*".

(iv) Het hof voegt daar thans specifiek voor wat betreft tenlastelegging F.II1.2., F.II1.6., F.II1.20. en F.II1.23. nog aan toe dat de eerste beklaagde die feiten desgevallend niet pleegde als

dader-mededader in de zin van artikel 66 Sw. maar als medeplichtige in de zin van artikel 67 Sw. en zulks zonder de debatten hieromtrent voorafgaandelijk te heropenen. Wie wordt vervolgd als dader van een welbepaald misdrijf, kan immers in voorkomend geval veroordeeld worden als medeplichtige zonder verdere verwittiging (Cass., 13 september 1994, *Arr.Cass.*, 1994, 733).

II. B. Feiten

10. Op grond van de stukken en het onderzoek ter terechtzitting wordt in eerste orde uitgegaan van de feiten zoals zeer omstandig en met bijzondere zin voor detail aangehaald en uiteengezet in het beroepen vonnis (p.27 t.e.m. p. 99).

11. Dit feitenrelaas dient nog aangevuld te worden met onder meer de inhoud van de getuigenissen van D.J.P. en W.C. die ter terechtzitting van 7 januari 2021 ten overstaan van het hof werden verhoord.

II. C. Bevoegdheid

12. De feiten zoals omschreven in de inleidende akte (voor wat betreft tenlastelegging C.I., C.II., F.I., F.II. en F.II1. na aannahme van verzachtende omstandigheden en correctionalisatie) zijn allen strafbaar met correctionele straffen, meer bepaald:

- (i) ten overstaan van de eerste beklaagde D.W.P onder tenlastelegging A.I., A.I1., A.II1., A.IV., B.I., B.II., C.I., D., F.I., F.II., F.II1., G.I. en G.II.;
- (ii) ten overstaan van de tweede beklaagde P.A. VZW onder tenlastelegging A.I., A.I1., A.II1., A.IV., B.I., B.II., C.I., D., F.I., F.II., F.II1., G.I. en G.II.;
- (iii) ten overstaan van de derde beklaagde T.VZW onder tenlastelegging A.I., A.II., A.V., A.VI., B.I., B.II1. en C.II.;
- (iv) ten overstaan van de vierde beklaagde B.B. onder tenlastelegging D. en F.I.;
- (v) ten overstaan van de vijfde beklaagde J.W. onder tenlastelegging D. en F.II.

De eerste rechter was, en dit hof is, bevoegd om kennis te nemen van de strafvordering.

II. D. Verjaring

13. De verjaring van de strafvordering is op heden niet ingetreden gelet op de in artikel 21 V.T.Sv. bepaalde verjaringstermijn (5 jaar), evenals de periode (ten overstaan van elk van de individuele beklaagden op zijn ruimst genomen tot 7 december 2014) waarin de feiten in de Inleidende akte werden gesitueerd.

14. De verjaring werd daarbij onder meer rechtsgeldig gestuit door het arrest van de KI bij

het hof van beroep te Gent van 28 juni 2018 waarbij de eerdere beschikking tot verwijzing van de raadkamer van 21 februari 2018 waarbij de zaak aanhangig werd gemaakt bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, werd bevestigd wat de verwijzing van de beklaagden betreft.

II. E. Omtrent de conclusies

15. Partijen verklaarden ter terechtzitting van 7 oktober 2021 dat hun laatst neergelegde respectieve conclusies telkens konden doorgaan als syntheseconclusies en alle voorgaande vervingen. Het hof nam hier akte van. Dat geldt bijgevolg ook voor de eerste beklagde, vierde beklagde en vijfde beklagde wiens syntheseconclusie van 31 mei 2021 op hun eigen verzoek als enige in aanmerking worden genomen (en zulks mogelijk in afwijking met hetgeen zij eerder onder randnummer 27. van die conclusies zelf overwogen).

16. Omdat de eerste beklagde, vierde beklagde en vijfde beklagde op de terechtzitting van 7 oktober 2021 nog een aanvullend stuk neerlegden, besloten de burgerlijke partijen niettemin nog bijkomend op 21 oktober 2021. Ten overstaan van hen gelden die laatste besluiten als syntheseconclusie.

II. F. Omtrent de vertaling en de wering van stukken

(...)

II. G. Omtrent het verhoren van getuigen

(...)

II. H. Omtrent de exceptie obscuri libelli

(...)

II. I. Omtrent de beweerde schending van de cautieplicht en de prejudiciële vraagstelling

(...)

II. J. Omtrent de schending van de redelijke termijn in strafzaken

29. De tweede beklagde en derde beklagde wierpen reeds ten overstaan van de eerste rechter schending op van de redelijke termijn in strafzaken. Zij handhaven die these in hoger beroep en volgens de tweede beklagde dringt er zich remediëring op louter op het niveau van de straftoemeting terwijl de derde beklagde op die gronden in eerste orde zelfs besluit tot onontvankelijkheid van de strafvordering.

30. Het staat aan de vonnisgerechten om aan de hand van de gegevens van elke zaak afzonderlijk te oordelen of de zaak is behandeld binnen een redelijke termijn en, zo neen, de gevolgen vast te stellen die daaruit kunnen voortvloeien. Noch artikel 6.1 EVRM, noch enige andere bepaling van het verdrag of van de nationale wet, geeft de gevolgen aan die de feitenrechter dient te verbinden

aan de vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden. Het verdrag bepaalt niet dat overschrijding van die termijn leidt tot niet-ontvankelijkheid van de vervolgingen, gegrond op de uitdrukkelijke vaststelling dat de procedure uitermate lang aansleept. Die gevolgen moeten worden onderzocht, enerzijds, uit het oogpunt van de bewijsvoering, anderzijds uit het oogpunt van de sanctie. De abnormale duur van de rechtspleging kan immers tot gevolg hebben dat bewijzen teloorgaan, zodat de rechter niet meer kan beslissen dat de feiten bewezen zijn: de overschrijding van de redelijke termijn kan ook nadeel berokkenen aan de beklaagde of aan de beschuldigde.

31. De redelijkheid van de termijn wordt beoordeeld aan de hand van de complexiteit van de zaak, het gedrag van de beklaagde, het optreden van de relevante autoriteiten en het belang van de procedure voor de beklagden.

32. De termijn begint in strafzaken te lopen vanaf het tijdstip dat de verdachte in staat van beschuldiging is gesteld. Dit wordt gedefinieerd als de officiële bekendmaking aan een individu door een bevoegde autoriteit dat tegen hem of haar ernstige verdenkingen bestaan van een gepleegd misdrijf. Men kan hierbij denken aan de datum van arrestatie, de datum waarop de verdachte officieel te horen kreeg dat hij vervolgd zou worden of de dag waarop een gerechtelijk vooronderzoek geopend werd. In casu situeert het aanvangspunt zich op datum van huiszoeking gepaard gaand aan navolgend verhoor van de eerste beklaagde of nog op 7 december 2014.

33. Anders dan de beklagden thans pretenderen, kent het voorliggende strafdossier - mee gelet op haar omvang - wel degelijk een zekere mate van complexiteit. Deze factor dient daadwerkelijk in overweging te worden genomen bij de beoordeling van de al dan niet overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken.

34. De beklagden hebben voorts lopende het gerechtelijk onderzoek hun rechten van verdediging maximaal uitgeoefend. Dat kan hen evident niet kwalijk genomen worden maar stond wel mee garant voor een zeker tijdsverloop. Als voorbeelden daarvan kunnen onder meer gelden (i) de hogere beroepen uitgaande van de beklagden tegen de beschikking van 8 december 2016 van de onderzoeksrechter waarbij hun verzoek strekkende tot het verrichten van bijkomende onderzoekdaden werd afgewezen, resulterend in een procedure gevoerd voor de KI van het hof van beroep te GENT en in een arrest van 27 april 2017 waarbij dit hoger beroep ongegrond werd verklaard (ii) de hogere beroepen uitgaande van de tweede beklaagde en derde beklaagde tegen de aanstelling van een lasthebber ad hoc middels beschikking van 23 juni 2017 door de raadkamer, resulterend in een procedure gevoerd voor de KI van het hof van beroep te GENT en in een arrest van 19 oktober 2017 en (iii) de hogere beroepen uitgaande van de beklagden tegen de verwijzingsbeschikking van 21 februari 2018 van de raadkamer, ook hier resulterend in een procedure gevoerd voor de KI van het hof van beroep te GENT en in een arrest van 28 juni 2018. Op het moment dat het gerechtelijk onderzoek met dit laatste arrest van de KI werd afgesloten heeft de eigen (procedure)houding van de beklagden er aldus beslist substantieel toe bijgedragen dat de redelijke termijn in strafzaken toen geenszins was overschreden.

35. De procedure in eerste aanleg kende daarna een normaal verloop, met inbegrip van het (herhaaldelijk) toekennen van (ruime) conclusietermijnen aan de beklagden, want deze had toen het beroepen vonnis op 26 juni 2019 tussenkwam minder dan een duurtijd van een jaar gekend.

36. In hoger beroep nam de procedure 2 jaar en 5 maanden in beslag. Spijts de op zichzelf eerder lange duur daarvan, kende ook deze beroepsprocedure evenwel geen onverantwoorde periodes van stilstand of onaanvaardbare tijdshiaten. Eind september 2019 richtte het openbaar ministerie een verzoek tot toebedeling van de zaak aan de eerste voorzitter en eind 2019 werd er vervolgens opdracht gegeven tot dagvaarding. Dat gebeurde voor de terechtzitting van 6 februari 2020 waar er op eigen verzoek van partijen ruime conclusietermijnen werden verleend met rechtsdag op 1 oktober 2020. Op die terechtzitting van (de facto) 1 oktober 2020 (waarvan het zittingsblad verkeerdelijk en bij wijze van louter materiële vergissing 6 februari 2020 vermeldt) werd er op verzoek van de beklaagden debat gevoerd aangaande de al dan niet noodzaak tot het voorafgaand horen van getuigen. Reeds 2 weken later werd er op 15 oktober 2020 ter zake een gemotiveerd tussenarrest verleend. Het verzoek van de beklaagden werd deels ingewilligd en de zaak werd voor verder getuigenverhoor in voortzetting gesteld op 7 januari 2021. Op deze terechtzitting verzochten de beklaagden na het aanhoren van de getuigen andermaal om conclusietermijnen. Deze werden verleend met rechtsdag op 3 juni 2021. Enkel op die laatste terechtzitting werd de zaak ambtshalve uitgesteld naar de zitting van 7 oktober 2021. Daags voordien deelde de eerste beklagde nog nieuwe stukken mee waardoor er andermaal een nieuw verzoek tot het verlenen van conclusietermijnen werd uitgelokt, met finale rechtsdag op 4 november 2021. Resumerend dient aldus geconstateerd dat het tijdsverloop in hoger beroep alsdan in overgrote hoofdzaak te wijten is aan de eigen (op zichzelf legitieme) procedurehouding van de beklaagden zelf zonder dat het verloop van die beroepsprocedure op zichzelf beschouwd soelaas kan bieden inzake gebeurlijke overschrijding van de redelijke termijn.

37. Gelet op hetgeen voorafgaat is het hof in globo samenvattend van oordeel dat de complexiteit en vooral de eigen procedurehouding van de beklaagden mee indachtig, evenals voor het overige het optreden van de bevoegde autoriteiten en het belang van de procedure voor de beklaagden mee in aanmerking nemend, de redelijke termijn in strafzaken zeker niet dermate werd geschonden dat er tot de onontvankelijkheid van de strafvordering zou kunnen besloten worden.

Alleen wanneer de rechter vaststelt dat de overschrijding van de redelijke termijn tot gevolg heeft dat de uitoefening van het recht van verdediging of de bewijsvoering intussen onmogelijk is geworden, zodat het recht op een eerlijk proces onherstelbaar is aangetast, moet hij, in dat geval, de strafvordering niet-ontvankelijk verklaren. Dat geldt wanneer de beklagde zijn recht van verdediging voor de rechter die moet oordelen over de gegrondheid van de strafvordering niet meer voluit kan uitoefenen, met name omdat hij niet langer elk verweermiddel kan aanvoeren en elk verzoek kan indienen dat nuttig is voor de berechting van de zaak zoals bewijsmateriaal à décharge, waaronder getuigenverhoren. Dergelijke omstandigheid is in de huidige zaak geenszins aannemelijk geworden, laat staan effectief aanwezig.

38. Desondanks is het een vaststaand feit dat sedert het verontrusten van de beklaagden inmiddels quasi 7 jaar is verstreken. Dat tijdsverloop is niettemin en op zichzelf, zonder aanwijsbare oorzaak of verwijt aan deze of gene partij of instantie, van aard om in globo alsnog te besluiten dat de duur van de strafvervolgung de redelijke termijn in strafzaken heeft overschreden. In voorkomend geval staande de schuld van de beklaagden dient zulks zich overeenkomstig artikel 21ter V.T.Sv. te reflecteren op het niveau van de straftoemeting.

II. K. Het bewijs en de schuld van de beklaagden

K.1. Omtrent de tenlasteleggingen A., B. en C. telkens in correlatie tot de persoon van de postulanten of nog tenlastelegging A.II.1. tot en met A.II.14., A.IV.1. tot en met A.IV.7., A.VI.1. tot en met A.VI.6.1 B.I.8. tot en met B.I.21. B.II.3. tot en met B.II.9., B.III.3. tot en met B.III.8., C.I.1. tot en met C.I.13. en C.II.1. tot en met C.II.13.

39. De eerste beklaagde, tweede beklaagde en derde beklaagde werden in het beroepen vonnis vrijgesproken voor de tenlasteleggingen A., B. en C. in zoverre betrekking hebbende op de persoon van de postulanten. Zij dringen er op aan het beroepen vonnis in dusverre te bevestigen terwijl het openbaar ministerie van haar kant onverkort blijft besluiten tot de individuele schuld van de beklaagden.

40. De eerste rechter heeft zich bijzonder grondig van zijn taak gekweten en komt op basis van zeer volledige en pertinente overwegingen (p.118 tot en met p.131, randnummers 75. tot en met 94. van het beroepen vonnis) tot de slotsom dat de vrijspraak voor de kwestieuze tenlasteleggingen A.II.1. tot en met A.II.14., A.IV.1. tot en met A.IV.7., A.VI.1. tot en met A.VI.6., B.I.8. tot en met B.I.21., B.II.3. tot en met B.II.9., B.II.1.3. tot en met B.II.1.8. zich opdringt. Het hof neemt deze motieven over (met uitzondering evenwel van de derde paragraaf van randnummer 84. op p.127 van het beroepen vonnis) en maakt deze tot de hare zodat zij alhier als integraal hernomen dienen beschouwd.

41. In essentie is het een realiteit dat de betrokkenen zich in casu als postulanten en als aspirant-kloosterlingen in een bijzondere context bevonden. In die hoedanigheid maakten zij effectief deel uit van de kloostergemeenschap van de O.V.S.A. waarin zij dagdagelijks te Gent samenleefden. Het openbaar ministerie kan niet onderuit aan dat gegeven stellende dat de slachtoffers in dat stadium onder formeel kerkelijk regime nog geen broeders waren en/of nog geen geloften zouden hebben afgelegd. De rekruten/prenovicen waren immers ab initia onder vrijwillige en met volwaardige wederzijdse instemming deelachtig en onderworpen aan de klooster- gemeenschap met de vaste intentie door te groeien tot volwaardige geestelijke. Bovendien werden er bij de diverse huiszoekingen effectief stukken aangetroffen die deze these schragen. De paters A. hadden immers weldoordacht een rekruterings- en vormingsproject opgezet met als doel Afrikaanse en Aziatische jongeren/postulanten naar hier te halen teneinde toe te treden tot de congregatie en aldus de vergrijzing tegen te gaan. Een aantal onder hen heeft lopende hun verblijf in het klooster overigens in het Grootseminarie te Brugge de eigenlijke priesteropleiding aangevat en daar structureel de lessen gevolgd (kaft 4, farde 11B, stuk 48-61), hetgeen van aard is om hun statuut als aspirant-geestelijke te schragen. Daarenboven is het ook aangetoond (haar stuk 11) dat de derde beklaagde alle kosten betrekking hebbende op de postulanten ten laste nam en dat in de meest brede zin: reiskosten vanuit en naar hun land van herkomst, verblijfskosten, opleidingskosten voor de lessen Nederlands en in het seminarie. Dit maakt een substantieel kostenplaatje uit en is illustratief voor het feit dat de kloostergemeenschap van haar kant wel degelijk engagement wenste op te nemen met een religieuze eindfinaliteit (namelijk de congregatie versterken).

42. Dat maakt een geëigende rechtsverhouding uit waarbij het geenszins a priori uit te sluiten valt dat de kloosterling {in opleiding} arbeidsgerelateerde opdrachten en taken uitvoert hierbij

gevolg gevend aan de richtlijnen van zijn religieuze overste. Deze richtlijnen en arbeid kunnen alsdan kaderen onder de noemer van verbintenissen van morele aard: de aspirant-kloosterling heeft er zich immers toe verbonden om zijn activiteiten te wijden aan het verwezenlijken van het doel van die kloosterorde en haar morele principes te respecteren en na te leven, daaronder begrepen gehoorzaamheid aan de kloosteroverste. Dit alles sluit het bijkomende bestaan van een arbeidsovereenkomst niet uit maar de bewijslast ter zake berust, in de strafrechtelijke context waarin deze in casu zou zijn ingebed, dan wel bij het openbaar ministerie. De beklagden van hun kant refereren in dat verband op goede gronden aan de Constitutie van de O.V.S.A., zoals ook van toepassing op pre-novicen zoals de postulanten, met daarin bijzondere aandacht voor het verrichten van werk.

43. Het is in de huidige zaak dan ook vaststaand dat alle onder de tenlasteleggingen geïmputeerde postulanten binnen de kloostergemeenschap substantiële arbeidsprestaties van velerlei aard hebben verricht. Het komt het openbaar ministerie evenwel toe sluitend te bewijzen dat die onder het gezag van de beklagden geleverde arbeid kaderde buiten het dwingend religieus engagement dat door die individuen ten overstaan van de kloosterorde werd genomen. In navolging op de eerste rechter oordeelt ook het hof dat er marge blijft voor twijfel zodat het openbaar ministerie finaal - spijs de argumentatie zoals in het bijzonder vervat op p.66 tot en met p.78 van haar syntheseconclusies - faalt in haar bewijslast.

44. Van de hoger reeds overgenomen motieven uit het beroepen vonnis (p.118 tot en met p.131, randnummers 75. tot en met 94., met uitzondering evenwel van de derde paragraaf van randnummer 84. op p.127 van het beroepen vonnis) haalt het hof nogmaals en in het bijzonder de hiernavolgende in extenso aan:

(...)

80. *Op basis van de gegevens van het strafdossier (onder andere de verklaringen van de postulanten, van C.M., van B.C., van V.F., de aangetroffen werkschema's) stelt de rechtbank vast dat de werkzaamheden die werden verricht door de postulanten vooreerst bestonden in:*

- *het onderhoud van het klooster. Dit betreft onder andere taken in verband met het schoonmaken van ruimtes in het klooster maar ook werken die worden omschreven als "renovatiewerken". Uit de diverse verklaringen van de postulanten blijkt dat het hoofdzakelijk schilderwerken betreft, evenals het verhuizen van meubelen, het leeghalen van lokalen, het vervangen van kapotte lampen alsook uitzonder/jk eens zwaardere werken zoals het opkuisen van stenen;*
- *het onderhoud van de tuin;*
- *het voorbereiden van vieringen en het begeleiden van het koor;*
- *het helpen en verzorgen van de oudere broeders.*

De rechtbank is van oordeel dat deze activiteiten allen kaderen binnen het leven in de kloostergemeenschap en binnen het door de betrokken postulanten aangegane engagement ten aanzien van het klooster. Het is geenszins bewezen dat deze activiteiten verder gaan dan deze die normaal gezien worden uitgevoerd door de paters A. in het dagdagelijkse leven binnen de kloostergemeenschap.

Deze activiteiten betreffen niet het uitoefenen van arbeid onder het arbeidsrechtelijk gezag van D.W.P, P.A.VZW dan wel de T.VZW.

81. *Uit de gegevens van het strafdossier blijkt tevens dat er in het kloostergebouw (op de benedenverdieping) van de paters A. te Gent bepaalde evenementen werden georganiseerd. Het wordt ook niet betwist dat omstreeks 2010 werd beslist om delen van het klooster te verhuren en open te stellen voor evenementen zodat Inkomsten konden worden verkregen voor het onderhoud van het gebouw en de bekostiging van de opleiding van de postulanten. Het is overigens in het kader hiervan dat in 2011 de T.VZW werd opgericht. Dat er in het kloostergebouw, naast de zogenaamde pastorale evenementen, vanaf een gegeven moment ook commerciële evenementen werden georganiseerd die niet kaderen binnen het pastorale, staat aldus vast.*

Het evenement dat bezig was op het moment van de huiszoeking is hier trouwens een sprekend voorbeeld van.

Zoals gesteld door de arbeidsauditeur staat het aldus buiten kijf dat er in het klooster diensten werden aangeboden aan derden.

In het kader hiervan werd door de P.A. VZW gefactureerd aan derden voor rondleidingen en maaltijden. Voor 2014 betreft dit in totaal 14 overeenkomsten of facturen voor rondleidingen en/of maaltijden. Ook de T.VZW factureerde aan verschillende externe personen en organisaties. In 2014 is er sprake van in totaal 29 "contracten, verkoop & creditnota's" waarbij T. en SA M. verschillende keren terugkeren.

82. *De vraag stelt zich echter of en in welke mate de postulanten arbeid moesten verrichten onder arbeidsrechtelijk gezag op dergelijke evenementen van derden.*

Met de beklagden stelt de rechtbank vast dat door de arbeidsauditeur nooit in detail werd onderzocht op welke specifieke evenementen de postulanten precies dienden te werken en/of welke activiteiten zij dan wel zouden hebben uitgevoerd. Er werd bovendien geen duidelijk onderscheid gemaakt tussen evenementen die daadwerkelijk pastorale activiteiten in de schoot van de P.A. VZW betroffen dan wel commerciële activiteiten in de schoot van de T.VZW.

Nochtans stelden de bij de huiszoeking aangetroffen documenten (zoals de hierboven aangehaalde lijsten met klanten/overeenkomsten/facturen in 2014, 2013, 2012) hem wel in de mogelijkheid verder onderzoek te voeren bij de daarin genoemde personen en/of organisaties.

De enige concrete vaststellingen van werkzaamheden in het strafdossier betreffen de aangetroffen personen die werkzaam waren op het evenement dat plaatsvond op 7 december 2014, zijnde de datum van de huiszoeking. Opvallend is dat hierbij op het gelijkvloers, alwaar het evenementen effectief plaatsvond, enkel de zogenaamde vrijwilligers aan het werk werden aangetroffen (zie verder). Er zijn aldus geen vaststellingen van postulanten die op dat ogenblik

aan het werk waren op het evenement.

83. *De arbeidsauditeur wijst er wel op dat de benedenverdieping in gebruik was van de T.VZW en dat in het reglement van de aspiranten melding wordt gemaakt van een "benedenploeg". Volgens dit reglement was er één postulant verantwoordelijk voor de benedenploeg. Hij moest in onderling overleg de organisatie van de schoonmaak en de opstelling in de verhuurde lokalen beneden regelen.*

Dat de benedenverdieping werd gebruikt voor de T.VZW bij de organisatie van evenementen, neemt echter niet weg dat deze benedenverdieping nog steeds deel uitmaakte van het kloostergebouw van de paters A. Het spreekt voor zich dat ook de benedenverdieping van het klooster diende te worden onderhouden. Ook het inrichten van de verhuurde lokalen van het klooster valt onder de verantwoordelijkheid van de kloostergemeenschap (zie ook verder). Dit bewijst in ieder geval niet dat de postulanten werden ingezet op commerciële evenementen van de T.VZW.

84. *De arbeidsauditeur verwijst tevens naar de verklaringen van de postulanten. Hieruit blijkt dat de werkzaamheden die in het kader van de zogenaamde "evenementen" werden uitgevoerd in hoofdzaak het vrijmaken van de zalen en het opruimen achteraf betroffen. Daarnaast dienden zij ook soms het onthaal te verzorgen. Volgens de verklaringen van de postulanten moesten zij ook "opdiene".*

*Uit de verklaringen van de postulanten kan verder **niet** concreet worden opgemaakt op welke data en op welke concrete evenementen zij precies welke taken zouden hebben moeten uitvoeren. De verklaringen van de burgerlijke partijen inzake de evenementen zijn weinig gedetailleerd. Er werd geen verder onderzoek gevoerd naar de concrete evenementen waarop zij zouden hebben opgediend. Hoewel dit verder kon worden afgetoetst met de in de aangetroffen documenten vermelde cateringbedrijven, klanten, etc. werd nagelaten dit te doen.*

(...)

Uit de verklaringen van de postulanten blijkt ook dat zij wel degelijk intensief opleidingen volgden. Zo verklaarde de [heer] L.D.M.J. die van juni 2011 tot juli 2012 in het klooster vertoefde dat hij eerst in Antwerpen Nederlandse les volgde en dit nadien verder zette in Leuven. De heer Z.Y.H. kwam halverwege 2011 naar België. In 2011 volgde hij nog lessen Nederlands en in 2012 kon hij al starten in (...) te Brugge. De heer C.G.B. verbleef in het klooster van 24 juni 2012 tot eind 2013. Gedurende de eerste 6 maanden volgde hij Nederlandse les, niveau 1 tot 5. In september 2013 werd hij reeds ingeschreven in (...) te Brugge.

85. *Uit de verklaring van C.M. blijkt wel dat - op haar vraag - een 2-tal studenten op het huwelijksfeest van haar dochter in pij het trappistenbier "A." hebben opgediend. Voor het overige verzorgde zij zelf de catering. Deze activiteit die beperkt is tot het opdienen van het (eigen) A.bier kadert in de promotie van het eigen bier van de kloostergemeenschap. Bovendien stelt de rechtbank vast dat geen verder onderzoek werd gedaan naar de datum waarop het betreffende*

huwelijksfeest zou hebben plaatsgevonden, noch naar welke postulanten toen effectief dit trappistenbier zouden hebben opgediend.

86. *D.W.P, B.B. en J.W. leggen op hun beurt onder hun stuk 3 een agenda neer waarin de diverse evenementen die werden georganiseerd in het klooster worden opgesomd, en waarbij wordt aangegeven welke activiteiten de postulanten hierop al dan niet zouden hebben verricht.*

Op de meeste evenementen weergegeven in dit stuk, dienden de postulanten niet te werken in die zin dat zij niet moesten koken en/of opdienen. Er werd vaak gewerkt met een externe cateraar of de catering werd verzorgd door V.F., al dan niet met vrijwilligers. Op bepaalde evenementen dienden zij wel de stoelen uit de zaal te halen of mee te helpen met het klaarzetten en onderhoud van de zaal.

Daarnaast werden ook nog een aantal evenementen aangeduid waarop de postulanten ook zouden hebben gewerkt (onder andere bediening door de postulanten). Het betreft in hoofdzaak bijeenkomsten van priesters van het bisdom (2 x per jaar), de Ritafeesten, de Gentse Feesten en de Armenmaaltijd op Kerstavond.

Daarnaast is er ook nog sprake van (verjaardag)feesten voor de paters zelf, recepties door de kerkfabriek bij de heropening van de kerk, een etentje voor het koor, een rouwmaaltijd bij het overlijden van een pater, een barbecue ten voordele van de opleiding van de jongeren onder leiding van C..

Dit stuk wordt niet weerlegd noch concreet betwist door de arbeidsauditeur"

(...)

91. *D.W.P, B.B. en J.W. leggen ook stukken neer waaruit blijkt dat vaak gewerkt werd met cateraars. Ook het strafdossier bevat stukken die verwijzen naar de samenwerking tussen T.VZW en D. C.M. verklaarde eveneens dat zij op het huwelijksfeest van haar dochter zelf zorgde voor de catering.*

92. *Op de Raad van Bestuur van de T.VZW van 7februari 2012 werd tevens verwezen naar een vroegere Raad van Bestuur waar werd gesteld dat: "T.VZW hoofdzakelijk zal beroep doen op externe traiteurs en slechts uitzonderlijk en tegen vergoeding op de keuken, de kok en het keukenpersoneel van de Paters A.. Idem voor externe en interne poetsdiensten. Privé en andere feesten, die doorgaan in de gebouwen grenzend aan de (...) (klooster) worden niet door T.VZW ingericht" (strafdossier map 7, p 130).*

93. *Op basis van het voorgaande stelt de rechtbank vast dat de activiteiten van de postulanten in het kader van de in het klooster georganiseerde evenementen vooral bestonden in het leegmaken en achteraf opruimen van de zalen, evenals het opdienen bij eigen (pastorale) evenementen, het meewerken op de Gentse Feesten, het af en toe bewaken van de ingang en het sporadisch opdienen van het eigen A.bier.*

Met de beklagden is de rechtbank van oordeel dat de activiteiten van de postulanten die erin bestonden de zalen van het klooster leeg te maken/aan de kant te zetten voorafgaand aan een evenement en het opruimen van de ruimtes na een evenement niet vreemd zijn aan het leven binnen de kloostergemeenschap van de Paters A. te Gent. Het betreft zalen van het klooster van de Paters A. te Gent zelf, dewelke onder de verantwoordelijkheid vof/en van de kloostergemeenschap. De beklagden stellen terecht dat de evenementen van de T.VZW plaatsvonden in de ruimtes die deel uitmaken van het klooster te Gent en die ter beschikking werden gesteld door de paters A., zodat het niet zo vreemd is dat wanneer daar een niet-pastorale activiteit zou plaatsvinden, dit op voorhand werd leeggemaakt door de bewoners van het klooster.

Ook het wacht houden aan de balie, waar zich tevens de ingang van het klooster bevindt, zodat geen ongenodigde gasten het klooster binnen dringen, kadert binnen de normale activiteiten van de kloostergemeenschap. D.W.P verklaart trouwens dat hij zelf ook meermaals de ingang bewaakte, hetgeen zeker plausibel voorkomt.

Het meehelpen op de pastorale evenementen en eigen (niet-commerciële) evenementen (verjaardagsfeest of rouwmaaltijd van een pater) zelf tijdens hun verblijf in het klooster, kadert tevens in hun vorming en in het functioneren van het klooster. Het is verder niet bewezen dat de postulanten ook op commerciële evenementen zouden hebben moeten opdienen.

Hetzelfde geldt voor wat betreft de activiteiten bij de Gentse Feesten, waarbij onder andere moest worden geassisteerd bij de tentoonstelling. Ook deze kaderen binnen de normale activiteiten van de kloostergemeenschap. Uit de voorgelegde foto's blijkt ook dat de oudere kloosterlingen, onder andere D.W.P, hier ook op aanwezig waren en meehielpen.

Nog ten onrechte stelt de arbeidsauditeur dat de feitelijke leiding van de activiteiten werd waargenomen door een niet-geestelijke, C.M., hetgeen zou bevestigen dat deze activiteiten geen deel uitmaken van het normale kloosterleven. C.M. verklaarde letterlijk: "Ik diende bij de organisatie van een evenement op vraag van D.W.P een document op te stellen omtrent de uit te voeren werkactiviteiten door de kandidaat geestelijken. Dit document stuurde ik dan door naar D.W.P die er dan voor zorgde dat een aantal kandidaat geestelijken de werkopdrachten uitvoerden. Wie dan toezag op de uit te voeren werken weet ik niet, ik ging pas kijken nadat de feestzaal ingericht was.

Ik denk dat het D.W.P was die controle uitvoerde op de uit te voeren werken.

U legt mij hier documenten met werkopdrachten voor, en het betreffen die documenten die door mij opgesteld werden en overgemaakt werden aan D.W.P.

De handgeschreven tekst op die documenten is niet door mij neergeschreven."

De rechtbank besluit dat het niet met de vereiste gerechtelijke zekerheid is aangetoond dat de activiteiten die werden uitgevoerd door de postulanten bij evenementen (zoals hierboven beschreven) verder gaan dan deze die worden uitgevoerd door de paters A. in hun normale activiteiten binnen de kloostergemeenschap. Deze activiteiten moeten dan ook allen worden beschouwd als activiteiten die door (kandidaat-)leden van de kloostergemeenschap werden uitgeoefend in het kader van hun engagement ten aanzien en ten bate van de kloostergemeenschap.

94. *Tenslotte past het de volgende belangrijke principes in het Belgisch strafrecht in herinnering te brengen: (1) een beklaagde hoeft zijn onschuld niet te bewijzen; men is onschuldig tot het tegendeel is bewezen; (2) de minste redelijke twijfel omtrent de schuld van de beklaagde moet hem ten goede komen.*

De rechtbank besluit dat uit het strafdossier niet met de vereiste gerechtelijke zekerheid kan worden vastgesteld dat de postulanten in de genoemde periode, naast of bovenop het engagement dat zij zijn aangegaan bij het toetreden tot de kloostergemeenschap, (herhaaldelijk) arbeid hebben geleverd onder het arbeidsrechtelijk gezag van D.W.P, de P.A. VZW, dan wel de T.VZW.

45. Het hof maakt in die optiek daarenboven nog bijkomend de hiernavolgende overwegingen: Er zijn weliswaar concrete indiciën dat in het bijzonder eerste beklaagde D.W.P de postulanten niet steeds correct heeft behandeld en ze geregeld opzadelde met een discutabel arbeidsregime maar het blijft ook voor het hof binnen de contouren van de voorliggende tenlasteleggingen niet individualiseerbaar en/of niet precies in tijd en ruimte af te lijnen **wie precies op welke momenten excessieve arbeid verrichtte** en zodoende aan gebeurlijk strafwaardig (arbeids)misbruik ten prooi viel. In dat verband dient onder meer het volgende vastgesteld:

(i) De burgerlijke partijen achten zich gegriefd door het feit dat de eerste rechter hun verklaringen afdeed als weinig betrouwbaar. De bewoordingen "weinig betrouwbaar" dienen naar het oordeel van het hof evenwel niet vereenzelvigd te worden met zijnde volkomen ongeloofwaardig of leugenachtig. Het betreft eerder het samengaan van een aantal onderlinge inconsistenties en een mogelijke subjectieve geladenheid in de verklaringen van de kandidaat-geestelijken die van aard is om in globo een zekere twijfel te zaaien die vanuit strafrechtelijke oogpunt in het voordeel van de beklaagden dient uitgelegd. Het subjectief aanvoelen van de postulanten zal daarbij begrijpelijkerwijze in het meer algemeen mee zijn gekleurd door een aantal nodeloos leed verschaffende feitelijkheden, zoals herhaaldelijke racistische toespelingen en mondelinge denigrerende opmerkingen aan hun adres, mogelijk seksueel getinte ongewenste handelingen en toenaderingen en een weinig professionele en bij momenten kennelijk demotiverende begeleiding en gebrekkige opleiding, maar deze bijkomende elementen maken op zichzelf niet het voorwerp uit van strafrechtelijke vervolging.

(ii) De inhoud van het strafdossier lijkt er op te wijzen dat de beklaagden tot op zekere hoogte een leerproces hebben doorgemaakt en na verloop van tijd de kandidaat-geestelijken beter behandelden o.a. door hen aan een minder stringent arbeidsregime te onderwerpen. Het blijft evenwel niet volledig duidelijk wie onder hen een betere, en wie een minder goede, behandeling kreeg en/of waar eenieder precies op welk moment in dat evolutief proces chronologisch te situeren valt. Het hof kan daarenboven ook niet volledig uitsluiten dat sommigen onder hen de feiten na verloop van tijd iets minder rooskleurig hebben voorgesteld o.a. omwille van mogelijk opgelopen desillusies en frustraties waaraan de beklaagden vreemd waren (zoals bijvoorbeeld de taalbarrière en de noodzaak tot het leren van een vreemde taal, de lengte van hun opleiding en de persoonlijke noodzaak aan een zekere volharding en karaktersterkte). Dat laatste zou onder meer wellicht deels kunnen verklaren waarom sommigen uitgesproken negatief waren en andere collega-zendingen, zoals bijvoorbeeld D.M. (kaft 4, subfarde 11B, stuk 35-39) of

D.J.P. (zie diens getuigen- verklaring afgelegd ter terechtzitting van 7 januari 2021 - stuk 59 rechtsplegings-dossier), afgemeten aan de zeer kritische verklaringen van hun lotgenoten, dan weer verrassend positief.

(iii) Het staat buiten kijf dat het strafdossier een aantal getuigenissen omvat die inhoudelijk hoegenaamd niet positief zijn voor de beklaagden - en in het bijzonder voor de persoon van de eerste beklaagde - maar dan nog laten deze niet toe om de concrete tenlasteleggingen met afdoende zekerheid en onder de dwingende vereiste van een zekere specificiteit te schragen. Het hof ontmoet in dat verband de meest expliciet in het nadeel van de beklaagde afgelegde verklaringen, vaststellende dat zelfs dan de daaruit voortvloeiende bezwarende gegevens eerder abstract van aard zijn:

- **C.M.** (kaft 4, subfarde 7, stuk 39-42):

Zij was een voormalig vrijwilligster die meehielp aan de evenementen binnen het klooster van **januari 2010 tot december 2011**. Zij bood haar ontslag aan toen de derde beklaagde werd opgericht. Alhoewel zij zelf nooit problemen had met de eerste beklaagde schildert zij hem af als zeer autoritair naar de kandidaat- geestelijken toe. Zij kon een beroep doen op hen in het kader van de evenementen voornamelijk om de feestzaal klaar te zetten en nadien op te ruimen. Dat nam in zijn totaliteit gemiddeld 4 uur in beslag voor twee kandidaat-geestelijken. Zij oefende evenwel geen controle uit op de werken omdat zij pas ging kijken nadat de feestzaal ingericht was. Zij had er ook weet van dat ze werden gebruikt voor renovatiewerken binnen het klooster. Het was steeds de eerste beklaagde die bij het geven van opdrachten het laatste woord had en de kandidaat-geestelijken werden 10 dagen lang ingezet tijdens de Gentse feesten. Zo ontmoette zij onder die studenten o.a. **"L.D.M.J., A.S.R., D.D., Z.Y.H., A.H.H., V.R.B.R., H.S.G. en een student afkomstig uit Vietnam."** Naar haar aanvoelen werd er bij momenten te veel van de kandidaat-geestelijken gevergd, hetgeen haar aan het adres van de eerste beklaagde de uitspraak ontlokte dat *"de tijd van de slavernij voorbij was"*. Waarop deze zou gerepliceerd hebben: *"Ge kent de Afrikaanse mentaliteit niet, een zwarte moet lijden om te groeien"*. C.M. sprak in dat verband zelfs bisschop V.L. aan maar zij kreeg nooit enige reactie. Zij stelt te weten dat **"L.D.M.J., V.G.A.B. en A.S.R. kapot waren van hun verblijf en behandeling binnen het klooster Paters A. te Gent."** Volgens haar was de eerste beklaagde zijn normbesef kwijt geraakt, wellicht mee vanuit zijn roots als missionaris in Afrika.

- **V.H.**(kaft 1, subfarde 1, stuk 138-140):

Hij had als inburgeringstrajectbegeleider duidelijk het gevoel dat de eerste beklaagde niet opgezet was met het feit dat de Afrikaanse jongeren op de hoogte werden gebracht van hun mogelijkheden, rechten en plichten in België. De betrokkene deed daar volgens hem zelfs schamper over. V.H. stelt dat het **"ergens in 2011"** was toen hij van die jongeren **"enkele zaken"** begon te vernemen waar hij zich vragen bij stelde, waaronder het gegeven dat ze **"veel moesten werken"** zonder dat er evenwel werd bij verteld hoeveel dagen en hoeveel uren ze moesten werken. Spijts diens expliciete verzoek en hulpverlening om desgevallend klacht te formuleren wilde de betrokkenen daar echter - mee omwille van hun culturele gevoeligheid en aanzien voor de Kerk- niet op ingaan.

- **V.G.J.** (kaft 4, subfarde 7, stuk 169-174):

Hij stond in contact met de kloostergemeenschap sedert 2008 en detailleert zijn getuigenis niet al te zeer in de tijd. Hij verwijst op een bepaald moment enkel naar **"zo was ik in 2011 eens getuige"**. Als postulanten die hij daar ontmoette geeft hij meer in het bijzonder op: *"De eerste Afrikaanse kandidaat geestelijken die ik ontmoet heb in het klooster zijn A.G., D.M. en A.H.H., allen uit Benin. Later heb ik met een korte tussenperiode, de genaamden Mo. en Le., beide van Ivoorkust ontmoet. Naderhand zijn daar ook L.D.M.J., Z.Y.H. en H.J.C. bijgekomen."* Hij vervolgt van die jongeren **"bepaalde zaken aan de weet te zijn gekomen."** Zo vertelden ze *"dat het soms wel veel werk was dat ze moesten doen in opdracht van D.W.P"*. Bijvoorbeeld werden ze ingezet voor het inrichten en opruimen van de feestzalen die gehuurd werden voor de evenementen waarbij ze dan plotseling van hun kamer werden geroepen teneinde onmiddellijk te beginnen werken. Ze werden tevens ingezet bij renovatiewerken op het klooster o.a. bij het uitvoeren van slijpwerken zonder beschermkledij waarna ze volledig onder het stof zaten zodat hij **"de kandidaat-geestelijken zelfs niet herkende."** Veel meer in detail treden kon V.G.J. niet want hij vervolgt letterlijk: **"Ik weet niet wanneer en hoelang die kandidaat geestelijken moesten werken,** ik kwam enkel op zondag in het klooster en weet dus niet wat er op weekdagen gebeurde binnen het klooster. Naar ik hoorde van de Afrikaanse geestelijken moesten ze steeds klaar staan om in opdracht van D.W.P allerlei werken uit te voeren in het klooster. Ook werken die niets te maken hebben met hun priesteropleiding en eerder commercieel waren, zoals op allerlei evenementen die een feestzaal hadden afgehuurd binnen het klooster (...). Ik weet dat er **op een bepaald ogenblik** een soort revolutie is ontstaan binnen het klooster en dat een 6-tal kandidaat geestelijken het klooster wensten te verlaten. Ze konden zich niet meer vinden in de werkwijze van D.W.P, ik kreeg sms-berichten met de melding "trop is trap". Naar zijn inschatting heeft de eerste beklagde de Afrikaanse kandidaat- geestelijken in hun land van herkomst voorgelogen enkel en alleen om zoveel mogelijk kandidaten naar België te krijgen. Volgens hem werden ze in het klooster gebrekkig begeleid en verloren ze stilaan hun enthousiasme toen ze moesten vaststellen dat er van de gemaakte beloften weinig in huis kwam. V.G.J. hoorde de eerste beklagde zelfs bij herhaling zeggen: *"De Afrikanen zijn gewoon van of te zien"*. Hij besluit dat de eerste beklagde geen rekening hield met de gemeenschap en dat niemand medezeggenschap kreeg. Volgens hem was de betrokkene *"eerder een handelaar dan een goede geestelijke"*. Spijts verscheidene onder hen contact opnamen met de Gentse bisschop werden zij volgens V.G.J. ook daar niet geholpen.

- D.C. (kaft 4, subfarde 10, stuk 324-326):

Zij was werkneemster/schoonmaakster van de tweede beklagde sedert september 2003 tot maart 2015 a rato van 20u per week. De postulanten moesten volgens haar vooral opkuiswerk doen, zoals de zalen klaar zetten en terug opruimen. Ze dienden ook mee te helpen aan de renovatie- en schilderwerken binnen het klooster: **"Dat was wel niet elke dag maar toch regelmatig."** Ze vervolgt: *"Ze kloegen ook tegen mij over hun werk. Ik gaf hen wel gelijk. Ze konden ook bij niemand terecht als ze problemen hadden (...). Het viel me ook op dat sommige poters nogal lichamelijk waren ten opzichte van de jongeren en ook bepaalde opmerkingen maakten die volgens mij echt niet konden. Ik heb ook gezien dat D.W.P als een jongere voorbijkwam de schouders begon te masseren of over hun hoofd wreef. De jongeren durfden daar niets over te zeggen uitschrik*

om terug te vliegen naar hun land." Naar de inschatting van D.C. werden de postulanten globaal niet goed behandeld en werden zij een paar maanden na hun komst ontgoocheld waarbij de eerste beklagde duidelijk dacht "een beetje boven de wet te staan". Qua nadere identificatie vermeldde zij enkel de namen van B., V.R.B.R. en A.M., wel wetende dat deze laatste er psychisch compleet was onderdoor gegaan.

- **V.F.** (kaft 4, subfarde 10, stuk 329-331):

Hij was werknemer-kok bij de tweede beklagde met een deeltijds arbeidscontract sedert december 2006. Hij had naar eigen zeggen bedenkingen bij de wijze waarop de postulanten werden ingezet om arbeid te verrichten maar stelde er de eerste beklagde nooit vragen over. Bij hen kwamen ze nooit klagen omdat hij er niet zo veel contact mee had. De meesten onder hen verloren volgens hem na verloop van tijd hun enthousiasme en raakten ontgoocheld. V.F. verklaarde o.a.: "Ik vond wel dat ze het werk dat ze deden in de kloostergemeenschap zelf wel kon, **maar het overige werk dat niets met het klooster zelf te maken heeft was er misschien wel te veel aan.**" In concreto maakte hij voorts melding van "B." die allerlei karweien moest uitvoeren. V.F. besloot: "U vraagt me wat mijn persoonlijke mening is over de situatie van de Afrikaanse studenten. Ik denk dat ze in hun thuisland wel iets totaal anders beloofd werden. Zij wilden een priesteropleiding volgen. Ik weet niet of het ook effectief de bedoeling was om hen allemaal te laten studeren voor priester. Er klopt zeker iets niet als ze zo massaal afhaken. Ik weet niet of het komt omdat D.W.P zo lang in Afrika zat, maar ik heb het gevoel dat hij denkt een beetje boven de wet te staan."

Het hof benadrukt dat dit een oplistijng vormt van de inhoudelijk meest problematische verklaringen aan het adres van de (in het bijzonder de eerste) beklagde(n) uitgaande van objectieve derden, maar dat zelfs dan nog die verklaringen

(i) temporeel niet steeds volledig analoog zijn met de geviseerde incriminatieperiodes en daarmee vaak slechts fragmentair overlappen (ii) te abstract voorkomen om het werk desgevallend te kunnen opdelen in een kloostergemeenschaps-toelaatbaar en in een excessief en strafwaardig gedeelte en (iii) geenszins afdoende toelaten te individualiseren welke postulant op welk moment onder het excessieve (en in voorkomend geval strafwaardige) gedeelte van het werkspectrum actief was. De gereede twijfel die in het beroepen vonnis werd aanvaard, wordt zodoende daardoor niet - net zomin als door de overige feitelijke gegevens en/of getuigenverklaringen die het openbaar ministerie aanreikt of citeert - ontkracht. Dit prangt overigens nog des te meer, vaststellende dat de beklagden van hun kant - spijs niet met eigen bewijslast geconfronteerd - onder hun stuk 3 met een detailagenda aannemelijk maken dat er al naar gelang de (commerciële) activiteit toch wel een zekere rolverdeling was waarbij de "studenten" vaak juist niet werden ingezet.

46. Aansluitend op hetgeen voorafgaat kunnen de eerste, tweede en derde beklagde evenmin schuldig worden bevonden aan het misdrijf mensenhandel onder de verzwarende omstandigheden zoals vervat onder de tenlasteleggingen C.I. en C.II.

47. In eerste orde dient ook hier verwezen te worden naar de zeer pertinente overwegingen uitgaande van de eerste rechter (p.132 tot en met p.136, randnummers 95. tot en met 98. van het beroepen vonnis). Deze zijn dermate goed onderbouwd en volledig dat het hof daar - na

integrale overname ervan zodat zij als hier hernomen dienen beschouwd - nog weinig aan toe te voegen heeft op het gevaar af nodeloos in herhaling te vallen.

48. Ten overvloede beklemtoont het hof nog enkel het hiernavolgende ter illustratie van het feit dat het misdrijf mensenhandel niet bewezen voorkomt en dat noch in de haar geëigende constitutieve bestanddelen, noch onder de verzwarende omstandigheden zoals onder tenlastelegging C.I. en C.II. vooropgesteld:

(i) Cruciaal is vooreerst hetgeen hoger onder de randnummers 41. tot en met 44. werd uiteengezet. Het openbaar ministerie slaagt er niet in aan te tonen dat de arbeid gerelateerde opdrachten en taken die door de postulanten werden uitgevoerd kaderden buiten de bijzondere rechtsverhouding van het vrijwillig religieus engagement dat door die individuen ten overstaan van de kloosterorde werd opgenomen. Het werven, huisvesten en opvangen van de aspirant-kloosterlingen teneinde ze aan het werk te zetten berustte aldus niet op een perfide finaliteit maar steunde in casu op een eigen rechtsverhouding met als vooraf doorsproken finaal doel een win-win situatie: de aspirant-geestelijken konden gevolg geven aan hun religieuze roeping en de paters A. konden op termijn hun congregatie verjongen en versterken. Dat zulks uiteindelijk niet of nauwelijks is gelukt, impliceert niet dat er a priori kwalijke intenties kunnen verondersteld worden, laat staan dat deze in concreto bewezen zouden voorkomen.

(ii) Het komt geenszins bewezen voor dat de postulanten werden tewerkgesteld in omstandigheden die zouden strijden met de menselijke waardigheid. De binnen de kloostergemeenschap uitgevoerde werkzaamheden - zowel in zoverre liturgisch en spiritueel van aard, als in zoverre het onderhoud en de renovatie van het klooster of de verzorging van de oudere broeders betreffende - zijn dat niet uit hun aard. Dat er daarvoor niet of nauwelijks werd betaald middels loon is evenmin een valabel argument, nu het van meet af aan was geweten dat leven binnen het monastiek en religieus engagement van de kloostergemeenschap impliceert dat men bepaalde werkzaamheden ten laste neemt. Bovendien is het ook niet bewezen dat het arbeidsregime afgemeten aan de individuele postulanten van dien aard zou zijn geweest dat de menselijke waardigheid in het gedrang kwam. Bijvoorbeeld in de hypothese dat de postulanten omwille van de werkdruk puur tijdsgebonden niet meer in staat zouden zijn gesteld om op een deftige manier hun religieuze opleiding te voltooien - zijnde een frequent geuite klacht - dan zegt dit iets over de intrinsiek gebrekkige wijze waarop zij werden begeleid en opgeleid maar dan maakt dat op zichzelf nog niet dat de geleverde arbeid hen aantastte in hun menselijke waardigheid. Verder kan er ook niet in redelijkheid worden volgehouden dat hun materiële omkadering of leefomstandigheden intrinsiek gebrekkig waren. Deze waren sober - zoals van een kloostergemeenschap uit zijn aard mag worden verwacht - maar niet ondeugdelijk. Met het openbaar ministerie moet er wel worden geconstateerd dat er diverse aanwijzingen zijn in het strafdossier dat de eerste beklagde zich vaak al te autoritair, denigrerend tot zelfs racistisch heeft opgesteld naar de postulanten toe, maar dat volstaat op zich niet om gewag te maken van globale arbeidsomstandigheden in strijd met de menselijke waardigheid.

(iii) Tot slot is ook het bestaan van de bijzonder kwetsbare positie van de aspirant-geestelijken, zoals binnen de perken van de tenlasteleggingen verondersteld, niet aangetoond. Het is immers niet zo dat de betrokkenen opgesloten waren binnen het kloostergebouw. Zij hadden duidelijk een zekere bewegingsvrijheid. Bovendien werden hen met interne impulsen vanuit de kloostergemeenschap

gelegenheden geboden tot integratie, minstens tot interactie met derden, getuige onder meer de doorgedreven taallessen op externe locatie die voor hun bekostigd werden, evenals het daarop aansluitend aanvatten door sommigen van een priesteropleiding in (...) te Brugge. Het is uiteraard wel correct dat de postulanten een zekere morele druk zullen hebben ervaren om te blijven omdat de Kerk in Afrika nog een zeker onvoorwaardelijk aanzien geniet zodat bij een eventueel onsuccesvol terugkeren dat daar als een falen/schande zou worden aanzien. Dat maakt evenwel een cultureel gegeven uit dat de paters A. overstijgt, hierbij voor zover als nodig nog vaststellende dat de beklagden een terugkeerpolitiek zelf alvast kennelijk niet hebben gebruuskeerd (maar integendeel in sommige gevallen zelfs hebben helpen bekostigen).

K.2. Omtrent de tenlasteleggingen A. en B. in correlatie tot de overige personen niet- postulanten of nog tenlastelegging A.I.1. tot en met A.I.4., A.III., A.V., B.I.1. tot en met B.I.7., B.I.22. tot en met B.I.26., B.II.1., B.II.2., B.II.10., B.III.1. en B.III.2.

49. Bij de huiszoeking die plaats vond op 7 december 2014 in het kloostergebouw aan de Academiestraat in Gent werden diverse personen werkend aangetroffen. Daarnaast werden bij diezelfde huiszoeking ook verscheidende stukken gevonden die prima facie kunnen duiden op tewerkstelling. Volgens de beklagden betrof het evenwel allemaal vrijwilligers, zeer occasionele arbeid, liefdadigheidswerk of zelfs zaakwaarneming zodat hieraan niets strafbaars gelegen is. Het openbaar ministerie van haar kant handhaaft haar tenlasteleggingen A.I.1. tot en met A.I.4., A.III., A.V., B.I.1. tot en met B.I.7., B.I.22. tot en met B.I.26., B.II.1., B.II.2., B.II.10., B.III.1. en B.III.2. allen onverkort met verzoek de beklagden aan elk daarvan schuldig te verklaren.

50. In navolging op het openbaar ministerie stelt ook het hof vooreerst vast dat de sociale wetgeving - daaronder begrepen de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het KB van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling (dimona) - van toepassing is op personen die anders dan krachtens een arbeidsovereenkomst arbeid verrichten onder het gezag van een andere persoon, ongeacht of zij hiervoor worden verloned. Het openbaar ministerie dient aldus in eerste orde enkel (maar wel cruciaal) aan te tonen dat er arbeid werd verricht onder het gezag van een andere persoon.

51. Vrijwilligerswerk vormt een uitzonderingsstatuut. In de mate dat er daar in casu daadwerkelijk sprake van zou zijn dienen de beklagden aan te tonen dat de verplichtingen vervat in de wet van 3 juli 2005 betreffende de rechten van vrijwilligers (zogenaamde Vrijwilligerswet) werden nageleefd. Buitenlanders wier verblijf gedekt is door een verblijfstitel of een document toegekend krachtens de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied kunnen hier evenzeer onder ressorteren voor zover voldaan is aan alle voorwaarden van de Vrijwilligerswet (zie artikel 9,§2 van de Vrijwilligerswet).

52. In het beroepen vonnis werden de beklagden vrijgesproken voor de tenlasteleggingen A.I.2., B.I.2., B.I.4., B.I.5., B.II.1. en B.III.1. omdat het niet is aangetoond dat de daar vermelde personen, met name S.T.N., D.K.M. en M.K.P.J. werkten onder hun gezag. De cruciale passages uit hun respectieve verklaringen werden in het beroepen vonnis geciteerd.

53. Ook het hof nam in extenso kennis van hun respectieve verklaringen zoals allen afgelegd op 7 december 2014: S.T.N. (kaft 4, farde 9₁ stuk 21-23), D.K.M.(kaft 4, farde 9, stuk 28-31) en M.K.P.J (kaft 4, farde 9, stuk 36-40). Deze verklaringen dienen evenwel afgetoetst te worden aan de verklaring van V.F., zijnde de kok, die op dezelfde dag mee toezicht hield over het hem hulpverlenend personeel en aan een eigen verhoor werd onderworpen (kaft 4, farde 9, stuk 49-52). Deze rechtstreekse getuige was formeel dat de eerste beklagde diegene was die zorgde voor vrijwilligers en dat die dag op diens verzoek werkzaam waren "D.K.M., F., T. (S.T.N.) en N.G.E.", evenals een vrouw "namelijk F." (P.F.). Hij vervolgde van de eerste beklagde voor elke vrijwilliger een enveloppe met geld te krijgen en dat D.K.M. was begonnen om 7u en T. (S.T.N.) om 11u terwijl diezelfde personen donderdag laatstleden evenzeer hadden gewerkt, meer nog dat zij geregeld kwamen werken op de festiviteiten. V.F. voegde er nog aan toe dat de eerste beklagde voor alles verantwoordelijk was en dat hij zelf diende op te schrijven welke vrijwilliger wanneer werkte en op welke uren om dat papier dan af te geven aan de eerste beklagde waarna deze hem enveloppes met geld terug bezorgde om af te geven aan de vrijwilligers.

54. In acht genomen de concrete inhoud van de verklaring van V.F. lijdt het geen twijfel dat de eerste beklagde diegene was die op structurele wijze personen aanzocht om te helpen en ze daarvoor verloonde. Uit diens verklaring blijkt genoegzaam dat "M.", zijnde D.K.M., en "T.", zijnde S.T.N. op 7 december 2014 tegen betaling waren tewerkgesteld op uitdrukkelijke vraag van de eerste beklagde en onder diens gezag en ook de donderdag voordien werkten.

55. Aan de hand van diezelfde verklaring komt tevens tot uiting dat D.K.M. heeft gelogen omtrent het aanvangsuur waarop hij zijn arbeid aanvatte, zelf zeggende dat hij pas hulp had verleend na de mis van 11u daar waar V.F. er geen twijfel over laat bestaan dat hij reeds om 7u was begonnen. Ook de donderdag voordien was D.K.M. overigens reeds tewerkgesteld geworden, hetgeen de betrokkene ook naliet te verklaren, zodat diens verklaring in globo ongeloofwaardig voorkomt. Tenlastelegging B.I.5. is in die omstandigheden bewezen en toerekenbaar aan de eerste beklagde onder wiens gezag hij doorlopend en bij herhaling werkzaam was telkens hij voor een georganiseerde activiteit werd opgeroepen. Deze laatste bepaalde immers de verloningsmodaliteiten, het aanvangsuur van de werken en had tevens gezegd dat D.K.M. moest werken "tot het opgekuist was". De eerste beklagde van zijn kant toont in die gekende omstandigheden hoegenaamd niet aan dat de betrokkene was tewerkgesteld als vrijwilliger onder de cumulatieve voor- waarden zoals door de Vrijwilligerswet vereist gesteld. Het werk gebeurde immers noch onbezoldigd, noch onverplicht. Die handelwijze laat zich evident evenmin

vereenzelvigen met liefdadigheid, altruïsme of zaakwaarneming. De eerste beklagde beging zijn fout daarenboven wetens en willens zodat hij in voorkomend geval samen met de verantwoordelijke rechtspersoon kan veroordeeld worden (toepassing artikel 5, tweede lid Sw. (oud)). Het beroepen vonnis wordt in dusverre hervormd.

56. Daarenboven is die tenlastelegging B.I.5. tevens toerekenbaar aan de derde beklagde, weze het enkel op datum van 7 december 2014 en niet onder de ruimere incriminatieperiode zoals daar voorzien Specifiek wat de rechtspersoon van de derde beklagde betreft, is het immers enkel met zekerheid geweten dat er op die welbepaalde datum een

receptie plaatsvond van de NVA terwijl de derde beklagde daartoe de benedenverdieping van het klooster verhuurde en tevens zorgde voor de catering. De sociaalrechtelijke misdrijven hielden op die manier een intrinsiek verband met de verwezenlijking van haar doel en/of de waarneming van haar belangen en werden voor haar rekening gepleegd. De eerste beklagde trad op als, medeoprichter, statutair bestuurder en ondervoorzitter van de algemene vergadering van de derde beklagde (zie o.a. artikel 19 van de statuten van de derde beklagde) en vanaf 11 juni 2013 zelfs als voorzitter van de derde beklagde. In die hoedanigheid handelde hij wetens en willens zodat diens verantwoordelijkheid en diegene van de rechtspersoon kunnen gecumuleerd worden (toepassing artikel 5, tweede lid Sw. (oud)). Voor andere evenementen en festiviteiten uit de ruimere incriminatieperiode beschikt het hof niet over detailinfo, meer bepaald in welke mate D.K.M. daar toen door de eerste beklagde (en onder diens gezag) werd ingezet voor specifieke rekening van de tweede beklagde of derde beklagde. Die twijfel moet de tweede beklagde en derde beklagde ten goede komen zodat de tweede beklagde integraal wordt vrijgesproken voor tenlastelegging B.1.5. en de derde beklagde de vrijspraak bekomt buiten de hoger bewezen datum van 7 december 2014 om.

57. Eenzelfde redenering kan gemaakt worden ten overstaan van de persoon van S.T.N.. De verklaring van V.F. illustreert dat ook die persoon loog omtrent het aanvangsuur waarop de arbeid werd aangevat, zelf zeggende dat er pas hulp werd verleend na de mis. In de wetenschap dat die mis blijkens de verklaring van anderen reeds een aanvang nam om 11u en dat V.F. formeel is dat de betrokkene al om 11u met de arbeid begon, kan de versie van die werknemer dus niet kloppen. Ook de donderdag voordien was S.T.N. ten andere al tewerkgesteld geworden, hetgeen de betrokkene evenzeer naliet te verklaren, zodat diens feitenversie globaal eveneens als volkomen ongeloofwaardig moet verworpen worden. De tenlastelegging B.I.4., en B.II.1. zijn in die gekende omstandigheden bewezen - vaststellende dat V.F. expliciet zegt dat die persoon ook op eerdere tijdstippen werd tewerkgesteld ("*Deze mensen komen geregeld werken bij de festiviteiten.*") - en toerekenbaar aan de eerste beklagde onder wiens gezag er werd gewerkt. Deze laatste bepaalde immers ook ten aanzien van die werknemer de verloningsmodaliteiten en het arbeidsregime.

Andermaal laat de eerste beklagde van zijn kant na aan te tonen dat de betrokkene was tewerkgesteld als vrijwilliger onder de cumulatieve voorwaarden zoals door de Vrijwilligerswet vereist gesteld. Het werk was immers opnieuw niet onbezoldigd, noch onverplicht. Enige vorm van liefdadigheid, altruïsme of zaakwaarneming kunnen dus evenmin aan de orde zijn. Opnieuw beging de eerste beklagde zijn fout wetens en willens zodat hij in voorkomend geval samen met de verantwoordelijke rechtspersoon kan veroordeeld worden (toepassing artikel 5, tweede lid Sw. (oud)). Het beroepen vonnis wordt ook op dat punt hervormd.

58. Bovendien zijn de tenlasteleggingen B.I.4. en B.III.1. eveneens toerekenbaar aan de derde beklagde, weze het opnieuw alleen op datum van 7 december 2014 en niet onder de ruimere incriminatieperiode zoals daar voorzien. Ook wat de persoon van S.T.N. betreft beschikt het hof immers niet over de detailinfo vereist om desgevallend tot ruimere strafbaarstelling te besluiten. De motieven die leiden tot die (beperkte) toerekenbaarheid zijn analoog aan diegene hoger onder randnummer 56. uiteengezet. Voor het overige kunnen de tweede beklagde en derde beklagde ook hier bogen op gereede twijfel zodat de vrijspraak zich opdringt in hoofde van de tweede beklagde voor wat betreft de tenlasteleggingen B.I.4., en B.III.1. in hun totaliteit en in hoofde van de derde beklagde voor wat betreft tenlastelegging B.I.4. en B.III.1. in zoverre zij zich buiten de datum van 7

december 2014 situeren.

59. Ten overstaan van M.K.P.J aanvaardt het hof evenwel mogelijke twijfel. De betrokkene wordt door V.F. immers niet ter sprake gebracht. Er resteert bijgevolg alleen de eigen verklaring van de zogenaamde vrijwilliger om te oordelen. Deze laat wel degelijk marge voor discussie en laat niet toe om met zekerheid uit te sluiten dat de betrokkene vrijwillig wat hulp heeft geboden zonder daarvoor enige verloning te krijgen (onbezoldigd) en zonder dat de beklagden werkgeversgezag over zijn persoon uitoefenden (onverplicht). Het beroepen vonnis wordt bijgevolg bevestigd daar waar voor de tenlasteleggingen A.I.2. en B.I.2. de vrijspraak werd verleend.

60. In het beroepen vonnis werden de eerste beklagde en derde beklagde schuldig bevonden aan de tenlasteleggingen A.I.1., B.I.1. en B.I.6. terwijl de tweede beklagde daarvoor werd vrijgesproken. Het gaat om feiten gelieerd aan de tewerkstelling van de persoon van respectievelijk P.F. en N.G.E. en ook hun verklaringen werden in het beroepen vonnis breedvoerig geciteerd.

61. Het hof nam evenzeer kennis van hun respectieve verklaringen zoals telkenmale afgelegd op 7 december 2014: P.F. (kaft 4, farde 9, stuk 15-18) en N.G.E. (kaft 4, farde 9, stuk 43-46). Zij erkennen daarin beiden 7,50 euro (tot 8 euro) per uur betaald te zijn geweest en op voorhand een concreet aantal te presteren uren vooropgesteld te hebben gekregen. P.F. sprak van tewerkstelling a rato van gemiddeld 1 keer per maand terwijl N.G.E. erkende zo reeds een 15-tal dagen te hebben gewerkt. Deze verklaringen dienen opnieuw afgetoetst te worden aan de verklaring van V.F., zijnde de kok, die op dezelfde dag als ooggetuige mee toezicht hield over het hem hulpverlenend personeel en aan een eigen verhoor werd onderworpen (kaft 4, farde 9, stuk 49-52). Er kan andermaal gerefereerd worden naar de inhoud daarvan waar hij formeel de eerste beklagde omschrijft als diegene die zorgde voor vrijwilligers zodat die dag op diens verzoek werkzaam waren "M. (D.K.M.), F., T. (S.T.N.) en N.G.E.", evenals een vrouw "namelijk Fr. (P.F.)". Hij zei van de eerste beklagde voor elke vrijwilliger een enveloppe met geld te krijgen en verklaarde specifiek wat hen betreft: "*Fr. (P.F.) is deze morgen rond 7 uur begonnen en zij had normaal gezien gedaan rond 14 uur. N.G.E. en M. zijn om 7 uur begonnen en moesten werken tot het opgekuist was (...). Deze mensen komen geregeld helpen bij de festiviteiten (...). Donderdagavond hebben N.G.E., M. en "T."(S.T.N.) ook gewerkt(...).*" Opnieuw dient voorts beklemtoond dat hij verklaarde dat de eerste beklagde voor alles verantwoordelijk was en dat hij zelf diende op te schrijven welke vrijwilliger wanneer werkte en op welke uren om dat papier dan af te geven aan de eerste beklagde waarna deze hem enveloppes met geld terug bezorgde om af te geven aan de vrijwilligers. Ook V.D.S.M. (kaft 4, farde 10, stuk 319-324) bevestigt trouwens een en ander (o.a. verloning en opgelegd werkregime) wat de persoon van P.F. betreft.

62. Die concrete inhoud van de verklaring van V.F. laat andermaal geen marge voor twijfel dat de eerste beklagde diegene was die op zijn eigen uitdrukkelijke vraag en op structurele wijze personen aanzocht om te werken onder zijn gezag en ze daarvoor vergoedde, daaronder begrepen P.F. en N.G.E.. Dat gebeurde niet alleen op 7 december 2014 maar blijktens hun eigen bekentenissen ook op regelmatige basis voordien. P.F. beschikte bovendien als buitenlands onderdaan niet over een geldig visum toen hij op 7 december 2014 werkend werd aangetroffen.

63. De tenlasteleggingen A.I.1., B.I.1. en B.I.6. zijn in die omstandigheden bewezen en

toerekenbaar aan de eerste beklagde onder wiens gezag P.F. en N.G.E. bij herhaling werkzaam waren telkens zij voor een georganiseerde activiteit werden opgeroepen. Hij bepaalde immers achter de schermen via de tussenschakel van V.F. de verloningsmodaliteiten, evenals de arbeidstijd en de te presteren arbeidsduur. De eerste beklagde van zijn kant toont in die gekende omstandigheden opnieuw absoluut niet aan dat de betrokkenen waren tewerkgesteld als vrijwilliger onder de cumulatieve voorwaarden zoals door de Vrijwilligerswet vereist gesteld. Het werk gebeurde hier heel duidelijk - zoals zelfs naar voren komt in de eigen verklaringen van de tewerkgestelden - noch onbezoldigd, noch onverplicht. P.F. kwam ten andere hoe dan ook niet in aanmerking voor vrijwilligerswerk, zijn verblijfsstatuut niet regelmatig zijnde (zie: artikel 9,§2 van de Vrijwilligerswet). Die handelwijze kan vanzelfsprekend evenmin gelijk geschakeld worden met liefdadigheid, altruïsme of zaakwaarneming. De eerste beklagde beging zijn fout wetens en willens zodat hij in voorkomend geval samen met de verantwoordelijke rechtspersoon kan veroordeeld worden (toepassing artikel 5, tweede lid Sw. (oud)). Het beroepen vonnis wordt op die punten bevestigd.

64. Bovendien zijn de tenlasteleggingen A.I.1., B.I.1. en B.I.6. eveneens toerekenbaar aan de derde beklagde, weze het slechts op datum van 7 december 2014 en niet onder de ruimere incriminatieperiode zoals daar voorzien. Ook wat de persoon van P.F. en N.G.E. betreft beschikt het hof immers niet over de detailinfo noodwendig om desgevallend tot ruimere strafbaarstelling te besluiten. De motieven die leiden tot die (beperkte) toerekenbaarheid zijn eens te meer analoog aan diegene hoger onder randnummer 56. uiteengezet. Daar komt nog bij dat V.D.S.M. (kaft 4, fardes 10, stuk 319-324) beaamt dat P.F. werd ingeschakeld ten behoeve van de derde beklagde en dat zij zelfs formeel een onderling vrijwilligerscontract hadden (spijts dat omwille van haar illegaal verblijfsstatuut juridisch ontoelaatbaar was). Voor de rest kunnen de tweede beklagde en derde beklagde ook hier bogen op gereede twijfel zodat de vrijspraak zich opdringt in hoofde van de tweede beklagde voor wat betreft de tenlasteleggingen A.I.1., B.I.1. en B.I.6. in hun totaliteit en in hoofde van de derde beklagde in zoverre zij zich buiten de datum van 7 december 2014 situeren.

65. De eerste beklagde werd voorts terecht schuldig bevonden aan de illegale tewerkstelling van de persoon van J.P. onder de tenlasteleggingen A.I.3. en B.I.3. De betrokkene verbleef volledig illegaal in ons land en kreeg op 7 december 2014 bevel het grondgebied te verlaten. Spijts men kennis had van diens illegaal statuut werd hem onderdak en eten verschaft in ruil voor te leveren arbeid. Diens verklaring (kaft 4, fardes 10, stuk 73-74), waarin hij te kennen geeft te helpen met bepaalde dingen zoals zwaardere dingen optillen en kuisen in opdracht van de eerste beklagde, laat daaromtrent geen twijfel bestaan. Er werd overigens tijdens de huiszoeking ook een welomschreven werkfiche op diens naam gevonden. Diens illegaal verblijfsstatuut staat er aan in de weg dat hij als vrijwilliger zou kunnen fungeren (zie: artikel 9,§2 van de Vrijwilligerswet). Zijn verblijf was niet onverplicht - er moesten arbeidsprestaties geleverd worden - zodat van liefdadigheid of hulpverlening geen sprake is.

66. De tenlasteleggingen A.I.3. en B.I.3. zijn voorts toerekenbaar aan de tweede beklagde maar niet aan de derde beklagde. De eerste rechter heeft in zoverre de feiten betrekking hebben op de persoon van J.P. de toerekeningkwesitie op een zeer correcte manier beoordeeld. Er werd daarbij uitgegaan van de concrete aard van de werkzaamheden (in de kloosterzalen) terwijl het arbeidsgezag door de eerste beklagde duidelijk werd uitgeoefend als voorzitter en bestuurder van

de tweede beklagde. De motieven van de eerste rechter (p.165-166, randnummer 116. beroepen vonnis) zijn in dusverre integraal draagkrachtig gebleven en vallen over te nemen.

67. De beklagden werden door de eerste rechter vrijgesproken voor de tenlasteleggingen A.I.4., A.III., B.I.7. en B.II.2. Dat gebeurde naar het oordeel van het hof evenwel ten onrechte voor wat betreft de eerste beklagde en tweede beklagde. Er kan in dat opzicht verwezen worden naar het samengaan van de volgende verklaringen afkomstig van onafhankelijke en rechtstreekse getuigen die het bestaan van B. en diens feitelijk lot treffend illustreren:

-C.M. (kaft 4, farde 7, stuk 39-42): *"Iemand die zeer veel moest werken bij deze renovatiewerken was iemand die luisterde naar de naam B.. Het was een jongen die illegaal in België verbleef en hij had onderdak gevonden binnen het klooster."*

-V.G.J. (kaft 4, farde 7, stuk 169-174): *"Ik weet dat er tevens een Angolees in het klooster verbleef, gekend onder de naam B., die illegaal in het land verbleef en meehielp in de keuken."*

-V.F. (kaft 4, farde 10, stuk 63-64): *"Er is nog een Afrikaanse persoon die soms komt afwassen. Zijn naam is B.. Ik weet niet welke nationaliteit hij juist heeft."* En V.F. vervolgt in een tweede verklaring (farde 10, stuk 329-331): *"lij vroegen aan pater D.W.P of ze konden komen helpen om iets bij te verdienen in ruil voor eten. Ik weet niet of deze mensen al papieren hadden of bezig waren om hun papieren in orde te brengen. Hierbij was ook B.. Die op een bepaald moment in het klooster op zolder logeerde. Hij had daar alleen een matras. Ik vond dit alles behalve menswaardig. Voor D.W.P was dit blijkbaar al voldoende omdat hij hem onderdak en eten gaf. Hij moest van D.W.P dan ook werken. Dit waren allerlei karweien o.a. de afwas van de evenementen en alles wat er zo moest gedaan worden."*

-V.D.S.M.; (kaft 4, farde 10, stuk 319-324) *"B. helpt vooral bij de afwas voor de paters A. Ik zag hem vooral tijdens de Gentse feesten."*¹¹

-D.C. (kaft 4, farde 10, stuk 324-328): *"U vraagt mij of ik een zekere B. ken? Ja, die heeft een tijdje op de zolder gewoond. Er was daar eigenlijk niets, geen verwarming en gewoon een matras op de grond. D.W.P kende B. van in het huis (...) in (...) te Gent, waar er verschillende zwarten woonden. Dit huis behoorde bij het klooster. Toen dit verkocht werd, is B. dan naar het klooster gekomen. Hij diende ook mee te werken in het klooster, vooral bij de afwas van de feesten. Pater D.W.P behandelde hem ook niet echt menselijk."*

Daaruit blijkt wel degelijk zekerheid omtrent diens verblijfsstatuut want zowel C.M. als V.G.J. zijn resoluut in hun stellingname dat het een illegaal betrof die onderdak werd geboden in het klooster. Dat maakt op zichzelf een vrijwilligersstatuut reeds ontoelaatbaar. Diens verblijf was niet onbezoldigd, noch onverplicht. Altruïsme, liefdadigheid of zaakwaarneming zijn opnieuw geenszins aan de orde. De naam van B. werd immers teruggevonden in het kasboek bij de huiszoeking waar er o.a. voor januari 2012 een vermelding stond "B. afwassen: 500 euro". Diens verblijf was ook geenszins onverplicht: diverse getuigen zijn formeel dat de betrokkene werd ingezet

voor allerlei karweien gaande van renovatiewerken aan het klooster en het zeer frequent afwassen. Dat alles gebeurde onder het gezag en toezicht van de eerste beklagde die volledige zeggenschap hield over die persoon en hem qua basisinfrastructuur ronduit slecht behandelde.

68. Uit de aard van de verrichte werkzaamheden komt voorts tot uiting dat de genaamde B. in ieder geval werd ingezet voor kloostergebonden activiteiten zoals renovatie van het gebouw en afwassen voor de paters. Naar het oordeel van het hof kan er bijgevolg geen twijfel over bestaan dat de tenlasteleggingen A.I.4., A.III., B.I.7. en B.II.2. evenzeer toerekenbaar zijn aan de tweede beklagde. De eerste beklagde oefende zijn arbeidsrechtelijk gezag immers kennelijk uit als voorzitter en bestuurder van de tweede beklagde en deed dit wetens en willens. De toepassingsvoorwaarden van artikel 5 Sw (oud) verenigen zich. Ten overstaan van de derde beklagde resteert er echter een minimum aan twijfel, nu er bijvoorbeeld geen absolute in tijd en ruimte afgebakende zekerheid is dat er werd afgewassen voor commerciële activiteiten georganiseerd door die rechtspersoon, zodat de derde beklagde daarvoor vrijgesproken blijft.

69. De beklagden werden tot slot allen vrijgesproken voor de tenlasteleggingen B.I.22. tot en met B.I.26. en B.II.10. Dat gebeurde op grond van dienstige motieven (p.146-147 beroepen vonnis, randnummer 106.) die het hof alhier overneemt. De aantijgingen steunen immers louter op verdachte vermeldingen/transacties in het kasboek maar niemand onder hen kon precies geïdentificeerd, laat staan verhoord, worden. Ook anderen betrokken bij het kloosterleven konden geen detailgegevens verschaffen. Er ontbreekt bijgevolg substantiële informatie teneinde daarop desgevallend een strafrechtelijke veroordeling te kunnen steunen.

K.3. Omtrent de tenlasteleggingen F.I., F.II. en F.III.

70. De eerste beklagde (onder tenlastelegging F.I., F.II. en F.III.), tweede beklagde (onder tenlastelegging F.I., F.II. en F.III.), vierde beklagde (onder tenlastelegging F.I.) en vijfde beklagde (onder tenlastelegging F.II.) worden vervolgd wegens valsheid in geschrifte en/of gebruik van valse stukken zoals meer in detail nader in de inleidende akte omschreven.

71. De eerste rechter heeft alle beklagden vrijgesproken voor elk van die individuele tenlasteleggingen. Zij verzoeken het beroepen vonnis in dusverre te bevestigen terwijl het openbaar ministerie alsnog breedvoerig besluit tot de veroordeling voor elk van die tenlasteleggingen.

72. Het hof stelt eens te meer vast dat de eerste rechter een grondige analyse heeft gemaakt van de feitelijke gegevens van het strafdossier om vervolgens juridisch grondig beredeneerd te besluiten tot de vrijspraak. Dat gebeurde grotendeels terecht. De motieven vervat in het beroepen vonnis (p.147-162, randnummers 107. tot en met 111.) worden door het hof onderschreven en alhier overgenomen, behoudens in zoverre zij zouden terugslaan op de tenlasteleggingen F.III.2., F.III.6., F.III.20. en F.III.23. (intra randnummers 73. t.e.m. 75. en hetgeen daar wordt overwogen). In dezelfde lijn die de eerste rechter aanhield, oordeelt ook het hof in essentie dat:

(i) Het gebruik van het predicaat "broeder" zich op zichzelf niet per definitie met een valsheid laat vereenzelvigen. Deze titel lijkt zich immers binnen de constitutie van de O.V.S.A. nogal

gratuit aan te dienen zodat eenmaal door de tweede beklagde formeel tot materiële ten laste name werd besloten - zijnde haar autonome beslissing - aan dat broederschap geen bijzondere plichtplegingen of bijzondere voorafgaande verdiensten of eisen verbonden lijken te zijn geweest. Er kan evenmin met zekerheid worden uitgemaakt dat de term "broeder" zou impliceren dat men daarmee erkent (of wenst erkend te zien) dat de betrokkene een vooropleiding in eigen land als kloosterling heeft gevolgd. Het enkele gebruik van het woord "broeder" volstaat op zich dan ook niet om tot bedrieglijk opzet of oogmerk om te schaden te besluiten.

(ii) Het bedrieglijk opzet zoals voor valsheid in geschrifte en/of het gebruik van valse stukken vereist gesteld impliceert dat de (mede)dader of medeplichtige kennis moet hebben van de valsheid die er aan ten grondslag ligt.

(iii) De verklaringen van tenlasteneming zoals vervat onder de tenlasteleggingen F.I., F.II. (deels) en F.III. (deels) omvatten behoudens het gebruik van het woord "broeder" - dat op zichzelf geen ondubbelzinnige valsheid inhoudt - geen andere betwistbare vermeldingen. Er ressorteert daar op zich geen erkenning van een (in voorkomend geval onbestaande) religieuze vooropleiding. De tweede beklagde heeft de betrokkenen conform haar attestering naderhand trouwens allen daadwerkelijk financieel en materieel ten laste genomen. Enige valsheid is daaraan niet gelegen.

(iv) De uitnodigingsbrieven zoals vervat onder de tenlastelegging F.II. (deels) en F.III. (deels) omhelzen behoudens het gebruik van het woord "broeder" - dat andermaal niet ondubbelzinnig kon doorgaan als zijnde een valsheid - evenmin duidelijke valsheden. De erkenning van (een desgevallend onbestaande) religieuze vooropleiding ligt ook daarin niet vervat. De eerste beklagde geeft daarmee weliswaar telkenmale te kennen dat de betrokken broeder lid is van de internationale O.V.S.A. maar aangezien de formele tenlastename door de tweede beklagde als P.A. VZW telkens die uitnodiging voorafging, kan dit stroken met de werkelijkheid. Ook het verzoek om een visum te verlenen en de daaraan gekoppelde vermelding dat zij als bedienaars van de eredienst zijn vrijgesteld van een arbeidskaart kan in die omstandigheden niet a priori als vals worden afgedaan.

(v) Wat de getuigschriften (met verwijzing naar een religieuze vooropleiding) betreft vervat onder de tenlasteleggingen F.II. (deels) en F.III. (deels) stelt het hof tot slot vast dat deze stukken uitgaan van derden. De beklagden zijn alsdan enkel potentieel strafbaar in de mate dat zij als mededader of medeplichtige kennis hadden van de daarin (in voorkomend geval) vervatte valsheid en/of die stukken hebben gebruikt. Het openbaar ministerie gaat in die optiek uit van een aantal veronderstellingen, Interpretaties en speculaties (zie in het bijzonder p.83-95 van haar synthesebesluiten) die evenwel niet steeds (met uitzondering voor wat betreft de tenlasteleggingen F.III.2., F.III.6., F.III.20. en F.III.23.) hard kunnen gemaakt worden. Immers:

- Bij een aantal postulanten gaat het openbaar ministerie uit van de veronderstelling dat het feit dat zij hun vooropleiding in hun verhoor niet spontaan ter sprake brengen impliceert dat het navolgende getuigschrift vals is. Zelfs als die analyse redelijk en correct voorkomt dan nog moet er echter bewezen worden dat de beklagden dit wisten en/of ter zake eigen initiatief tot beïnvloeding hebben genomen. In een groot aantal gevallen kan dergelijk besluit niet uit de vrij

abstracte verklaringen van de postulanten (waarin aan de beklagden geen concrete rol met betrekking tot de eigenlijke getuigschriften wordt toegedicht) worden getrokken. Dat de beklagden meer hadden moeten weten en/of niet geloofwaardig zijn daar waar zij niet meer wilden weten, volstaat niet voor een strafrechtelijke veroordeling.

- Bij de huiszoeking werden een aantal CV's, motiveringsbrieven en andere documenten betrekking hebbende op verscheidene postulanten aangetroffen. De vooropleiding zoals geattesteerd in de getuigschriften zou daar frequent niet ter sprake zijn gekomen. De facto verwijt het openbaar ministerie de beklagden zodoende niet alert genoeg te zijn geweest om een en ander na vergelijking op te merken. Ook dergelijke passiviteit vormt echter een te fragiele basis om het moreel element van de tenlasteleggingen bewezen te verklaren.

* De verwijzing naar het intern document van de paters A., zoals gevonden bij de huiszoeking, waarin men te kennen geeft dat het verzamelen van valse of onbetrouwbare dossiers teneinde een visum te bekomen voor de kandidaten niet eerlijk is en niet goed is voor het imago (kaft 2, farde 3, stuk 277), maakt gelieerd aan de individuele en van valsheid betichte stukken geen schuldbekenenis uit. Bovendien is het ook niet duidelijk wie dat intern document heeft geredigeerd.

- De verwijzingen naar het e-mailverkeer van sommige beklagden onder meer met V.E., ambtenaar bij de FOD Buitenlandse zaken, dienst migratie, is evenmin doorslaggevend. Er wordt daarin enkel te kennen gegeven dat de postulanten nog geen paters zijn - wat ook elders nooit werd beweerd - maar men heeft het er niet over broeders. De verwijzingen zijn overigens ook niet steeds accuraat, want bijvoorbeeld de e-mail uitgaande van de vijfde beklagde (kaft 2, farde 3, stuk 355) is gericht aan N.A., zijnde een postulant die onder de geviseerde tenlasteleggingen F.I., F.II. en F.III. nergens ter sprake komt.

73. Het voorgaande lijdt evenwel uitzondering specifiek voor wat betreft de tenlasteleggingen F.III.2., F.III.6., F.III.20. en F.III.23. ten overstaan van de eerste beklagde. In die specifieke gevallen betreft het immers een duidelijk vals getuigschrift, weliswaar uitgaande van derden, waarbij het niettemin ondubbelzinnig bewezen voorkomt dat de eerste beklagde hier niet alleen weet van had maar zelfs eigen onderrichting tot het plegen van de valsheid heeft gegeven, minstens hulp en bijstand verleende om het wanbedrijf voor te bereiden, te vergemakkelijken of te voltooien. Daar moet de eerste beklagde aldus telkens met zekerheid beschouwd worden als een medeplichtige in de zin van artikel 67 Sw. aan de gepleegde valsheid en aan het valselijk gebruik die er op gericht waren een verblijfsvisum te bekomen en te faciliteren. Uit het verhoor van V.E., ambtenaar bij de FOD Buitenlandse zaken, dienst migratie (kaft 4, farde 118, stuk 174-177), blijkt genoegzaam dat de eerste beklagde diegene was die de administratie voor de visa van de postulanten voor zijn rekening nam. Hij erkende overigens zeer expliciet zelf de visumaanvragen in eigen naam te hebben gedaan omdat een VZW dit niet op zich kon nemen (kaft 2, farde 3, stuk 232). De eerste beklagde verwees toen in het kader van die visumaanvragen steevast naar de (voor)opleiding als geestelijke van de postulanten in hun land van herkomst, met als duidelijke finaliteit het verkrijgen van visa te faciliteren. De hiernavolgende postulanten brengen in het bestek van hun verhoor het onwaarachtig karakter van hun opleiding wel degelijk ter sprake en duiden daarbij tevens de tussenkomst van de eerste beklagde. Deze laatste handelde daar onmiskenbaar wederrechtelijk en met volle kennis van zaken. Immers:

(i) Tenlastelegging F.III.2. omvat een getuigschrift opgemaakt op 29 april 2011 en afkomstig van zuster A.R.C. ten bewijze van een tweejarige pastorale opleiding gevolgd door Z.Y.H. als aspirant bij de O.V.S.A. in Benin (kaft 1, farde 2, stuk 16).

Dit stuk heeft ontegensprekelijk een valse inhoud. Z.Y.H. werd ter zake immers verhoord en verklaarde dienaangaande (kaft 1, farde 1, stuk 179): *"Er is ook een gemeenschap van zusters A. in Benin welke een soort samenwerking hebben met de paters A. hier. Ik diende in opdracht van D.W.P langs te gaan bij die zusters om een document te laten toevoegen aan mijn dossier. In dat document stond vermeld dat ik reeds een opleiding had gevolgd bij hen als geestelijke. Dit diende om mijn dossier te vervolledigen en te bekrachtigen. Ik heb nooit een opleiding gevolgd bij de zusters A. Dit is compleet gelogen.*

Die verklaring van Z.Y.H. is in alle onderdelen geloofwaardig. De betrokkene heeft er immers allerm minst eigen belang bij te liegen en incrimineert zelfs zichzelf nu hij achteraf moet toegeven in het kader van zijn dossier (en visumaanvraag) een stuk te hebben aangewend waarvan hij wist dat de inhoud vals was. Z.Y.H. is evenzeer geloofwaardig daar waar hij volhoudt dit bij zuster A.C.R. te hebben opgehaald in opdracht van de eerste beklagde. In fine van haar getuigschrift verwijst zij ten behoeve van de immigratiedienst ten ander expliciet naar de persoon van de eerste beklagde en naar de beschrijving van het missioneringsproject dat hij hen reeds had overgemaakt. In die omstandigheden is het duidelijk dat de eerste beklagde en zuster A.C.R. hebben gehandeld in gemeen (bedrieglijk) overleg. De eerste beklagde wist dat een dergelijk stuk noodwendig was teneinde de visumaanvraag succesvol af te ronden en gaf Z.Y.H. wetens en willens opdracht dat valselijk gefabriceerd stuk bij de zusters in Benin te gaan afhalen. Er kan bijgevolg niet de geringste twijfel over bestaan dat de eerste beklagde zuster A.C.R. heeft aangezet en onderricht tot het opmaken van het valse stuk, minstens hulp en bijstand verleende om het wanbedrijf voor te bereiden, te vergemakkelijken of te voltooien, teneinde het vervolgens in de verdere visumprocedure - de eerste beklagde was steeds diegene die deze opvolgde dixit V.E. - aan te wenden. Op die manier valt de eerste beklagde ontegensprekelijk te beschouwen als een medeplichtige in de zin van artikel 67 Sw. en dat zowel aan het misdrijf van de valsheid in geschrifte als aan het navolgend gebruik van het vals stuk.

(ii) Tenlastelegging F.III.6. omvat een getuigschrift opgemaakt op 3 januari 2009 en afkomstig van broeder K.H. ten bewijze dat A.H.H. lid is van de O.V.S.A. in Nigeria (kaft 1, farde 2, stuk 39).

Ook dit stuk heeft onmiskenbaar een valse inhoud. A.H.H. verklaarde in dat perspectief (kaft 1, farde 1, stuk 149): *"Ik heb dan gezorgd dat alle documenten in orde kwamen. D.W.P heeft mij documenten toegestuurd doch deze waren niet voldoende (...). D.W.P heeft ingestaan voor het in orde brengen van alle documenten voor de drie kandidaten (...). Er was ook nog een broedergemeenschap van S.A. in Nigeria en D.W.P is met deze documenten naar Nigeria gegaan om deze documenten daar te laten tekenen en invullen. Op papier bleek het dan dat we onze studies als geestelijke gevolgd hadden in Nigeria, reeds 2 jaar, en dat we broeders waren uit Nigeria. Ik vond dat toen reeds verdacht en ik heb dat verteld aan mijn ouders. Ik was trouwens nooit in Nigeria geweest en had schrik dat ik aangehouden zou*

kunnen worden (...). Ik heb aan D.W.P gevraagd waarom hij ons voordeed als broeders uit Nigeria. D.W.P zei dat het enkel was om de visumaanvraag te versnellen. D.W.P is dan teruggekeerd naar België."

De verklaring van A.H.H. is in alle aspecten geloofwaardig. Ook deze persoon heeft er immers hoegenaamd geen belang bij te liegen en incrimineert zelfs zichzelf vermits hij achteraf moet toegeven in het kader van zijn visumaanvraag een stuk te hebben aangewend waarvan hij wist dat de inhoud vals was. A.H.H. valt eveneens volledig te geloven daar waar hij de eerste beklagde er van beschuldigt uit eigen beweging het valse stuk in Nigeria te hebben laten opmaken met dien verstande dan nog dat de betrokkene daartoe zelfs persoonlijk naar Nigeria is gereisd. In die concrete omstandigheden is het zonneklaar dat de eerste beklagde en broeder K.H. hebben gehandeld in gemeen (bedrieglijk) overleg. De eerste beklagde wist zeer goed dat een dergelijk stuk noodwendig was teneinde de visumaanvraag succesvol af te ronden en deed wetens en willens zelf het nodige om in Nigeria een vals stuk te laten fabriceren en het daar af te halen. Anders dan de beklagden argumenteren omvat het kwestieus stuk wel een valsheid: er wordt immers geattesteerd dat A.H.H. lid is van de O.V.S.A. terwijl zulks op dat moment nog niet het geval was. Dat is m.a.w. als geïsoleerd gegeven reeds een valse verklaring. Anders dan bij sommige andere postulanten was er op dat moment immers nog geen anterieure verklaring van tenlasteneming door de P.A. VZW voorhanden. K.H. had als Nigeriaanse prior geen enkele valabele bewijsbasis (bijvoorbeeld gegrond op eerdere opleidingen binnen de orde in het land van herkomst), concrete ondersteunende gegevens of autoriteit om dergelijke leugenachtige bewering te doen. Bovendien blijkt uit de verklaring van A.H.H. genoegzaam dat uit de wijze van aansturen door de eerste beklagde en de chronologie waaronder het stuk tot stand kwam, de schijn moest gewekt worden dat A.H.H. een voorgeschiedenis had bij de Nigeriaanse O.V.S.A. en het vaststaande gegeven dat het een Nigeriaanse prior was die het attest maakte was van aard om die schijn voluit te voeden. Dergelijk vals stuk was bijzonder opportuun en zelfs determinerend voor de verdere visumaanvraag (zie ook hierna randnummer 74.). Er kan dientengevolge ook hier niet de geringste twijfel over bestaan dat de eerste beklagde broeder K.H. heeft aangezet en onderricht tot het opmaken van het valse stuk, minstens hulp en bijstand verleende om het wanbedrijf voor te bereiden, te vergemakkelijken of te voltooien (o.a. door het stuk daar zelf te gaan afhalen), teneinde het vervolgens in de verdere visumprocedure - de eerste beklagde was steeds diegene die deze opvolgde dixit V.E. en dat blijkt in casu ook uit de verklaring van A.H.H. - aan te wenden. Op die manier valt de eerste beklagde met zekerheid te beschouwen als een medeplichtige in de zin van artikel 67 Sw. en dat zowel aan het misdrijf van de valsheid in geschrifte als aan het navolgend gebruik van het vals stuk.

(iii) Tenlastelegging F.III.20. omvat een getuigschrift opgemaakt op 6 april 2011 en afkomstig van zuster A.R.C. ten bewijze van een tweejarige pastorale opleiding gevolgd door L.D.M.J. als aspirant bij de O.V.S.A. in Benin (kaft 1, farde 2, stuk 301).

Andermaal betreft het een stuk met valse inhoud. L.D.M.J. verklaarde in dat verband (kaft 3, farde 6, stuk 22): *"Er werden ons middelen ter beschikking gesteld voor de meeste van de benodigde documenten. De andere documenten die uit België dienden gevraagd om een attest te gaan afhalen bij een religieuze met naam A.C.R.. Het was een certificaat van verzending dat bepaalde dat wij aanvaard werden om een ervaring op te doen in het klooster van de A. in België. De non zorgde ervoor om ons uit te leggen dat het verplichte formaliteiten waren om*

het visum te bekomen (...). Zo bekwamen wij het visum in juni."

Die verklaring van L.D.M.J. is in alle individuele onderdelen geloofwaardig. Ook deze persoon heeft er immers geenszins eigen belang bij te liegen. Integendeel, hij incrimineert zelfs zichzelf nu hij achteraf moet toegeven in het kader van zijn visumaanvraag een stuk te hebben aangewend waarvan hij wist dat de inhoud vals was. L.D.M.J. blijkt A.C.R. immers voorafgaand aan het afhalen van het stuk totaal niet te hebben gekend en dat in weerwil met haar attestatie waarin zij beweert hem voordien 2 jaar pastoraal te hebben begeleid. Hij haalde het valse stuk bij haar af in nadrukkelijke opdracht van de eerste beklagde. In fine van haar getuigschrift verwijst A.C.R. ten behoeve van de immigratiedienst ten andere expliciet naar de persoon van de eerste beklagde en naar de beschrijving van het missioneringsproject dat hij hen reeds had overgemaakt. In die gekende omstandigheden is het andermaal duidelijk dat de eerste beklagde en zuster A.C.R. hebben gehandeld in gemeen (bedrieglijk) overleg. De eerste beklagde wist dat een dergelijk stuk noodwendig was teneinde de visumaanvraag succesvol af te ronden en gaf L.D.M.J. wetens en willens opdracht dat valselijk gefabriceerd stuk bij de zusters in Benin te gaan afhalen. Er kan bijgevolg ook hier niet de minste twijfel over bestaan dat de eerste beklagde zuster A.C.R. heeft aangezet en onderricht tot het opmaken van het valse stuk, minstens hulp en bijstand verleende om het wanbedrijf voor te bereiden, te vergemakkelijken of te voltooien, teneinde het vervolgens in de verdere visumprocedure - de eerste beklagde was steeds diegene die deze opvolgde dixit V.E. en dat blijkt ook uit de verklaring van L.D.M.J. - aan te wenden. Op die manier valt de eerste beklagde eens te meer ontegensprekelijk te beschouwen als een medeplichtige in de zin van artikel 67 Sw. en dat zowel aan het misdrijf van de valsheid in geschrifte als aan het navolgend gebruik van het vals stuk.

{iv) Tenlastelegging F.III.23. omvat een getuigschrift opgemaakt op 18 december 2011 en afkomstig van zuster A.R.C. ten bewijze van een tweejarige pastorale opleiding gevolgd door D.D.P. als aspirant bij de O.V.S.A. in Benin (kaft 1, farde 2, stuk 459).

Eens te meer betreft het een stuk met duidelijk valse inhoud. D.D.P. verklaarde in dat perspectief (kaft 3, farde 6, stuk 22): *"Wanneer D.W.P. dan terug vertrok heeft hij mij aan T.M. en mezelf gezegd dat we ons visum mochten aanvragen om naar België te komen (...). Midden november 2011 heeft D.W.P. ons dan documenten opgestuurd via DHL. Documenten die wij beiden moesten invullen. Op de vooravond van aanvraag van mijn visum werd ik telefonisch gecontacteerd door een geestelijke uit Benin, een non, en die vertelde mij dat ik een bepaald attest moest bijvoegen bij mijn visumaanvraag. Het was een document in de Franse taal waarbij ik gedurende twee jaar zou opgevolgd worden. Uit het attest bleek dat ik gedurende twee jaar onder haar toezicht een opleiding als geestelijke had gevolgd. Dat bleek mij bizar gezien ik deze non nooit gezien had en zeker niet kende. D.W.P. heeft mij 130.000 FCFA (...) overgemaakt via Western Union voor de aanvraag van mijn visum. In februari 2012 bekwam ik mijn visum voor België."*

De verklaring van D.D.P. is evenzeer in alle onderdelen geloofwaardig. Deze persoon heeft er immers evenmin eigen belang bij te liegen. Integendeel, ook hij incrimineert zichzelf vermits hij achteraf moet toegeven in het kader van zijn visumaanvraag een stuk te hebben aangewend waarvan hij wist dat de inhoud vals was. D.D.P. blijkt A.C.R. immers voorafgaand aan het afhalen van het stuk totaal niet te hebben gekend en dat in weerwil met haar attestatie waarin zij beweert hem voordien 2 jaar pastoraal te hebben begeleid. Hij verkreeg het valse stuk via haar op nadrukkelijk aangegeven van de eerste

beklaagde. In fine van haar getuigschrift verwijst A.C.R. ten behoeve van de immigratiedienst andermaal expliciet naar de persoon van de eerste beklagde en naai de beschrijving van het missioneringsproject dat hij hen reeds had overgemaakt. In die in concreto gekende omstandigheden is het eens te meer overduidelijk dat de eerste beklagde en zuster A.C.R. hebben gehandeld in gemeen (bedrieglijk) overleg. De eerste beklagde wist dat een dergelijk stuk noodwendig was teneinde de visumaanvraag succesvol af te ronden en liet A.C.R. wetens en willens tussenkomen om dat valselijk gefabriceerd stuk aan het dossier van D.D.P. te kunnen toevoegen. Er kan bijgevolg ook hier niet de minste twijfel over bestaan dat de eerste beklagde zuster A.C.R. heeft aangezet en onderricht tot het opmaken van het valse stuk, minstens hulp en bijstand verleende om het wanbedrijf voor te bereiden, te vergemakkelijken of te voltooien, teneinde het vervolgens in de verdere visumprocedure - de eerste beklagde was steeds diegene die deze opvolgde dixit V.E. en dat blijkt ook uit de verklaring van D.D.P. - aan te wenden. Op die manier valt de eerste beklagde nogmaals met absolute zekerheid te beschouwen als een medeplichtige in de zin van artikel 67 Sw. en dat zowel aan het misdrijf van de valsheid in geschrifte als aan het navolgend gebruik van het vals stuk.

74. Al het verdere of andere verweer uitgaande van de eerste beklagde, zoals in het bijzonder weergegeven onder de randnummers 198 t.e.m. 205 op p.68 t.e.m. p.71 van zijn synthesebesluiten, is niet meer van aard om afbreuk te doen aan zijn schuld aan de tenlasteleggingen F.III.2., F.III.6., F.III.20. en F.III.23. zoals in het vorig randnummer vastgesteld. Louter volledigheidshalve voegt het hof daar nog het volgende aan toe:

(i) Er was geen verder onderzoek, desgevallend middels rogatoire commissie, in Benin (o.a. bij zuster A.C.R.) of Nigeria (o.a. bij broeder K.H.) noodwendig om die schuld vast te stellen. De specifieke overwegingen op p.157, eerste alinea en p.159 van het beroepen vonnis omtrent de vermeende decisieve wenselijkheid daartoe, worden door het hof niet bijgetreden. Ook zonder dergelijk lokaal onderzoek is diens schuld op die punten immers onwrikbaar komen vast te staan op grond van de hoger aangehaalde bewijselementen.

(ii) Anders dan de eerste beklagde voorhoudt toont het openbaar ministerie genoegzaam het belang aan van de getuigschriften afgeleverd door A.C.R. en K.H., evenals waarom de eerste beklagde daartoe zo actief op zoek ging. Anders dan hij pretendeert waren ze geenszins irrelevant maar zelfs decisief. De procedure voor een (succesvolle) visumaanvraag wordt immers in detail toegelicht door V.P.S., attaché Lang Verblijf, binnen de dienst Vreemdelingenzaken van de FOD Binnenlandse zaken (kaft 4, farde 118, stuk 179-186). Deze zet daar grondig en in extenso uiteen hoe voor het afleveren van een visum D als geestelijke de administratie een aantal interne richtlijnen heeft. Een daarvan is het voorleggen van een specifiek document met een bewijs waaruit blijkt dat de betrokkene reeds in het land van herkomst activiteiten vervulde als bedienaar van een eredienst, als religieuze of als kloosterling. Hij poneert daarbij zelfs zeer expliciet: *"Personen die niet kunnen bewijzen dat ze reeds in het land van herkomst kloosterling zijn en die dus naar België zouden komen om er toe te treden tot een klooster terwijl ze in het land van herkomst geen enkele binding hadden met een religieuze groepering, zullen geen visum verkrijgen. Het feit dat de betrokken persoon kan bewijzen dat hij in het land van herkomst een bedienaar van de eredienst of een kloosterling is, is inderdaad van doorslaggevende aard bij het verlenen van een visum lang*

verblijf. Mocht er geen dergelijk bewijs aanwezig zijn in het administratief dossier van de betrokkene, zal er geen akkoord tot afgifte van het visum door onze diensten worden verleend."

75. De tenlasteleggingen F.III.2., F.III.6., F.III.20. en F.III.23. zijn tot slot alleen bewezen ten opzichte van de eerste beklaagde en niet ten overstaan van de tweede beklaagde, vierde beklaagde en vijfde beklaagde die daarvoor ten onrechte mee worden vervolgd. In correlatie tot die tenlastelegging handelde de eerste beklaagde als medeplichtige op eigengereide wijze. De vierde beklaagde kwam daarin niet tussen. De valse stukken die er aan ten grondslag liggen (zijnde telkens getuigschriften) gingen ook niet uit van de tweede beklaagde en vallen in generlei opzicht aan die VZW te relateren.

K.4. *Omtrent de tenlastelegging D.*

76. Onder tenlastelegging D. worden de eerste beklaagde, tweede beklaagde, vierde beklaagde en vijfde beklaagde vervolgd als mededaders aan een inbreuk op de vreemdelingenwet, meer bepaald om wetens en willens een persoon die geen onderdaan is van de EU te hebben geholpen om de Staat binnen te komen en/of er te verblijven op de wijze zoals in de inleidende akte omschreven en door de eerste rechter heromschreven.

77. Het openbaar ministerie maakt terecht gewag van effectieve hulp die door de eerste beklaagde in die optiek werd verleend. In acht genomen de concrete valsheden waaraan de eerste beklaagde zich schuldig maakte - supra tenlasteleggingen F.III.2., F.III.6.1 F.III.20. en F.III.23. - kan er bezwaarlijk ontkend worden dat de eerste beklaagde zodoende zeer valabele materiële en administratieve hulp verleende waardoor de betrokkene postulant een visum konden bekomen en (wederrechtelijk) gemachtigd werden tot verblijf in de Staat. Uit de hoger weergegeven verklaring van V.P.S. komt genoegzaam tot uiting dat dit een cruciale en determinerende factor was bij de visumverlening. De eerste beklaagde gaat in besluiten dan ook totaal verkeerdelijk uit van de premisse dat er sprake was van rechtsgeldig verworven visa. Zonder de strafwaardige hulp aan de inbreuk F. zouden deze juist niet zijn afgeleverd.

78. De eerste beklaagde handelde hierop aansluitend in zijn hoedanigheid van voorzitter en bestuurder van de tweede beklaagde toen hij vervolgens door de VZW de reiskosten naar België van de postulant ten laste liet nemen en hun opvang in het klooster regelde. Niet alleen was de achterliggende finaliteit de kloosterorde versterken maar de hulp gebeurde tevens met de financiële middelen van de tweede beklaagde en de opvang gebeurde in de kloostergebouwen van haar infrastructuur. De effectieve hulp die op die manier wetens en willens werd verleend, leidt er toe dat ook de tweede beklaagde zich als rechtspersoon schuldig maakte aan de tenlastelegging D. Hun respectieve strafrechtelijke verantwoordelijkheid kan gecumuleerd worden (artikel 5 Sw. oud).

79. Aan de vierde beklaagde en vijfde beklaagde kan evenwel nergens strafrechtelijke verantwoordelijkheid worden toegedicht zodat zij in aansluiting daarop voor tenlastelegging D. vrijgesproken blijven.

K.5. *Omtrent de tenlasteleggingen G.I. en G.II.*

80. Onder de tenlasteleggingen G.I.1., G.I.2., G.II.1. en G.II.2. worden de eerste beklaagde en tweede beklaagde vervolgd om een onjuiste of onvolledige RSZ aangifte te hebben gedaan en/of onjuiste of onvolledige verklaringen te hebben afgelegd om geen of minder bijdragen te betalen dan verschuldigd, met betrekking tot V.F. en D.C..

81. De eerste rechter verklaarde beide beklaagden schuldig aan zowel tenlastelegging G.I.1., G.I.2., G.II.1. als G.II.2. en deed zulks op goede en pertinente gronden (p.163- 164 beroepen vonnis en p.166-167, randnummer 117. beroepen vonnis voor wat betreft de toerekening) die het hof ten volle onderschrijft zodat deze als hier hernomen dienen beschouwd te worden. Het verweer uitgaande van de eerste beklaagde en tweede beklaagde is geenszins van aard om het hof tot andere inzichten te brengen. Ten overvloede kan nog bijkomend het volgende overwogen worden:

(i) In weerwil met hetgeen de eerste beklaagde en tweede beklaagde pretenderen komt het openbaar ministerie afdoende in detail tegemoet aan haar bewijslast. Samenlezing van de verklaringen van V.F., D.C. en de eigen verklaringen uitgaande van de eerste beklaagde (kaft 4, farde 7, stuk 254: "*Ik denk niet dat de overuren officieel werden uitbetaald.*") laten **geen** marge voor twijfel. De tenlasteleggingen zijn afdoende omschreven in de tijd en toegespitst op kwartalen zoals daar uiteengezet. De aangetroffen notities in het kasboek bieden een valabele (temporele) bewijsbasis. Er is geen noodzaak tot verdere detaillering in functie van welbepaalde evenementen of nog specifiekere data.

(ii) Anders dan de tweede beklaagde voorhoudt kan er evenmin redelijke discussie zijn als de inbreuken te linken vallen aan commerciële dan wel aan pastorale evenementen. Zowel V.F. als D.C. waren beiden werkzaam voor de tweede beklaagde met wie zij beiden met een volwaardige schriftelijke arbeidsovereenkomst verbonden waren (zie kaft 4, farde 10, stuk 327-328 en 332- 333). De inbreuken werden haar door de eerste rechter op een oordeelkundige wijze toegerekend. Er zijn geen feitelijke indicaties dat ook de derde beklaagde hier op enigerlei wijze betrokken partij was en zij wordt in dat perspectief overigens zelf ook niet vervolgd.

II. L. De strafmaat

L.1. *Ten overstaan van de eerste beklaagde D.W.P*

82. De eerste beklaagde werd schuldig bevonden aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.1., A.I.3., A.I.4., A.III., B.I.1., B.I.3., B.I.4., B.I.5., B.I.6., B.I.7., B.II.1., B.II.2., D., F.III.2., F.III.6., F.III.20., F.III.23., G.I.1., G.I.2., G.II.1. en G.II.2. zoals omschreven in de inleidende akte en daar waar nodig heromschreven. Deze tenlasteleggingen vallen te onderscheiden in twee afzonderlijke categorieën die elk werden ingegeven door een afzonderlijke misdadig opzet, meer bepaald (i) een aantal sociaalrechtelijke inbreuken (onder A., B. en G.) en (ii) een aantal valsheden en gebruik van valse stukken die er toe hebben bijgedragen dat buitenlandse onderdanen wederrechtelijk het grondgebied konden binnenkomen en er verblijven (onder D. en F.). Er kan bijgevolg geen sprake zijn van een globaal eenheid van misdadig opzet tussen al die tenlasteleggingen onderling.

83. De hierboven in hoofde van de eerste beklagde bewezen verklaarde feiten, zoals onder de tenlasteleggingen A.I.1., A.I.3., A.I.4., A.III., B.I.1., B.I.3., B.I.4., B.I.5., B.I.6., B.I.7., B.II.1., B.II.2., G.I.1., G.I.2., G.II.1. en G.II.2. omschreven in de inleidende akte en daar waar nodig heromschreven, zijn in hoofde van deze beklagde verbonden door een eenheid van misdadig opzet, zoals bedoeld in artikel 65, eerste lid Sw., zodat hem daarvoor thans slechts één straf moet worden opgelegd.

84. De hierboven in hoofde van de eerste beklagde bewezen verklaarde feiten, zoals onder de tenlasteleggingen D., F.III.2., F.III.6., F.III.20. en F.III.23. omschreven in de inleidende akte en daar waar nodig heromschreven, zijn in hoofde van deze beklagde evenzeer verbonden door een eenheid van misdadig opzet, zoals bedoeld in artikel 65, eerste lid Sw., zodat hem daarvoor thans eveneens slechts één straf moet worden opgelegd.

85. De strafmaat wordt bepaald, in acht genomen de zwaarte van de bewezen verklaarde misdrijven en de individuele strafwaardigheid van de eerste beklagde. Hij is 63 jaar en beschikt - met uitzondering van een verkeersantecedent resulterend in een veroordeling uit 2010 - nog over een blanco strafregister. Hij is overste van de orde van de VZW P.A.

86. Het is hoogst ergerlijk te moeten vaststellen dat de eerste beklagde zich onder de tenlasteleggingen D., F.III.2., F.III.6., F.III.20. en F.III.23. als medeplichtige op perfide wijze schuldig maakte aan valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken er op die manier rechtstreeks toe bijdragend dat buitenlandse onderdanen wederrechtelijk het grondgebied konden binnenkomen en er verblijven. Diens handelswijze valt in generlei opzicht te rechtvaardigen en er kan niet licht over deze inbreuken worden heen gegaan.

87. Een hoofdgevangenisstraf van 4 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar en een geldboete van 1.000 euro (meer 50 opdecimen en aldus gebracht op 6.000,00 euro) zouden normaliter gerechtvaardigd zijn geweest.

88. Rekening houdend met de (beperkte) overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken, wordt de strafmaat evenwel meetbaar herleid door de eerste beklagde een hoofdgevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar en een geldboete van 1.000 euro (meer 50 opdecimen en aldus gebracht op 6.000,00 euro) met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar voor wat betreft de helft op te leggen.

89. De eerste beklagde maakte zich daarenboven onder de tenlasteleggingen A.I.L, A.I.3., A.I.4., A.III., B.I.1., B.I.3., B.I.4., B.I.5., B.I.6., B.I.7., B.II.1., B.II.2., G.I.1., G.I.2., G.II.1. en G.II.2. schuldig aan een resem sociaalrechtelijke inbreuken omvattende o.a. niet-officiële tewerkstelling. Het ontbrak hem op die manier aan elementair respect voor de sociale regelgeving. Door dergelijke sociale fraude gericht op eigen profijt ondergraaft men het systeem van sociale zekerheid.

90. Een financiële sanctie onder de vorm van een substantiële geldboete is noodzakelijk teneinde de eerste beklagde het laakbare van zijn handelen te doen inzien. Normaliter zou deze geldboete 750 euro (meer 50 opdecimen en aldus gebracht op 4.500,00 euro), te vermenigvuldigen met 6 werknemers en aldus gebracht op 27.000,00 euro hebben

bedragen.

91. Rekening houdend met de (beperkte) overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken, wordt de strafmaat evenwel meetbaar herleid door de eerste beklagde uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar toe te staan voor wat betreft een/derde van de voormelde geldboete.

92. De eerste beklagde voldoet bij dit alles nog aan de wettelijke toepassingsvoorwaarden om uitstel te genieten vermits hij enerzijds in het verleden nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan twaalf maanden - zelfs met uitstel - of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Sw. en er zich anderzijds geen veroordeling opdringt van straffen met meer dan vijf jaar.

L.2. Ten overstaan van de tweede beklagde P.A. VZW

93. De tweede beklagde werd schuldig bevonden aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.1.3., A.1.4., A.III., B.1.3., B.1.7., B.II.2., D., G.1.1., G.1.2., G.II.1. en G.II.2. zoals omschreven in de inleidende akte en daar waar nodig heromschreven. Deze tenlasteleggingen vallen te onderscheiden in twee afzonderlijke categorieën die elk werden ingegeven door een afzonderlijke misdadig opzet, meer bepaald (i) een aantal sociaalrechtelijke inbreuken (onder A., B. en G.) en (ii) een inbreuk op de vreemdelingenwet die er toe heeft bijgedragen dat buitenlandse onderdanen weder- rechtelijk het grondgebied konden binnenkomen en er verblijven (onder D.). Er is aldus geen sprake van een globale eenheid van misdadig opzet tussen al die tenlasteleggingen.

94. De hierboven in hoofde van de tweede beklagde bewezen verklaarde feiten; zoals onder de tenlasteleggingen A.1.3., A.1.4., A.III., B.1.3., B.1.7., B.II.2., G.1.1., G.1.2., G.II.1. en G.II.2. omschreven in de inleidende akte en daar waar nodig heromschreven, zijn in hoofde van deze beklagde verbonden door een eenheid van misdadig opzet, zoals bedoeld in artikel 65, eerste lid Sw., zodat haar daarvoor thans slechts één straf moet worden opgelegd. Voor tenlastelegging D. dringt er zich een afzonderlijke bestraffing op.

95. De strafmaat wordt ook hier bepaald, in acht genomen de zwaarte van de bewezen verklaarde misdrijven en de individuele strafwaardigheid van de tweede beklagde. Het betreft een rechtspersoon met een blanco strafregister. Zij maakte zich eveneens schuldig enerzijds aan een inbreuk op de vreemdelingenwet en anderzijds aan diverse sociaalrechtelijke inbreuken, hetgeen maatschappelijk storend voorkomt.

96. Haar strafwaardig gedrag wordt telkens beteugeld met een geldboete, respectievelijk voor wat betreft:

(i) de tenlasteleggingen A.I.3., A.I.4., A.III., B.I.3., B.I.7., B.II.2., G.I.1., G.I.2., G.II.1. en G.II.2. normaliter 750 euro (meer 50 opdecimen en aldus gebracht op 4.500,00 euro), te vermenigvuldigen met 2 werknemers en aldus gebracht op 9.000,00 euro, maar met in acht name van de (beperkte) overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken, meetbaar herleid door de tweede

beklaagde uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar toe te staan voor wat betreft een/derde van de voormelde geldboete;

lii) de tenlastelegging D. normaliter 1.800 euro (meer 50 opdecimen en aldus gebracht op 10.800,00 euro) maar met in acht name van de (beperkte) overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken, meetbaar herleid door de tweede beklagde uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar toe te staan voor wat betreft een/derde van de voormelde geldboete.

97. De tweede beklagde voldoet bij dit alles eveneens nog aan de wettelijke toepassingsvoorwaarden om uitstel van tenuitvoerlegging te genieten. Aangezien de straf op te leggen aan de beklagde rechtspersoon een geldboete van 120.000,00 euro niet te boven gaat en zij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een geldboete van meer dan 24.000,00 euro en het hof verwacht dat - gelet op de thans uitgesproken straf - deze beklagde zich in de toekomst niet meer aan het plegen van misdrijven zal schuldig maken.

L.3. Ten overstaan van de derde beklagde T.VZW

98. De hierboven in hoofde van de derde beklagde bewezen verklaarde feiten, zoals onder de tenlasteleggingen A.I.1. (op datum van 7 december 2014), B.I.1. (op datum van 7 december 2014), B.I.4. (op datum van 7 december 2014), B.I.5. (op datum van 7 december 2014), B.I.6. (op datum van 7 december 2014) en B.III.1. (op datum van 7 december 2014) omschreven in de inleidende akte en daar waar nodig heromschreven, zijn in hoofde van deze beklagde verbonden door een eenheid van misdadig opzet, zoals bedoeld in artikel 65, eerste lid Sw., zodat haar daarvoor thans slechts één straf moet worden opgelegd.

99. De strafmaat wordt andermaal bepaald in acht genomen de zwaarte van de bewezen verklaarde misdrijven en de individuele strafwaardigheid van de derde beklagde. Het betreft een rechtspersoon met een blanco strafregister. Zij maakte zich schuldig aan een aantal sociaalrechtelijke inbreuken, weze het onder een beperkte incriminatie- periode.

100. Haar strafwaardig gedrag wordt gesanctioneerd met een geldboete. De beperkte incriminatieperiode rechtvaardigt dat deze wordt bepaald op het wettelijk minimum van 600 euro (meer 50 opdecimen en aldus gebracht op 3.600,00 euro), te vermenigvuldigen met 4 werknemers en aldus gebracht op 14.400,00 euro, maar met in acht name van de (beperkte) overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken, meetbaar herleid door de derde beklagde uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar toe te staan voor wat betreft een/derde van de voormelde geldboete. Deze rechtspersoon verkeert evenzeer nog in de wettelijke voorwaarden om uitstel te kunnen genieten.

L.4. Omtrent de bijzondere verbeurdverklaring:

101. Het openbaar ministerie vorderde in de inleidende akte ten overstaan van de **tweede beklagde** overeenkomstig artikel 42,3" en 43bis Sw. de bijzondere verbeurdverklaring van achtereenvolgens:

(i) de som van 41.285,00 euro als vermogensvoordeel verkregen uit de haar ten laste gelegde misdrijven A.I., A.III., B.I.1. tot en met B.I.7., B.I.22. tot en met B.I.26., B.II.1., B.II.2., B.II.10., G.I. en G.II., zijnde het bedrag aan sociale bijdragen die verschuldigd zijn ingevolge de niet-aangegeven tewerkstelling van de werknemers vermeld in deze tenlasteleggingen;

(ii) de som van 325.034,02 euro als vermogensvoordeel verkregen uit de haar ten laste gelegde misdrijven A.II., A.IV., B.I.8. tot en met B.I.21., B.II.3. tot en met B.II.9. en C.1., zijnde het bedrag aan lonen en sociale bijdragen die verschuldigd zijn ingevolge de niet-aangegeven tewerkstelling van de kandidaat-kloosterlingen.

102. Het openbaar ministerie handhaaft thans in besluiten deze vordering maar voegt er nog aan toe zich niet te verzetten tegen het in rekening brengen van de betalingen die door de tweede beklaagde reeds werden gedaan aan de RSZ, net zomin als tegen een inperking van de bijzondere verbeurdverklaring ingevolge het gebeurlijk inwilligen van de burgerlijke partijstellingen.

103. De tweede beklaagde vereffende ten overstaan van de RSZ onder voorbehoud van alle rechten een bedrag van 157.858,34 euro wegens regularisatie van sociale bijdragen (kaft 7, subfarde 14).

104. In zoverre er ten overstaan van de tweede beklaagde thans op strafgebied relevante misdrijven werden bewezen verklaard lijkt het bedrag van de daarop geënte verschuldigde sociale bijdragen geenszins het reeds vereffende bedrag van 157.858,34 euro te zullen overstijgen. De ontdoken RSZ-bijdragen op het o.a. niet aangegeven loon voor V.F. en D.C. (onder de bewezen verklaarde tenlasteleggingen G.I. en G.II.) lopen bijvoorbeeld slechts op tot hoogstens 41.285,83 euro (kaft 4, subfarde 11A).

105. In navolging op het eigen standpunt van het openbaar ministerie dat zich naar eigen zeggen niet **verzet tegen het** in rekening brengen van de betalingen die door de tweede beklaagde reeds werden gedaan aan de RSZ, is er in die gekende concrete omstandigheden op heden geen noodzaak tot het opleggen aan de tweede beklaagde van een (aanvullende) bijzondere verbeurdverklaring.

106. Het openbaar ministerie vorderde in de inleidende akte ten overstaan van de **derde beklaagde** overeenkomstig artikel 42,3° en 43bis Sw. de bijzondere verbeurdverklaring van achtereenvolgens:

(i) de som van 11.938,32 euro als vermogensvoordeel verkregen uit de haar ten laste gelegde misdrijven A.I., A.V., B.I.1. tot en met B.I.7., B.I.22. tot en met B.I.26., B.III.1. en B.III.2., zijnde het bedrag aan sociale bijdragen die verschuldigd zijn ingevolge de niet-aangegeven tewerkstelling van de werknemers vermeld in deze tenlasteleggingen;

(ii) de som van 207.420,10 euro als vermogensvoordeel verkregen uit de haar ten laste gelegde misdrijven A.II., A.VI., B.I.8. tot en met B.I.21., B.III.3. tot en met B.II.1.8. en C.II., zijnde het bedrag aan lonen en sociale bijdragen die verschuldigd zijn ingevolge de niet-

aangegeven tewerkstelling van de kandidaat-kloosterlingen.

107. Het openbaar ministerie handhaaft in besluiten eveneens deze vordering maar voegt er nog aan toe zich niet te verzetten tegen een inperking van de bijzondere verbeurdverklaring mochten er in voorkomend geval burgerlijke partijstellingen ingewilligd worden.

108. De derde beklaagde deed ten overstaan van de RSZ op heden nog geen regularisatie van sociale bijdragen.

109. Het hof stelt vast dat in de mate dat er in hoofde van de derde beklaagde relevante tenlasteleggingen werden bewezen verklaard deze niet te kaderen vallen binnen de berekening die door het openbaar ministerie wordt vooropgesteld (kaft 4, subfarde 11A) en waarop de verbeurdverklaring in casu is gesteund. Enkel de genaamde S.T.N. komt op de voormelde berekening voor (onder de naam Tati) en zulks dan nog voor kwartalen die niet relevant zijn voor de incriminatieperiode waaronder die specifieke tenlastelegging werd bewezen verklaard (meer bepaald enkel op 7 december 2014). De gevorderde bijzondere verbeurdverklaring wordt dientengevolge als ongegrond afgewezen

L.5. De overige aspecten van de bestraffing en de gerechtskosten:

(...)

III. BEOORDELING BURGERLIJKE VORDERINGEN

115. De burgerlijke vorderingen uitgaande van respectievelijk O.E., C.G.B., Y.B.P., V.R.B.R., A.K., H.S.G., A.S., V.G.A.B. en A.M. dienen allen als ongegrond afgewezen te worden. Er werd immers op strafgebied geen enkele tenlastelegging betrekking hebbende op die specifieke burgerlijke partijen bewezen verklaard.

116. Ten overstaan van de burgerlijke partij Z.Y.H. werden op strafgebied de tenlasteleggingen D. (impliciet) en F.III.2. bewezen verklaard. Geen van beide tenlasteleggingen kunnen evenwel een wettige grondslag vormen voor de materiële schadevergoeding en/of morele schadevergoeding zoals door de burgerlijke partij gevorderd.

li) De materiële schade bestaat immers uit beweerdelijk niet ontvangen nettoloon terwijl de beklaagden ten overstaan van hem finaal niet aan sociaalrechtelijke inbreuken schuldig worden bevonden.

(ii) De gevorderde morele schade (blijkens de concrete motivering ervan bestaande uit onder meer het zijn weggetrokken uit zijn thuisland) kan op basis van de bewezen verklaarde tenlasteleggingen D. en F.III.2. evenmin worden ingewilligd. De burgerlijke partij was immers van meet af aan en op voorhand goed op de hoogte van de gepleegde valsheid en van het praktisch nut daarvan (meer bepaald gericht zijnde op het verkrijgen van zijn visum en het faciliteren van de toegang tot het grondgebied). Gelet op dat eigen frauduleus medeweten kan hij uit dien hoofde geen schadevergoeding bekomen.

117. Ten overstaan van de burgerlijke partij A.H.H. werden op strafgebied de tenlasteleggingen D. (impliciet) en F.III.6. bewezen verklaard. Geen van beide tenlasteleggingen kunnen evenwel een wettige grondslag vormen voor de materiële schadevergoeding en/of morele schadevergoeding zoals door de burgerlijke partij gevorderd.

a. De materiële schade bestaat immers uit beweerdelijk niet ontvangen nettoloon terwijl de beklaagden ten overstaan van hem finaal niet aan sociaalrechtelijke inbreuken schuldig worden bevonden.

b. De gevorderde morele schade (blijkens de concrete motivering ervan bestaande uit onder meer het zijn weggetrokken uit zijn thuisland) kan op basis van de bewezen verklaarde tenlasteleggingen D. en F.III.6. evenmin worden ingewilligd. De burgerlijke partij was immers van meet af aan en op voorhand goed op de hoogte van de gepleegde valsheid en van het praktisch nut daarvan (meer bepaald gericht zijnde op het verkrijgen van zijn visum en het faciliteren van de toegang tot het grondgebied). Gelet op dat eigen frauduleus medeweten kan hij uit dien hoofde geen schadevergoeding bekomen.

118. Ten overstaan van de burgerlijke partij L.D.M.J. werden op strafgebied de tenlasteleggingen D. (impliciet) en F.III.20. bewezen verklaard. Geen van beide tenlasteleggingen kunnen evenwel een wettige grondslag vormen voor de materiële schadevergoeding en/of morele schadevergoeding zoals door de burgerlijke partij gevorderd.

a. De materiële schade bestaat immers uit beweerdelijk niet ontvangen nettoloon terwijl de beklaagden ten overstaan van hem finaal niet aan sociaalrechtelijke inbreuken schuldig worden bevonden.

b. De gevorderde morele schade (blijkens de concrete motivering ervan bestaande uit onder meer het zijn weggetrokken uit zijn thuisland) kan op basis van de bewezen verklaarde tenlasteleggingen D. en F.III.20. evenmin worden ingewilligd. De burgerlijke partij was immers van meet af aan en op voorhand goed op de hoogte van de gepleegde valsheid en van het praktisch nut daarvan (meer bepaald gericht zijnde op het verkrijgen van zijn visum en het faciliteren van de toegang tot het grondgebied). Gelet op dat eigen frauduleus medeweten kan hij uit dien hoofde geen schadevergoeding bekomen.

119. Ten overstaan van de burgerlijke partij D.D. werden op strafgebied de tenlasteleggingen D. (impliciet) en F.III.23. bewezen verklaard. Geen van beide tenlasteleggingen kunnen evenwel een wettige grondslag vormen voor de materiële schadevergoeding en/of morele schadevergoeding zoals door de burgerlijke partij gevorderd.

a. De materiële schade bestaat immers uit beweerdelijk niet ontvangen nettoloon terwijl de beklaagden ten overstaan van hem finaal niet aan sociaalrechtelijke inbreuken schuldig worden bevonden.

b. De gevorderde morele schade (blijkens de concrete motivering ervan bestaande uit onder meer het zijn weggetrokken uit zijn thuisland) kan op basis van de bewezen verklaarde

tenlasteleggingen D. en F.III.23. evenmin worden ingewilligd. De burgerlijke partij was immers van meet af aan en op voorhand goed op de hoogte van de gepleegde valsheid en van het praktisch nut daarvan (meer bepaald gericht zijnde op het verkrijgen van zijn visum en het faciliteren van de toegang tot het grondgebied). Gelet op dat eigen frauduleus medeweten kan hij uit dien hoofde geen schadevergoeding bekomen.

120. De burgerlijke vordering van VZW P. dient tot slot evenzeer in alle onderdelen als ongegrond afgewezen te worden. Zij zet immers onder verwijzing naar het wettelijk kader uiteen gespecialiseerd te zijn in het onthaal, de opvang en de begeleiding van de slachtoffers van internationale mensenhandel. Als gespecialiseerd centrum is zij erkend om in rechte op te treden teneinde de rechten van die slachtoffers te verdedigen.

121. Zoals hoger ten overstaan van de andere burgerlijke partijen uiteengezet, komt niemand onder hen echter in aanmerking om door toedoen van de beklaagden als slachtoffer van mensenhandel beschouwd te worden. De burgerlijke partij is in die omstandigheden noch als hoeder van een collectief belang (in casu niet bewezen), noch op grond van individuele belangen van vermeende slachtoffers (in casu evenmin bewezen), gerechtigd om enige schadevergoeding te vorderen.

122. De burgerlijke belangen dienen voor het overige en in de mate dat zij thans niet reeds werden beoordeeld met toepassing van artikel 4 V.T.Sv. aangehouden te worden.

OP DEZE GRONDEN,

het Hof, rechtdoende op tegenspraak, met eenparigheid van stemmen,

met toepassing van de artikelen:

in de inleidende akte, het beroepen vonnis en hoger in dit arrest aangegeven;

- 25 Sw.;

185, 189, 190, 194 en 211Sv.;

21ter V.T.Sv.;

211bis Sv.;

191 en 212 Sv.;

1 en 8 van de wet van 29 juni 1964;

24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend als niet gegrond, verder beslissend over de reeds bij tussenarrest ontvankelijk verklaarde hogere beroepen:

OVER DE STRAFVORDERING

Bevestigt de verbeteringen en heromschrijvingen aan de inleidende akte zoals in het beroepen vonnis aangebracht op de wijze zoals voorzgd onder randnummer 09.

Bepaalt dat in de mate dat de eerste beklagde blijkens de inleidende akte ten overstaan van een aantal tenlasteleggingen wordt vervolgd: "*als lasthebber of aangestelde van de tweede, met name als voorzitter en bestuurder van de tweede alsook als lasthebber of aangestelde van de derde, met name als bestuurder van de derde vanaf 4 mei 2011 en als voorzitter van de derde vanaf 11 juni 2013*", zulks dient begrepen te worden: "*als lasthebber of aangestelde van de tweede, met name als voorzitter en bestuurder van de tweede en/of als lasthebber of aangestelde van de derde, met name als bestuurder van de derde vanaf 4 mei 2011 en als voorzitter van de derde vanaf 11 juni 2013*".

Bepaalt dat in de mate dat hierna aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen F.III.2., F.III.6., F.III.20. en F.III.23. ten overstaan van de eerste beklagde wordt gerefereerd dit gebeurt in diens hoedanigheid van medeplichtige in de zin van artikel 67 Sw. in plaats van als dader-mededader in de zin van artikel 66 Sw.

1.

Doet het beroepen vonnis ten overstaan van de **eerste beklagde D.W.P** op strafgebied in alle onderdelen teniet,

en opnieuw recht doende:

Stelt vast dat de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.2., A.II.1. tot en met A.II.14., A.IV.1. tot en met A.IV.7., B.I.2., B.I.8. tot en met B.I.26., B.II.3. tot en met B.II.10., C.I.1. tot en met C.I.13., F.I.1. tot en met F.I.7., F.II.1., F.II.2., F.II.3., F.III.1., F.III.3., F.III.4., F.III.5., F.III.7. tot en met F.III.19., F.III.21., F.III.22., F.III.24. tot en met F.III.33., zoals omschreven in de inleidende akte voor dit hof niet bewezen zijn en ontslaat de eerste beklagde ter zake van rechtsvervolging.

Stelt vast dat de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.1., A.I.3., A.I.4., A.III., B.I.1., B.I.3., B.I.4., B.I.5., B.I.6., B.I.7., B.II.1., B.II.2., D., F.III.6., F.III.20., F.III.23., G.I.1., G.I.2., G.II.1. en G.II.2., zoals omschreven in de inleidende akte, voor dit hof bewezen zijn en dat de eerste beklagde ter zake schuld treft.

Stelt vast dat de eerste beklagde de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.1., A.I.3., A.I.4., A.III., B.I.1., B.I.3., B.I.4., B.I.5., B.I.6., B.I.7., B.II.1., B.II.2., G.I.1., G.I.2., G.II.1. en G.II.2. pleegde met eenheid van opzet in de zin van artikel 65, eerste lid Sw.

Veroordeelt de eerste beklagde uit dien hoofde met toepassing van artikel 21ter V.T.Sv. tot een geldboete van **ZEVENHONDERD VIJFTIG EURO** te verhogen met 50 opdecimen (hetzij x 6) en aldus gebracht op vierduizend vijfhonderd euro, **te vermenigvuldigen met zes werknemers** en aldus gebracht op zevenentwintig duizend euro of een vervangende gevangenisstraf van vijfenveertig dagen.

Bepaalt dat de aldus opgelegde geldboete wordt opgesplitst als volgt:

- een effectief gedeelte, namelijk vijfhonderd euro, te verhogen met 50 opdecimen (hetzij x 6) en aldus gebracht op drieduizend euro, te vermenigvuldigen met zes werknemers en

aldus gebracht op achttienduizend euro;
een gedeelte verleend **met uitstel** gedurende een periode van **drie jaar**, namelijk tweehonderd vijftig euro te verhogen met 50 opdecimen (hetzij x 6) en aldus gebracht op duizend vijfhonderd euro, te vermenigvuldigen met zes werknemers en aldus gebracht op negenduizend euro.

Stelt vast dat de eerste beklagde de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen D., F.III.2., F.III.6., F.III.20. en F.III.23. pleegde met eenheid van opzet in de zin van artikel 65, eerste lid **Sw**.

Veroordeelt de eerste beklagde uit dien hoofde met toepassing van artikel 21ter V.T.Sv. tot een hoofdgevangenisstraf van **DRIE MAANDEN** en tot een geldboete van **DUIZEND EURO**.

Verhoogt de geldboete met 50 opdecimen, zodat zij aldus wordt gebracht op zesduizend euro of een vervangende gevangenisstraf van vijfenveertig dagen.

Bepaalt dat de tenuitvoerlegging van dit arrest zal worden uitgesteld gedurende een termijn van drie jaar voor wat betreft de helft van de aldus opgelegde geldboete zodat deze aldus wordt opgesplitst als volgt:

een effectief gedeelte, namelijk vijfhonderd euro, te verhogen met 50 opdecimen (hetzij x 6) en aldus gebracht op drieduizend euro;

- een gedeelte verleend **met uitstel** gedurende een periode van **drie jaar**, namelijk vijfhonderd euro, te verhogen met 50 opdecimen (hetzij x 6) en aldus gebracht op drieduizend euro.

Veroordeelt de eerste beklagde tot de solidariteitsbijdrage van 25 euro, na toepassing van 70 opdecimen (x8) gebracht op **200,00 euro**.

Veroordeelt de eerste beklagde tot een bijzondere forfaitaire bijdrage in de kosten van **50,45 euro**.

Veroordeelt de eerste beklagde tot het betalen van een bijdrage van **22,00 euro** aan het Fonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

11.

Doet het beroepen vonnis ten overstaan van de **tweede beklagde P.A. VZW** op strafgebied in alle onderdelen teniet,

en opnieuw recht doende:

Stelt vast dat de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.1., A.I.2., A.II.1. tot en met A.II.14., A.IV.1. tot en met A.IV.7., B.I.1., B.I.2., B.I.4., B.I.5., B.I.6., B.I.8. tot en met B.I.26., B.II.1., B.II.3. tot en met B.II.10., C.I.1. tot en met C.I.13., F.I.1. tot en met F.I.7., F.II.1., F.II.2., F.II.3. en F.III.1. tot en met F.III.33. zoals omschreven in de inleidende akte voor dit hof niet bewezen zijn en ontslaat de tweede beklagde ter zake van rechtsvervolgning.

Stelt vast dat de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.3., A.I.4., A.III., B.I.3., B.I.7., B.II.2., D., G.I.1., G.I.2., G.II.1. en G.II.2., zoals omschreven in de inleidende akte, voor dit hof bewezen zijn en dat de tweede beklaagde ter zake schuld treft.

Stelt vast dat de tweede beklaagde de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.3., A.I.4., A.III., B.I.3., B.I.7., B.II.2., G.I.1., G.I.2., G.II.1. en G.II.2. pleegde met eenheid van opzet in de zin van artikel 65, eerste lid Sw.

Veroordeelt de tweede beklaagde uit dien hoofde met toepassing van artikel 21ter V.T.Sv. tot een geldboete **van ZEVENHONDERD VIJFTIG EURO** te verhogen met 50 opdecimen (hetzij x 6) en aldus gebracht op vierduizend vijfhonderd euro, **te vermenigvuldigen met twee werknemers** en aldus gebracht op negenduizend euro.

Bepaalt dat de aldus opgelegde geldboete wordt opgesplitst als volgt:

een effectief gedeelte, namelijk vijfhonderd euro, te verhogen met 50 opdecimen (hetzij x 6) en aldus gebracht op drieduizend euro, te vermenigvuldigen met twee werknemers en aldus gebracht op zesduizend euro;

een gedeelte verleend **met uitstel** gedurende een periode van **drie jaar**, namelijk tweehonderd vijftig euro te verhogen met 50 opdecimen (hetzij x 6) en aldus gebracht op duizend vijfhonderd euro, te vermenigvuldigen met twee werknemers en aldus gebracht op drieduizend euro.

Veroordeelt de tweede beklaagde uit hoofde van tenlastelegging D. met toepassing van artikel 21ter V.T.Sv. tot een geldboete van **DUIZEND ACHTHONDERD EURO** te verhogen met 50 opdecimen, zodat zij aldus wordt gebracht op tienduizend achthonderd euro.

Bepaalt dat de aldus opgelegde geldboete wordt opgesplitst als volgt:

- een effectief gedeelte, namelijk duizend tweehonderd euro, te verhogen met 50 opdecimen (hetzij x 6) en aldus gebracht op zeventenduizend tweehonderd euro;
- een gedeelte verleend **met uitstel** gedurende een periode van **drie jaar**, namelijk zeshonderd euro, te verhogen met 50 opdecimen (hetzij x 6) en aldus gebracht op drieduizend zeshonderd euro.

Wijst het verzoek strekkende tot bijzondere verbeurdverklaring ten overstaan van de tweede beklaagde af als zijnde ongegrond.

Veroordeelt de tweede beklaagde tot de solidariteitsbijdrage van 25 euro, na toepassing van 70 opdecimen (**x8**) gebracht op **200,00 euro**.

Veroordeelt de tweede beklaagde tot een bijzondere forfaitaire bijdrage in de kosten van **50,45 euro**.

Veroordeelt de tweede beklaagde tot het betalen van een bijdrage van **22,00 euro** aan het Fonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

III.

Doet het beroepen vonnis ten overstaan van de **derde beklagde T.VZW** op strafgebied in alle onderdelen teniet, en opnieuw recht doende:

Stelt vast dat de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.1. (behoudens op datum van 7 december 2014), A.I.2., A.I.3., A.I.4., A.II.1. tot en met A.II.14., A.V., A.VI.1. tot en met A.VI.6., B.I.1. (behoudens op datum van 7 december 2014), B.I.2., B.I.3., B.I.4. (behoudens op datum van 7 december 2014), B.I.5. (behoudens op datum van 7 december 2014), B.I.6. (behoudens op datum van 7 december 2014), B.I.7. tot en met B.I.26., B.III.1. (behoudens op datum van 7 december 2014), B.III.2. tot en met B.III.8., C.II.1. tot en met C.II.13., zoals omschreven in de inleidende akte voor dit hof niet bewezen zijn en **ontslaat** de derde beklagde ter zake **van rechtsvervolging**.

Stelt vast dat de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.1. (op datum van 7 december 2014), B.I.1. (op datum van 7 december 2014), B.I.4. (op datum van 7 december 2014), B.I.5. (op datum van 7 december 2014), B.I.6. (op datum van 7 december 2014) en B.III.1. (op datum van 7 december 2014), zoals omschreven in de inleidende akte, voor dit hof bewezen zijn en dat de derde beklagde ter zake schuld treft.

Stelt vast dat de derde beklagde de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.I.1. (op datum van 7 december 2014), B.I.1. (op datum van 7 december 2014), B.I.4. (op datum van 7 december 2014), B.I.5. (op datum van 7 december 2014), B.I.6. (op datum van 7 december 2014) en B.III.1. (op datum van 7 december 2014) pleegde met eenheid van opzet in de zin van artikel 65, eerste lid Sw.

Veroordeelt de derde beklagde uit dien hoofde met toepassing van artikel 21ter V.T.Sv. tot een geldboete van **ZESHONDERD EURO** te verhogen met 50 opdecimen (hetzij x 6) en aldus gebracht op drieduizend zeshonderd, **te vermenigvuldigen met vier werknemers** en aldus gebracht op veertienduizend vierhonderd euro.

Bepaalt dat de aldus opgelegde geldboete wordt opgesplitst als volgt:

- een effectief gedeelte, namelijk vierhonderd euro, te verhogen met 50 opdecimen (hetzij x 6) en aldus gebracht op tweeduizend vierhonderd euro, te vermenigvuldigen met **vier** werknemers en aldus gebracht op negenduizend zeshonderd euro; een gedeelte verleend **met uitstel** gedurende een periode van **drie jaar**, namelijk tweehonderd euro te verhogen met 50 opdecimen (hetzij x 6) en aldus gebracht op duizend tweehonderd euro, te vermenigvuldigen met vier werknemers en aldus gebracht op vierduizend achthonderd euro.

Wijst het verzoek strekkende tot bijzondere verbeurdverklaring ten overstaan van de derde beklagde af als zijnde ongegrond.

Veroordeelt de derde beklagde tot de solidariteitsbijdrage van 25 euro, na toepassing van 70 opdecimen (x8) gebracht op **200,00 euro**.

Veroordeelt de derde beklagde tot een bijzondere forfaitaire bijdrage in de kosten van **50,45 euro**.

Veroordeelt de derde beklagde tot het betalen van een bijdrage van **22,00 euro** aan het Fonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

IV.

Bevestigt het beroepen vonnis ten overstaan van de vierde beklagde B.B. in alle onderdelen.

V.

Bevestigt het beroepen vonnis ten overstaan van de vijfde beklagde J.W. in alle onderdelen.

VI.

Bevestigt het beroepen vonnis daar waar het oordeelde aangaande de overtuigingstukken, evenals aangaande de geldbedragen in beslag genomen ten overstaan van de eerste beklagde D.W.P en gestort op rekening van het COIV.

VII.

Verwijst de eerste veroordeelde, tweede veroordeelde en derde veroordeelde bovendien **hoofdelijk** in de kosten van het geding, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in graad van hoger beroep in zoverre op hen betrekking hebbende en begroot deze kosten alhier in hun geheel op **1.089,23 euro**.

Legt de dagvaardingskosten van getuige D.M. M., die niet is verschenen, ten laste van de Staat.

Legt de kosten aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen in beide aanleggen ten laste van de Staat in zoverre op de persoon van de vierde beklagde en vijfde beklagde betrekking hebbende.

OVER DE BURGERLIJKE VORDERINGEN

Gelet op de artikelen

- 1382 en 1383 BW;
- 3 en 4 V.T.Sv.

Doet het beroepen vonnis op burgerlijk gebied teniet daar waar de eerste rechter zich onbevoegd verklaarde om te oordelen omtrent de burgerlijke vorderingen van O.E., Z.Y.H., A.H.H., C.G.B., Y.B.P., V.R.B.R., L.D.M.J., A.K., D.D., H.S.G., A.S., V.G.A.B., A.M. en VZW P.,

en opnieuw recht doende:

Verklaart de burgerlijke vorderingen van O.E., Z.Y.H., A.H.H., C.G.B., Y.B.P., V.R.B.R., L.D.M.J., A.K., D.D., H.S.G., A.S., V.G.A.B., A.M. en VZW P. ontvankelijk maar wijst ze allen af als zijnde ongegrond.

Verzendt de zaak in de mate dat er op burgerlijk gebied niet reeds werd geoordeeld overeenkomstig artikel 4 V.T.Sv. voor verdere afhandeling van de burgerlijke belangen terug naar de eerste rechter, zijnde de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent.

(...)

Dit arrest is gewezen door de derde kamer van het Hof van beroep te Gent, samengesteld uit de magistraten die in deze zaak hebben gezeteld en geoordeeld:

Raadsheer in het Arbeidshof (art. 101 §2 al.3 Ger.Wb.)

Kamervoorzitter

en op de openbare terechtzitting *van* **TWEE DECEMBER TWEEDUIZEND EENENTWINTIG**
uitgesproken door Kamervoorzitter M.M.,

in aanwezigheid van D.I.,

met bijstand van B.D., griffier.